ROBIN S.
SHARMA

DESCOPERĂ-ȚI DESTINUL

CU

CĂLUGĂRUL CARE ȘI-A VÂNDUT FERRARI-UL

Un model pentru a-ți trăi viața la maxim

VIDIA

Aprecieri pentru
CĂLUGĂRUL CARE ŞI-A VÂNDUT FERRARI-UL

„Pur şi simplu senzaţională! Această carte vă va binecuvânta viaţa."

Mark Victor Hansen, co-autor al cărţii
Supă de pui pentru suflet

„O carte minunată graţie inspiraţiei pe care o oferă."

Carlos Delgado, superstar în Liga Majoră de Baseball

„O aventură amuzantă, fascinantă şi entuziastă pe tărâmurile dezvoltării, eficienţei şi fericirii personale. Ea conţine comori de înţelepciune care pot îmbogăţi şi îmbunătăţi viaţa oricui."

Brian Tracy, autorul al cărţii *Maximum Achievement*
(Realizare Maximă)

„Robin S. Sharma are un mesaj important pentru noi toţi – unul care ne poate schimba viaţa. El a scris o carte unică pentru dezvoltarea personală într-o perioadă extrem de agitată."

Scott DeGarmo, fost editor al revistei *Success Magazine*

„Această carte ne învaţă cum să descoperim ceea ce este cu adevărat important pentru eul nostru spiritual autentic, în loc să ne lăsăm copleşiţi de bunurile materiale."

Michelle Yeoh, protagonista filmului *Crouching Tiger,*
Hidden Dragon, în *TIME Magazine*

„Robin S. Sharma a creat o poveste fermecătoare care înglobează instrumentele clasice ale transformării într-o filozofie simplă de viaţă. O carte minunată care vă va schimba viaţa."

Elaine St. James, autor al cărţilor *Simplify your Life* şi
Inner Simplicity

„... aduce lumină asupra marilor întrebări ale vieții."

The Edmonton Journal

„Călugărul care și-a vândut Ferrari-ul este coerentă, utilă și cu siguranță merită citită. Ea îi poate ajuta pe cititori în lupta pentru subzistență."

The Kingston Whig-Standard

„O carte magnifică. Robin S. Sharma este următorul Og Mandino."

Dottie Walters, autor al cărții *Speak and Grow Rich*

„... O înțelepciune simplă de pe urma căreia putem beneficia cu toții."

The Calgary Herald

„Această carte poate fi considerată *The Wealthy Barber*[1] a dezvoltării personale... Ea conține mesaje călăuzitoare cu privire la conceptele-cheie care ne ajută să obținem echilibru, control și eficiență sporite în viața cotidiană."

Investment Executive

„... o comoară – o formulă elegantă și puternică pentru succesul și fericirea autentice. Robin S. Sharma a captat înțelepciunea epocilor și a făcut-o relevantă pentru aceste vremuri agitate. Nu aș putea să o trec cu vederea."

Joe Tye, autorul cărții *Never Fear, Never Quit*

„... Reguli simple pentru a ne atinge potențialul."

The Halifax Daily News

[1] The Wealthy Barber (Cum să te descurci bine din punct de vedere financiar) este cartea lui David Chilton și a fost publicată în 1989. (n. r.)

„O poveste minunată care împărtășește lecții ce ne îmbogățesc viața."

Ken Vegotsky, autor al cărții *The Ultimate Power*

„Sharma își ghidează cititorii către iluminare."

The Chronicle-Herald (Halifax)

„O parabolă realizată minunat, care dezvăluie un set de idei puternice, simple și surprinzătoare pentru îmbunătățirea calității vieții tuturor. Recomand această bijuterie de carte tuturor clienților mei."

George Williams, președinte, *Karat Consulting International*

„Robin S. Sharma oferă împlinirea personală pe cale spirituală."

Ottawa Citizen

Aprecieri pentru
ATINGE MĂIESTRIA ÎN LEADERSHIP
cu Călugărul care și-a vândut Ferrari-ul

„Una dintre cele mai bune cărți de afaceri ale anului."

Revista PROFIT

„... conține multe informații, este ușor de citit și extrem de folositoare. Am trimis câte un exemplar tuturor membrilor echipei noastre manageriale, precum și operatorilor din magazine. Aprecierile pe care le-am primit au fost pline de laudă."

David Bloom, director executiv, *Shoopers Drug Mart*

„Robin S. Sharma are un mod precis și rațional de a oferi soluții eficace celor mai stăruitoare chestiuni de leadership. Acest fapt este extrem de încurajator într-o perioadă când oamenii de afaceri se confruntă doar cu lucrări scrise cu un limbaj de specialitate."

Ian Turner, manager, *Celestica Learning Center*

„Această carte este o mină de aur a înțelepciunii și a bunului-simț."

Larry Tapp, decan al Școlii de business *Richard Ivey, Universitatea Western Ontario*

„O carte extraordinară care îi va fi de ajutor oricărui om de afaceri pentru a-i conduce pe ceilalți și pentru a-și trăi viața într-un mod mult mai eficient."

Jim O'Neill, director operațional al Departamentului districtual de vânzări, *London Life*

„*Călugărul* ne arată calea pentru a obține echilibru în afaceri... învățăturile funcționează."

The Toronto Star

„Misiunea lui Sharma este să ajute cititorul să devină un lider vizionar care să își transforme afacerea într-o întreprindere care să prospere în aceste vremuri tulburi."

Sales Promotion Magazine

„Sharma reunește înțelepciunea filosofilor din Occident cu a celor din Orient și o aplică în lumea afacerilor."

The Liberal

DESCOPERĂ-ȚI DESTINUL

cu

CĂLUGĂRUL CARE ȘI-A VÂNDUT FERRARI-UL

Un model pentru a-ți trăi viața la maxim

Robin S. Sharma

Traducere: Nicoleta Radu și Patricia Cihodaru

Editura VIDIA
București 2010

DISCOVER YOUR DESTINY
WITH THE MONK WHO SOLD HIS FERRARI

Copyright © 2004 by Robin S. Sharma.
All rights reserved.
Published by arrangement with HarperCollinsPublishersLtd,
Toronto, Canada.

Colectiv redacție
Coordonator de redacție: Iulia Zeca
Traducere: Patricia Cihodaru, Nicoleta Radu
Redactare: Nicoleta Radu
Corectură: Iulia Zeca
Tehnoredactare: Radu Silvestru
Grafică: Ciprian Dudaș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SHARMA, ROBIN
Descoperă-ți destinul/Robin S. Sharma ; trad.: Patricia Cihodaru; Nicoleta Radu; - București : Vidia, 2010
ISBN 978-606-92477-8-5
I. Cihodaru, Patricia (trad.)
II. Radu, Nicoleta (trad.)

159.923.2

Descoperă-ți destinul
ISBN 978-606-92477-8-5

© 2010 Editura VIDIA
Adresa: OP 6-CP 41 București
Internet: www.vidia.ro
E-mail: office@vidia.ro

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate Editurii VIDIA.
Nicio parte a acestui volum nu poate fi reprodusă, în nicio formă,
fără permisiunea scrisă a Xposed Media S.R.L.
VIDIA este marcă înregistrată a Xposed Media S.R.L.

Această carte este dedicată semenilor noștri căutători,
acele suflete curajoase care își exersează curajul de a se detașa
de mulțime și de a-și găsi drumul către casă,
către acel loc numit autenticitate.
Fie ca hotărârea voastră de a vă trezi și a trăi în adevărata putere
să fie de neclintit. Fie ca lecțiile pe care le aveți de învățat să ajungă
la voi pe căi line. Fie ca nopțile întunecate ale sufletului să fie puține
și rare. Și fie ca voi să străluciți atât de puternic încât, la sfârșitul
zilelor voastre, lumea să se oprească și să spună:
„A, iată un om care și-a trăit viața din plin, sub toate aspectele!"

Mulţumiri

Sunt binecuvântat să fiu înconjurat de oameni extraordinari. Fără ei mi-ar fi imposibil să-mi fac treaba şi să avansez în misiunea mea de a ajuta oamenii să-şi trăiască viaţa la nivelul cel mai înalt. Sunt profund recunoscător tuturor celor care m-au ajutat să-mi formulez ideile, m-au încurajat să visez lucruri măreţe şi m-au susţinut în transmiterea mesajului meu.

Trebuie să mulţumesc în special echipei mele de la Sharma Leadership International. În mod deosebit, le mulţumesc: lui Marie Witten, minunata mea asistentă; lui Al Moscardelli, pe care mă bazez în foarte multe privinţe şi lui Marnie Ballane, al cărei entuziasm mă inspiră întotdeauna.

De asemenea, este important să-mi exprim recunoştinţa faţă de întreaga echipă de la HarperCollins, care m-a susţinut atât de mult în munca mea. Le mulţumesc: lui Iris Tupholme, David Kent, Akka Janssen, Kevin Hanson, Noelle Zitzer, Lisa Zaritzky, Martha Watson, Lloyd Kelly, David Millar, Kristin Cochrane, Michaela Cornell, Neil Erickson, Alan Jones şi Ian Murray, precum şi reprezentanţilor de la agenţia de publicitate datorită cărora cărţile din seria ***Călugărul care şi-a vândut Ferrari-ul*** au ajuns la cititori mei.

Totodată, vreau să aduc mulţumiri editorului meu, Nicole Langlois, care m-a susţinut încă de la început, pentru munca sa extraordinară. De fiecare dată a fost o adevărată plăcere să lucrez cu tine. Desigur, trebuie să mulţumesc şi clienţilor care apelează la serviciile întreprinderii Sharma Leadership International, oferindu-mi privilegiul de a-mi împărtăşi ideile despre management, performanţă şi autocontrolul angajaţilor lor, în calitatea

mea de consultant pe probleme de management, coach şi specialist în arta discursului. De asemenea, trebuie să menţionez că m-am simţit foarte norocos să mă bazez pe sprijinul cititorilor. Tot ceea ce fac, fac pentru cititorii cărţilor mele şi vreau să vă mulţumesc din inimă, fiecăruia, pentru încrederea pe care mi-o acordaţi. Vă mulţumesc că-mi oferiţi şansa de a-mi trăi destinul.

Familia mea m-a încurajat încă din prima zi. Când nu aveam decât o carte pe care o publicasem singur şi mă izbeam de multe uşi închise, ei mi-au oferit inspiraţie şi un sprijin impresionant. Sunt binecuvântat să am părinţii pe care-i am, a căror bunătate şi înţelepciune m-au modelat mai mult decât pot exprima cuvintele. De asemenea, le mulţumesc fratelui meu, Sanjay, un om cu adevărat talentat, şi soţiei lui, Susan, o altă fiinţă minunată. N-aş putea să uit nici de darurile pe care cei doi copii minunaţi ai lor, Neel şi Evan, le aduc în viaţa mea. Mulţumiri speciale şi iubitei mele, Nina, pentru dragostea ta şi pentru binecuvântările pe care mi le-ai adus. Şi, în final, trebuie să le mulţumesc celor doi copii ai mei, incredibilii Colby şi Bianca, pentru că m-au învăţat ce înseamnă iubirea necondiţionată, creativitatea infinită şi bucuria adevărată. Voi doi îmi umpleţi viaţa de miracole... vă iubesc nespus de mult.

Izvorul ascuns al sufletului vostru trebuie să se înalţe
şi să alerge susurând spre mare,
Iar comoara profunzimilor voastre infinite
va fi dezvăluită ochilor voştri.
Dar aruncaţi cântarele cu care vă măsuraţi comoara neştiută,
Nu vă cercetaţi profunzimile cunoaşterii cu rigla ori cu fir cu plumb.

Kahlil Gibran, Profetul

Groparule, când o să-mi sapi mormântul,
fă-l, rogu-te, puţin adânc, să pot simţi ploaia.

Dave Matthews, Some Devil

CUPRINS

Mulţumiri 9

Introducerea lui Robin S. Sharma 15

Capitolul 1. O urgenţă spirituală 23

Capitolul 2. Discipolul îşi întâlneşte maestrul 35

Capitolul 3. Discipolul află despre puterea chemării şi despre înţelesul ascuns al destinului 75

Capitolul 4. Discipolul învaţă despre crima trădării de sine şi cum să se elibereze din lanţuri 99

Capitolul 5. Discipolul descoperă unica şi cea mai importantă alegere pe care o poate face un om 126

Capitolul 6. Discipolul pătrunde în lumea miracolului şi a posibilităţii 141

Capitolul 7. Discipolul primeşte învăţături de la maeştri 156

Capitolul 8. Discipolul începe să se transforme şi să se recreeze 181

Capitolul 9. Discipolul e pus la încercare 199

Capitolul 10. Discipolul se trezeşte 219

Introducerea lui Robin S. Sharma

Eşti cu mult mai minunat decât ai visat vreodată să fii şi, indiferent ce experimentezi în viaţa ta acum, ai încredere că totul e bun şi se desfăşoară spre binele tău. Poate că nu arată prea bine, dar este exact ceea ce trebuie să înveţi pentru a deveni persoana care ai fost destinată să devii. Tot ce se petrece în viaţa ta a fost perfect orchestrat pentru ca tu să-ţi atingi potenţialul maxim ca fiinţă umană şi să ajungi la adevărata ta putere. Învaţă de la viaţă şi las-o să te ducă acolo unde eşti menit să ajungi – ea vrea tot ce este mai bun pentru tine.

În paginile acestei cărţi vei descoperi multe răspunsuri la cele mai importante întrebări ale vieţii. Mă rog să găseşti multe adevăruri şi să înţelegi modul în care funcţionează lumea şi cum poţi reuşi în această lume, dar în ultimă instanţă, răspunsurile pe care le cauţi se află adânc în inima ta. Nu trebuie să cauţi în altă parte. Da, cuvintele mele pot să-ţi deschidă uşi şi să te ajute să îţi aminteşti ceea ce ştii deja în sufletul tău. Să nu te îndoieşti că există în tine un tezaur latent de înţelepciune, putere şi iubire care aşteaptă să fie trezit de partea ta mai curajoasă. Nu este incredibil de încurajator să ştii asta? *Eşti deja tot ceea ce ţi-ai dorit vreodată să devii.* Nu trebuie decât să faci munca interioară necesară pentru a îndepărta blocajele care au acoperit şi au negat natura ta originară.

Scopul vieţii umane este, cred eu, să mergi pe calea către această *Mare Trezire a Sinelui* şi să te reîntorci acasă, la cel care ai fost cândva (şi în locul pe care l-ai cunoscut cândva). Credinţa mea intimă este că nou-născuţii reprezintă perfecţiunea şi starea de a fi la care fiecare dintre noi e dator să se întoarcă. În clipa când te-ai născut erai

curajos, erai iubire pură, erai inocent, infinit de înțelept, aveai un potențial nelimitat și erai conectat în mod minunat la mâna nevăzută care a creat Universul. Când erai foarte mic, erai plin de uimire și complet deschis la tot ce înseamnă viață. Într-adevăr, atunci erai aproape iluminat (a fi iluminat înseamnă a fi pe de-a-ntregul lumină: cineva care este întru totul lumină nu are umbre, nu are părți întunecate, nu are spaime, nu are mânie, nu are resentimente și nici limitări).

Cei mai mulți dintre noi, cei care trăim astăzi pe Terra, am pierdut această legătură cu *Eul nostru adevărat*, această stare originară a ființei în care nu ne temeam să abordăm ceea ce este posibil și să tindem către stele. *Nu știm cine suntem.* Ne-am transformat în oameni care se comportă egoist, mânați de frică și durere. Acest comportament nu reflectă natura noastră esențială, este o consecință a rănilor pe care le-am suferit pe măsură ce am părăsit inocența cu care ne-am născut și am călătorit prin viață. Doar oamenii care suferă pot provoca suferință. Doar oamenii care au fost răniți îi pot răni pe alții. Doar oamenii cu inimile închise pot acționa într-un mod lipsit de iubire.

Unica rațiune pentru care suntem vii, cred eu, este să evoluăm către *Sinele nostru maxim* și să ne *amintim* adevărul despre cine suntem noi în esență. Viața ne va sprijini întru totul în această căutare. Ne va trimite oameni, evenimente și încercări care ne vor îndemna să dezvăluim mai mult din strălucirea noastră și să arătăm mai multe dintre posibilitățile noastre. De cele mai multe ori, lecțiile nu vor veni ușor. Suferința a fost întotdeauna un mijloc al evoluției spirituale profunde. Cei care au îndurat suferințe mari sunt în general cei care devin oameni extraordinari. Cei care au fost profund răniți de viață sunt cei care pot simți imediat durerea celorlalți.

Cei care au avut necazuri mari devin umili în fața vieții și, ca urmare, sunt mai deschiși, dau dovadă de mai multă compasiune și sunt mai naturali. Poate nu ne place când suferim, dar suferința are un rol benefic: sparge cochilia care ne acoperă inimile și ne golește de minciunile de care ne-am agățat cu privire la cine suntem, de ce suntem aici și cum funcționează de fapt această lume minunată în care trăim. După ce ne-am golit de toate acestea, putem să punem în loc tot ce este bun, nobil și adevărat. Necazurile ne pot transforma în bine dacă alegem să le lăsăm să facă asta. Așa cum scria Joseph Campbell: *„Acolo unde te împiedici e îngropată comoara ta."*

Descoperă-ți destinul este o carte despre cum să-ți trăiești viața la întregul ei potențial. Am încercat să-mi așternă inima în aceste pagini și să vă împărtășesc tot ce știu despre cum să-ți conduci viața, cum să-ți descoperi sinele și să trăiești întru adevăr. Trebuie să știți că eu sunt un om ca toți oamenii. Mă lupt zi de zi cu limitările și cu temerile mele, cu ceea ce eu numesc *„vechile mele tipare"*, acele moduri vechi de a mă comporta pe care le-am învățat pe parcurs. Mă consider o operă în curs de desfășurare și mă provoc continuu să folosesc fiecare zi ca o trambulină pentru a evolua în tărâmurile mai înalte ale vieții mele interioare. Există un mit potrivit căruia oamenii care scriu acest gen de cărți sunt ființe iluminate care își petrec zilele în beatitudine și transcendență, oferind cuvinte de înțelepciune din vârful muntelui. În realitate, eu am învățat că fiecare dintre noi mai are ceva de făcut, indiferent cât de mult a lucrat cu el însuși, indiferent cât de evoluat e. Fiecare dintre noi are o parte luminoasă și o parte întunecată. Fiecare dintre noi are defecte care trebuie corectate și răni interioare care imploră să fie vindecate. Fiecare dintre noi are un suflet scindat (pe măsură ce încercăm să reconciliem ființa umană cu ființa

spirituală). De fapt, această stare de imperfecțiune ne face umani. Cu cât pătrund mai profund în mine însumi, cu atât îmi dau seama cât de puțin știu. Așa cum scriam în *The Saint, The Surfer and The CEO, „vârful unui munte este baza următorului munte".* Când ajungem în vârful muntelui pe care îl urcăm în momentul acela, ghici ce vedem? Alte vârfuri de urcat. Asta înseamnă să trăiești în școala numită Pământ: să evoluezi și să înveți neîncetat pentru unicul scop (sau ar trebui să spun pentru „scopul sufletesc"[2]?) de a te ajuta să-ți aminteşti și să-ți recuperezi potențialul maxim și plenitudinea pe care, din nefericire, le-am pierdut.

Și, deși am limitările mele umane, recunosc că am parcurs un drum lung, într-o perioadă scurtă de timp, pentru a îndepărta blocajele care mă încorsetau (și la fel poți face și tu dacă urmezi procesul extraordinar explicat în paginile ce urmează). Cu doar câțiva ani în urmă eram un avocat specializat în litigii, trăiam în ritmul rapid al succesului lumesc, căutând bani și recunoaștere, eram mânat de interese materiale. Trăiam viața de la exterior spre interior, în loc s-o trăiesc de la interior spre exterior (și nu e de mirare că metoda nu funcționa). Am trecut printr-un divorț foarte greu și acum îmi cresc singur cei doi copii incredibili. De-a lungul drumului, am suferit multe neajunsuri și uneori m-am confruntat cu încercări personale care păreau că nu se mai termină. *Dar cele mai mari provocări ne fac să evoluăm cel mai mult.* Am înțeles că toate aceste experiențe mi-au fost trimise pentru a mă ajuta să-mi pun ordine în acțiuni și să mă eliberez de slăbiciunile mele. Loviturile cele mai grele pe care ni le dă viața sunt de fapt oportunități extraordinare care ne ajută să evoluăm, să ne

[2] Joc de cuvinte în limba engleză: termenul *„sole" (unicul, singurul)* se pronunță la fel ca *„soul" (suflet).* (n. t.)

transformăm pozitiv și să recuperăm puterea adevărată pe care am pierdut-o atunci când am pierdut perfecțiunea copilăriei și am păşit în lume. Primiți-le cu bucurie, pentru că nu sunt altceva decât daruri.

Cu toate urcușurile și coborâșurile pe care acest incredibil (și scurt) joc al vieții le-a trimis în calea mea, n-am renunțat niciodată la hotărârea de a accepta că am o responsabilitate pentru tot ce mi se dezvăluie și de a căuta să-mi aflu Sinele în acest proces. Cred că aproape tot ce ni se întâmplă în viață a fost scris dinainte; dar totodată cred că nouă, ca ființe umane, ne-au fost lăsate *extraordinar de multe* posibilități pentru a alege cum să ne facem viața frumoasă pe care o visăm. Destinul și alegerile noastre conlucrează pentru a da formă vieții noastre. Și, în ultimă instanță, destinul nostru se înfăptuieşte prin alegerile pe care le facem în mod conștient. A uita acest lucru înseamnă să te victimizezi. A neglija acest adevăr înseamnă să negi puterea care ți-a fost dată pentru a crea tot ceea ce dorești.

Calea pe care am descris-o în această carte – Un model pentru a-ți trăi viața la maxim – reflectă călătoria eternă, arhetipală a liderului sau eroului. Urmând tradiția cărților anterioare din seria *Călugărul care și-a vândut Ferrari-ul,* mesajele din această carte sunt dezvăluite prin aventurile imaginare ale lui Julian Mantle, dar e important să ne amintim că ele sunt *foarte* reale și excepțional de puternice. Procesul întrupat în cele șapte etape poate fi găsit, sub diverse forme, în multe texte străvechi ale înțelepților din Orient și Occident. Tu ești eroul sau eroina propriei tale vieți. Dacă alegi să trăiești la maximum ca ființă umană (și eu știu că asta vrei), aceasta e calea pe care trebuie să păşeşti. Parcurgerea ei îți *garantează* adevăratul succes.

Cel mai bun mod de a învăța e să predai. Dacă vrei cu adevărat să îți însușești acest material și să-l integrezi în viața ta, este *esențial* să-l predai cuiva la douăzeci și patru de ore după ce l-ai terminat de citit. Vei obține astfel două lucruri: în primul rând, te va ajuta să integrezi cunoștințele și, în al doilea rând, îi va ajuta pe cei din jurul tău să-și amintească cine sunt *ei* cu adevărat. Și, în timp ce citești *Descoperă-ți destinul*, angajează-i pe cei dragi în conversații despre ceea ce înveți. Împărtășește-le ceea ce ai înțeles din carte. Spune-le ce schimbări ești hotărât să faci pentru a-ți atinge potențialul maxim. Procedând astfel, te vei convinge și mai mult și vei obține rezultate *de durată*.

Vă mulțumesc că ați ales această carte; sper că ea o să vă ofere tot ceea ce căutați (și mult mai mult decât atât). Vă sunt recunoscător că-mi dăruiți câteva ore din viața voastră pentru a citi și a reflecta asupra acestei lucrări. Și, la modul cel mai sincer, aveți tot respectul meu pentru că ați făcut acest pas *uriaș* spre a vă descoperi destinul. Pe măsură ce citiți această carte și celelalte din seria *Călugărul care și-a vândut Ferrari-ul*, vă veți alătura bărbaților și femeilor din întreaga lume care au devenit parte a unei comunități. Conversații extraordinare se desfășoară la locul nostru de întâlnire, robinsharma.com, un site unde veți găsi foarte multe instrumente și sprijin în timp ce înaintați pe calea propriului destin.

Suntem cu toții conectați la un nivel invizibil. Vindecându-vă pe voi, ajutați la vindecarea lumii. Lăsându-vă lumina să strălucească, îi invitați tacit pe cei din jur să facă același lucru. Lucrând cu voi înșivă pentru a vă atinge potențialul maxim, deveniți modele pentru ceilalți și îi motivați să urmeze această cale. Și, așa cum spune adesea unul dintre clienții mei în coaching: *„Asta e ceva frumos."*

Să aveți parte de binecuvântări fără de margini în această călătorie numită viață!

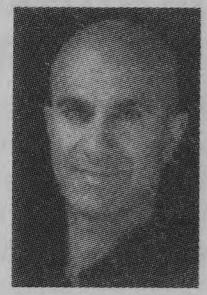

Cu dragoste,

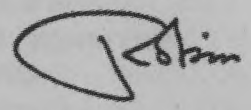

Robin S. Sharma

CAPITOLUL 1
O urgenţă spirituală

Viaţa nu ascultă de logica ta;
imperturbabilă, ea îşi urmează propria cale.
Trebuie să asculţi viaţa;
viaţa nu ascultă de logica ta,
ei nu-i pasă de logica ta.

OSHO

Simţeam metalul rece la tâmplă. Cum de se ajunsese aici? Mă aflam într-o cameră mizeră de motel, cu un pistol la tâmplă, gata să apăs pe trăgaci. Broboane de sudoare îmi şiroiau pe frunte, iar inima îmi bătea sălbatic. Mâinile îmi tremurau fără să le pot controla. Nimeni nu ştia unde mă aflu. Nimănui nu părea să-i mai pese. Nu mai aveam pentru ce să trăiesc. Aşa că mă pregăteam să mor. Îmi imaginam deja titlul necrologului: *„Dar Sandersen, antreprenor internaţional în domeniul hotelier, divorţat şi tată a trei copii, mort la 44 de ani – prin sinucidere."*

Însă când am închis ochii şi am început să spun cu voce tare o ultimă rugăciune, s-a întâmplat ceva neaşteptat – ba nu, ceva de-a dreptul miraculos. Am simţit cum ameţesc şi am căzut la podea, iar arma mi-a scăpat din mână. Cum zăceam acolo nemişcat, o lumină albă, orbitoare s-a răspândit în corpul meu. Înainte de a respinge povestea mea, vă rog să reţineţi că am fost întotdeauna o persoană foarte raţională şi cu picioarele pe pământ. Era prima oară când mi se întâmpla aşa ceva. Întotdeauna chicoteam când auzeam povestiri încărcate de misticism, considerându-i pe cei care le spuneau ciudaţi şi iresponsabili. Nu comuni-

cam cu îngerii – și nici acum nu comunic – și nici nu-mi ghidez viața după poziția zilnică a stelelor. Cu toate astea, nu pot să neg ori să nesocotesc cele întâmplate în acea cameră de motel cu doar 12 luni în urmă. A fost oare o experiență a Divinului? A fost o trezire spirituală? A fost pur și simplu o reacție fizică la stresul extrem în care mă aflam? Sincer să fiu, nu știu, dar pot să confirm că ceea ce s-a petrecut acolo a declanșat o serie de evenimente care au transformat fiecare element al vieții așa cum o cunoscusem eu până atunci.

Lumina deveni din ce în ce mai strălucitoare. În scurt timp tremuram din tot corpul ca într-o criză convulsivă. Transpirația țâșnea din mine în șiroaie, iar brațele, picioarele și trunchiul se zgâlțâiau pe podeaua rece și murdară. Mi s-a părut că toate astea au durat o veșnicie. Apoi, ca din neant, au apărut aceste cuvinte care au pătruns în profunzimea ființei mele: *„Viața ta e o comoară și tu ești mult mai mult decât știi."*

Asta a fost tot. În clipa în care mi-au fulgerat prin minte aceste cuvinte, m-am oprit din tremurat. Pur și simplu zăceam acolo, plin de transpirație, cu privirea pironită pe tavan. Nu simțisem niciodată, în toată viața mea, o asemenea pace interioară. Eram pe deplin prezent în trupul meu, locuiam întru totul în inima mea. Viața ta e o comoară și tu ești mult mai mult decât știi.

După o vreme, m-am ridicat încet și mi-am împachetat lucrurile. În interiorul meu, în profunzime, se produsese o schimbare, deși nu puteam să explic – doar *simțeam*. Nu mă mai interesa să-mi iau viața. Poate că vocea aceea avea dreptate – poate că, într-adevăr, aveam mult mai multe în interiorul meu decât eram conștient în acel moment.

În general, când ne confruntăm cu momente grele, credem că modul în care vedem lumea reflectă realitatea. Aceasta este o presupunere falsă. Noi doar vedem lumea din cadrul nostru de referință lipsit de speranță, vedem lucrurile prin ochii tristeții și ai lipsei de speranță. Adevărul este că atunci când începem să ne simțim mai bine, lumea noastră va arăta mai bine. Când revenim la o stare de bucurie interioară, lumea exterioară va reflecta acel sentiment către noi. Eu am învățat că lumea este o oglindă. *Primim de la viață nu ceea ce dorim, ci ceea ce suntem.* Am mai învățat că există anotimpuri ale vieții și că suferința nu durează la nesfârșit. *Ai încredere că iarna tristeții tale se va preschimba în vara bucuriei tale, tot așa cum razele strălucitoare ale dimineții vin întotdeauna după întunericul nopții.*

Nu mai eram un caz disperat, un om care își plânge de milă. Nu mai eram cel care nu mai vede nicio ieșire. Un fel de putere se întorsese în mine în acea zi. Și, chiar dacă viața mea continua să fie un talmeș-balmeș – sincer vorbind – începusem să știu că dețineam puterea de a o face mai bună. Dintr-un oarecare motiv, eram încredințat că ajutorul venea spre mine și că mă așteptau zile mai fericite. Nici nu bănuiam cât de minunat avea să fie acest ajutor și cât de frumoasă urma să devină viața mea, dar înainte de a intra în detalii, probabil că vă întrebați ce împrejurări făcuseră ca spiritul meu să decadă atât de mult încât să mă gândesc să-mi iau viața.

Cu doar câțiva ani în urmă, credeam că trăiesc viața la care visează orice om. Aveam o soție frumoasă și inteligentă care mă iubea din tot sufletul. Aveam trei copii sănătoși și fericiți care excelau în tot ceea ce alegeau să facă. Câștigam mai mulți bani decât mi-aș fi putut imagina vreodată, ca proprietar al unui lanț de hoteluri plasate în zone elitiste de pe glob. Printre clienții mei se numărau staruri de cinema și oameni foarte bogați. Călătoream în locuri exotice, acumulasem multe bunuri materiale și de-

venisem destul de cunoscut, cel puțin pe pieţele în care îmi desfăşuram activitatea.

Apoi, într-o zi, lumea mea s-a prăbuşit. Am ajuns acasă târziu, după un dineu de afaceri cu vânzătorul unei proprietăți pe care eram interesat să o cumpăr. De obicei, Rachel lăsa câteva lumini aprinse pentru mine, dar în seara aceea casa era cufundată în întuneric. Nu mai înțelegeam nimic – era doar zece noaptea. Unde era Rachel? Unde erau copiii?

Am intrat şi am aprins luminile în holul de la intrare şi în bucătărie. M-a întâmpinat doar tăcerea. Pe masa din bucătărie era un bilet cu familiarul scris de mână a lui Rachel. În bilet scria aşa: *„Dar, am luat copiii şi am plecat la mama. Nu te mai iubesc. Îmi pare rău. Te sună avocatul meu mâine dimineaţă."*

Nimic nu te poate pregăti pentru o scrisoare ca asta – absolut nimic. Deşi pretindeam că mariajul meu merge, ştiam că ne răcisem. Tot acel timp petrecut departe de casă, cu călătorii şi afaceri, fusese timp furat căsniciei şi familiei mele, iar iubirea pe care o ştiam cândva dispăruse. Pretinsesem şi că sunt un tată bun şi, văzut din afară, probabil că aşa păream, dar sufletele înţelepte ale copiilor mei ştiau adevărul. Chiar şi când stăteam lângă ei, nu eram acolo cu adevărat. Mintea mea nu renunța niciodată la afaceri şi nu eram disponibil pentru ei, din punct de vedere emoţional. Adevărul este că pe atunci eram un om extraordinar de egoist. Credeam că lumea se învârte în jurul meu. Nevoile şi sentimentele celorlalți nu contau la fel de mult ca ale mele. Voiam să fiu bogat. Voiam să mi se recunoască valoarea. Voiam să câştig şi, între timp, pierdusem ceea ce era cel mai important.

Scrisoarea şi procesul de divorţ care a urmat mi-au sfâşiat inima. Am fost nevoit să plec din casa mea şi m-am mutat într-unul dintre hotelurile mele. Aveam voie să-mi

văd copiii doar o dată pe săptămână şi în weekend, o dată la câteva săptămâni. Am început să beau fără măsură şi mă îngrăşasem jenant de mult. Fusesem întotdeauna viguros, chipeş şi în formă, dar toate astea s-au evaporat. Mă trezeam cu migrene care nu mă părăseau până nu le înecam în alcool. Din fericire, nu mi-am pierdut afacerea. Fusesem suficient de inteligent să angajez o echipă de conducere de primă clasă care, din loialitate față de mine, a condus afacerea în timp ce eu eram ocupat să-mi ling rănile. Sigur, mai participam la câte o şedință şi semnam câte un contract, dar îmi petreceam mai tot timpul acasă, singur, pe întuneric, ascultând cântece vechi cu Billie Holiday şi purtând lungi conversații cu *Jack Daniels*. Toată această nefericire m-a adus în cele din urmă în mizera cameră de motel despre care vă spuneam, dar trebuie să ştiți că aceeaşi nefericire a dus la salvarea mea.

Am descoperit că suferința şi necazurile contribuie foarte mult la dezvoltarea personală. Nimic nu te ajută să creşti, să înveți şi să evoluezi mai rapid. Nimic nu îți oferă o oportunitate atât de mare pentru a-ți recupera mai mult din adevărata puterea ca persoană. Ochii noştri de oameni o privesc ca pe o experiență negativă. Aceasta este *judecată* pură şi în spatele acestei credințe false se află frica pură. Vedeți voi, suferința apare când se întâmplă ceva ce nu am dorit. Apare când viața ne oferă ceva neaşteptat, o stare nouă, iar apariția unei stări noi în viața noastră, indiferent că e vorba de o boală, de pierderea unei persoane dragi sau de un eşec financiar, înseamnă că trebuie să schimbăm şi să părăsim vechiul, țărmurile de care ne agățam până atunci. Ni se cere să renunțăm la ceea ce ne aşteptam şi, pentru o ființă umană, a renunța poate fi înspăimântător. Ne este teamă să părăsim portul sigur a ceea ce ne era familiar şi cunoscut. Ne opunem călătoriei către locurile necunoscute spre care viața ne

poartă uneori. Simplul gând de a face asta ne sperie. În spatele împotrivirii față de nou se află frica.

Dar nu avem de ce să ne temem. Acest univers al nostru este un loc mult mai prietenos decât ne dăm noi seama. O corabie care nu se aventurează niciodată dincolo de geamandură nu va fi niciodată avariată. Însă nu acesta este scopul pentru care au fost făcute bărcile. Tot așa, un om care nu îndrăznește niciodată să pășească în spațiile necunoscute ale vieții lui nu va avea niciodată de suferit – dar nu pentru asta au fost concepuți oamenii. Am fost făcuți să experimentăm evoluția la care ajungem prin vizitarea unor locuri necunoscute în calitatea noastră de călători prin viață. Ochii noștri mai înțelepți știu acest adevăr și văd schimbarea și suferința la adevărata lor valoare: un medic grijuliu care vine să vindece partea bolnavă din noi. Suferința ne face mai profunzi. Suferința vine să ne susțină și ne ajută să aflăm cine suntem cu adevărat. Suferința ne deschide, forțându-ne să renunțăm și să abandonăm tot ceea ce știm și de care ne agățăm, ca un copil în prima zi de școală care se teme să lase mâna mamei și să intre singur într-o clasă plină de prieteni noi, unde va învăța multe lucruri noi și frumoase. Necunoscutul este acolo unde există „noul", iar noul este singurul loc din lume unde găsim *posibilitatea.* Fiecare om este programat să se îndrepte spre posibilitatea și potențialul din viața lui. Am fost cu toții proiectați să fim măreți. Deci, cum să spunem că suferința este rea, când ea este cea care ne facem să fim mai buni? Da, partea umană din noi simte durerea care ni se întâmplă. Este firesc. Dar această durere va dispărea în cele din urmă și se va naște un *eu* mai puternic, mai bogat și mai înțelept.

„Nu te teme de necunoscut, pentru că acolo se află măreția ta", spunea un profesor de-al meu, un om cu totul deosebit, despre care urmează să aflați mai multe. Ma-

joritatea oamenilor își petrec cei mai buni ani din viață în locuri cunoscute. Le lipsește curajul să se aventureze în teritorii necunoscute și sunt înspăimântați de ideea de a ieși din mulțime. Vor să fie în rând cu lumea și le este teamă să se iasă în evidență. Se îmbracă la fel ca toți ceilalți, gândesc ca toți ceilalți și se comportă ca ceilalți, chiar dacă nu se simt bine făcând asta. Refuză să asculte chemarea inimii și să încerce lucruri noi, refuză să părăsească țărmul unde se simt în siguranță, așa că fac tot ceea ce fac și ceilalți. În felul aceasta, sufletele lor, cândva strălucitoare, încep să se întunece și să se chircească. *„Moartea este doar unul dintre multele feluri în care poți să-ți pierzi viața"*, spunea aventurierul Alvah Simon.

Când te agăți de țărmurile sigure din viața ta, nu faci decât să alegi să rămâi întemnițat de spaimele tale. Poți să ai iluzia că ești liber când continui să trăiești în cutia care a devenit viața ta, dar crede-mă, este doar atât: o iluzie – o minciună pe care ți-o tot repeți. Când ieși din cutie pentru a aborda perspective noi și încetezi să mai urmezi mulțimea, vor apărea spaime, e normal – ești om. Dar curajul înseamnă să simți aceste spaime și totuși să mergi mai departe. *Curajul nu este absența fricii, ci voința de a-ți depăși frica și a urmări un scop care este important pentru tine.* Când trăiești într-un port sigur și te agăți de ceea ce îți este cunoscut, nu ești altceva decât un cadavru viu. Când te aventurezi în necunoscut și explorezi locurile necunoscute din viața ta, revii la viață și inima începe să-ți bată din nou. Regăsești aventura și entuziasmul vieții. *Reține, de cealaltă parte a spaimelor tale îți vei descoperi norocul.*

Am să îți ofer acum o metaforă puternică. Dacă ți-ai petrecut întreaga viață în închisoare, în ziua în care ești eliberat vei avea multe temeri. Cât timp ai fost în închisoare, deși erai privat de libertate, ai trăit în tărâmul a

ceva cunoscut, fiindcă urmai o rutină strictă: știai când trebuie să te trezești, știai când aveai voie să faci mișcare și știai exact când și ce puteai să mănânci. Acum, cu toate că nu mai ești în spatele gratiilor, îți este teamă. Nu știi ce să faci și unde să te duci. Nu există nicio structură, există doar nesiguranță. Ai tendința mai degrabă să te întorci la ceea ce cunoști decât să înfrunți aparenta nesiguranță și aparentul disconfort pe care le implică necunoscutul. Ai prefera să fii prizonier decât să-ți redobândești libertatea. E ilogic, dar așa ne comportăm mai toți.

Am învățat toată această filozofie de la profesorul de care aminteam. Până acum, acest profesor a exercitat cea mai puternică influență asupra vieții mele. Înțelepciunea și remarcabilul proces în șapte etape pe care a început să mi-l împărtășească în urmă cu doar 12 luni mi-au schimbat complet viața. Nu am fost niciodată atât de fericit. Nu m-am simțit niciodată atât de viu. Nu am avut niciodată mai multă stimă pentru mine însumi. Am găsit iubirea vieții mele. Sănătatea mea este perfectă, iar afacerea mea înflorește. Nu mi-am imaginat niciodată că viața poate fi atât de bună. Același lucru poate fi valabil și pentru voi. De darurile pe care eu le-am primit puteți beneficia și voi. Desigur, va trebui să faceți unele alegeri noi și să vă asumați o serie de riscuri. Evident, va trebui să investiți ceva timp și energie pentru a vă reconecta cu părțile voastre mărețe, magnifice, pe care poate le-ați pierdut. Sigur, va trebui să înfruntați câteva spaime care vă încorsetează, indiferent că recunoașteți asta sau nu, dar procedând astfel, veți trezi *eul* vostru cel mai înalt și mai măreț. Și ce ar putea fi mai important decât asta?

Profesorul acesta este persoana cea mai puternică, cea mai înțeleaptă și cea mai nobilă pe care o cunosc. Este un excentric, un om cu adevărat original, iar metodele lui sunt neortodoxe, asta ca să fiu eufemistic. De fapt, uneori

este un pic sălbatic. Nu ați întâlnit niciodată pe cineva ca el, nici nu veți întâlni. Are un talent extraordinar de a împărtăși cunoștințe care schimbă vieți, se adresează sufletului și te determină să faci schimbări care îți deschid calea către o viață frumoasă. Lecțiile lui vă vor fi de mare ajutor dacă vreți să vă descoperiți destinul și să trăiți viața minunată la care aveți dreptul prin naștere.

Credința mea e că nimic nu-i întâmplător. L-am întâlnit pe acest profesor a doua zi după epifania din camera de motel. În ziua aceea m-am dus la serviciu pentru o ședință cu echipa, iar directorul meu de resurse umane, Evan Janssen, a intrat în biroul meu cu două bilete la un seminar motivațional care avea loc mai târziu, în aceeași seară. Lui Evan îi plăceau acest tip de evenimente și era un mare fan al mișcării de dezvoltare personală. Pe de altă parte, eu eram un sceptic. Ca să fiu sincer, nu-mi plac deloc oratorii motivaționali. I-am considerat întotdeauna un fel de vată de zahăr – la început e dulce, dar apoi îți dai seama că nimic nu durează.

În acea seară, fiul cel mic al lui Evan avea primul lui recital de pian, așa că Evan nu putea să participe la seminar, dar voia să mă duc eu. Credea că evenimentul o să-mi ridice moralul și, poate, o să mă inspire să fac în viața mea schimbările de care știa că am nevoie pentru a-mi reveni, nu doar profesional, ci și personal. I-am spus că nu vreau să merg și că nu pot să diger aforismele răsuflate și predicile stereotipe pe care le declamă de obicei motivatorii. Am menționat că încă mă luptam cu o mulțime de lucruri și că voiam să fiu singur în acea seară. Atunci s-a întâmplat ceva extraordinar. Colegul meu, un om foarte intuitiv, m-a privit adânc în ochi și mi-a zis: *„Ai încredere în mine de data asta. Simt că există un motiv pentru care trebuie să mergi la acest seminar. E o intuiție de-a mea. Te rog eu, du-te!"*

Am fost întotdeauna un om de cele mai multe ori ce-

rebral. Eram condus mai mult de rațiune decât de pasiune. Dacă un lucru mi se părea ilogic la nivel intelectual, de obicei renunțam la el. Pe de altă parte, mă ghidasem toată viața după acest principiu și viața mea tot nu funcționa. Îmi place definiția pe care Einstein o dă nebuniei: *„Să faci aceleași lucruri și să te aștepți să obții rezultate diferite."* Dacă doream să am rezultate noi în viața mea, știam că trebuie să mă comport în moduri noi. Altminteri, viața mea o să arate la fel, până o să mor.

Ceva în mine îmi spunea că e posibil să existe și un alt mod de a funcționa ca ființă umană. Citisem nu demult o carte de filosofie, prima din viața mea, deși până atunci nu mă atingeam de așa ceva. Nu știu ce m-a împins să o deschid, dar am deschis-o. Poate că sufeream atât de tare încât eram dispus să caut salvarea oriunde. *E adevărat că în perioadele cele mai întunecate suntem dispuși să mergem cât mai adânc.* Când totul e bine în viață, trăim superficial; nu gândim prea mult, dar când dăm de greu, ieșim din noi înșine și ne întrebăm de ce lucrurile se întâmplă așa. Necazurile tind să ne facă mai filosofi. În perioade dificile începem să ne punem marile întrebări ale vieții, de pildă: de ce apare suferința; de ce planurile noastre atent gândite nu merg așa cum ne așteptam; este viața condusă de mâna tăcută a întâmplării ori de pumnul puternic al alegerii?

În cartea pe care am deschis-o, autorul scria că mintea este limitată, pe când inima nu are limite. Mintea poate fi crudă, te poate face să-ți petreci cei mai buni ani din viață trăind în trecut sau să-ți irosești prezentul îngrijorându-te pentru lucruri care nu se vor întâmpla niciodată. Mintea tânjește după puterea exterioară, tipul de putere care se bazează pe lucruri lumești – mai curând decât spirituale – adică pe bani, statut social și bunuri materiale. Problema cu puterea exterioară se referă la faptul că e

trecătoare: când pierzi banii, statutul social și bunurile materiale, pierzi și puterea. Dacă ți-ai legat identitatea de aceste lucruri, n-o să mai știi cine ești atunci când ele dispar. Singura putere care are valoare este cea autentică – cea care vine din interior.

Inima, scria în carte, nu are astfel de scopuri mărunte. Inima trăiește în momentul prezent știind că așa trebuie trăită viața. Inima se preocupă de vindecarea în întregime, prin iubire, compasiune și ajutorarea altor oameni. Ea știe că fiecare dintre noi este conectat cu ceilalți la un nivel nevăzut, că suntem toți frați și surori în aceeași familie și că fericirea înseamnă să dăruiești și să-i ajuți pe ceilalți să-și atingă potențialul maxim. *„Renunță la picătură, devino ocean"*, spunea marele poet sufist Rumi. Inima cunoaște acest adevăr. Da, mintea, cu toată capacitatea ei de a raționa și a reflecta, este un instrument minunat de care inima se poate folosi în lucrarea ei, un instrument care poate fi utilizat pentru planificare, învățare și gândire. Însă aceste funcții trebuie îndeplinite la unison cu inima și sub îndrumarea inimii. Capul și inima trebuie să încheie un *parteneriat* pe viață, dacă vrem să trăim o viață frumoasă, scria în carte. Ele trebuie să lucreze în *armonie*. Dacă trăiești complet în cap, nu poți să *simți* suflul și ritmul vieții. Dacă trăiești complet în inimă, vei vedea că acționezi ca un nebun amorezat, fără prea multă judecată și fără niciun fel de ordine. Totul este un echilibru fin, unul care necesită timp, energie și înțelegere pentru ca totul să fie bine.

Stăteam acolo, Evan aștepta răbdător, iar eu am simțit brusc un impuls de a explora ceva nou. M-am gândit o clipă la ceea ce se petrecea dincolo de suprafață și am decis să renunț pentru o vreme la limitările rațiunii și să am încredere în sentimentele mele profunde. Am acceptat să mă duc la seminar și am luat biletele. Evan a venit și m-a îmbrățișat.

— Să știi că te iubim, mi-a zis.

Am tăcut, în timp ce emoția urca încet în mine la auzul acestei declarații de profundă prietenie din partea celui care îmi era de atâta vreme coleg. Lacrimile au început să-mi curgă pe obraji, pe de-o parte fiindcă eram trist din cauza modului în care se desfășurase viața mea în ultima perioadă, pe cealaltă parte pentru că un alt om îmi arăta că mă iubește necondiționat.

— Mulțumesc, Evan, am spus. Ești un om bun. Te apreciez mult.

— Ai încredere în mine, Dar, acest seminar va fi cu adevărat important pentru tine. Cine știe pe cine o să întâlnești acolo?

Nici nu bănuiam că aveam să-l întâlnesc pe omul care urma să îmi arate calea spre o viață minunată.

CAPITOLUL 2
Discipolul își întâlnește maestrul

Nu vom înceta niciodată să căutăm.
Iar la sfârșitul tuturor căutărilor,
vom ajunge acolo de unde am pornit
și vom cunoaște locul pentru prima oară.

T. S. Eliot

Noaptea aceea m-a găsit într-o încăpere cu alți cinci mii de oameni care căutau răspunsuri la marile întrebări ale vieții. Din boxe răsuna muzică rock și un joc de lumini orbitoare făcea camera, altminteri întunecoasă ca o tavernă, să strălucească. În sală se simțea o energie aproape tangibilă. Apoi și-a făcut apariția oratorul. Arăta bine, se exprima clar și era extrem de charismatic. A vorbit cu elocvență și ne-a ținut pe noi, publicul, cu sufletul la gură aproape două ore, transportându-ne într-un carusel emoțional care ne-a făcut să râdem, să plângem și să ne gândim de ce trăiam așa cum o făceam și cum fiecare dintre noi putea să facă schimbări pozitive. Ne-a povestit cum crescuse fără tată. Ne-a spus cum a ținut piept cancerului și cum boala l-a ajutat să se conecteze la lucrurile simple ale vieții, de care de obicei nu ținem cont. Și ne-a făcut să râdem de unele dintre ideile lui, de pildă că *„singurul lucru la care te poți aștepta în viață este neașteptatul"* și „dacă vrei să-l faci pe Dumnezeu să râdă, povestește-i despre planurile tale". Un alt lucru pe care l-am apreciat la el a fost modestia. Ne-a spus că nu este un guru, ci doar un student al vieții și a glumit spunând că rugăciunea lui de dimineață includea următoarea rugăminte: *„Doamne,*

te rog, ajută-mă să devin persoana care crede câinele meu că sunt."

„Trebuie să vă transformaţi rănile în înţelepciune", ne-a tot repetat el pe parcursul prezentării. *„Stâncile de care vă împiedicaţi pot deveni trepte pe care să urcaţi dacă alegeţi asta. Nu nesocotiţi extraordinara oportunitate pe care v-o oferă necazurile sau chiar întâmplările tragice. Viaţa voastră poate fi făcută şi mai bună de lucrurile care vă sfâşie inima."*

La sfârşitul discursului eram cu toţii vrăjiţi. Se lăsase o tăcere totală, iar noi ne agăţam de fiecare cuvânt al lui. Şi-a încheiat prezentarea cu următoarea afirmaţie: *„Cei mai mulţi oameni nu descoperă cum să trăiască până nu le vine vremea să moară – şi e păcat. Majoritatea oamenilor îşi petrec cei mai buni ani ai vieţii uitându-se la televizor într-o suburbie. Cei mai mulţi oameni mor la 20 de ani şi sunt îngropaţi la 80 de ani. Vă rog, nu lăsaţi să vi se întâmple asta şi vouă."*

După ce a fost ovaţionat îndelung, oratorul a părăsit scena. Stăteam acolo tăcut şi în mintea mea au început să apară tot mai multe întrebări. „De ce mă simţeam atât de gol în viaţa mea?" Nu conta câţi bani câştigam sau cât succes aveam, eu nu simţeam nicio diferenţă. M-am mai întrebat dacă profesia pe care o alesesem mi se potrivea sau dacă altceva era destinat să fie „opera vieţii mele". M-am întrebat unde puteam să găsesc adevărata iubire în viaţă şi dacă sufletele-pereche chiar există. Era interesant să constat că atât de multe întrebări începuseră să apară de îndată ce-mi acordasem un pic de timp, în tăcere şi nemişcare.

Pe măsură ce foram mai adânc, apăreau noi întrebări: aveam posibilitatea să aleg modul în care se desfăşoară viaţa mea sau totul era dinainte stabilit şi planificat de un mare maestru? Dacă puteam într-adevăr să aleg, ce

mă oprea să iau măsurile necesare pentru a îndrepta lucrurile? Chiar exista o viaţă mai bună care mă aştepta undeva sau era doar o iluzie? M-am mai întrebat dacă tot ceea ce se petrecuse între Rachel şi mine fusese orchestrat de o forţă invizibilă a naturii sau dacă felul în care se desfăşuraseră lucrurile pentru noi nu fusese decât o reflectare a alegerilor mele personale: să pun afacerea înaintea familiei, să pun nevoile mele pe primul loc, să fac numai ce vreau în loc să fiu mărinimos, plin de compasiune şi iubire. Am închis ochii şi m-am gândit la aceste întrebări importante. Apoi am făcut ceva ce nu făcusem niciodată până atunci: am început să mă rog să primesc răspunsuri.

După doar câteva minute am auzit pe cineva strigându-mă pe nume. M-am uitat în jur, dar ciudat lucru, nu am văzut pe nimeni cunoscut. După experienţa traumatizantă prin care trecusem cu o noapte în urmă, m-am întrebat dacă nu cumva am început să-mi pierd minţile. Cu doar 24 de ore în urmă am simţit cum o lumină albă îmi inunda corpul şi am primit mesajul: *„Viaţa e o comoară şi tu eşti mult mai mult decât ştii"*, iar acum îmi auzeam numele strigat într-o sală aproape goală, după un seminar motivaţional care mă impresionase profund. Am închis încă o dată ochii şi mi-am auzit din nou numele! Am deschis repede ochii şi m-am uitat în jur, dar iarăşi nu am văzut pe nimeni cunoscut. Totuşi, de data asta am văzut un indiciu ciudat, dar cât se poate de clar pe scaunul de lângă mine: un plic alb, curat, cu numele meu pe el, cu un scris roşu, elegant. Era lipit. L-am rupt şi am citit cuvintele de pe pagină: *„Încetează să-ţi trăieşti viaţa ca pe o minciună, Dar. Fii sincer cu tine însuţi şi destinul va veni să-ţi bată la uşă. Ne întâlnim în culise. Şi, apropo, ai o cămaşă drăguţă, îmi plac dungile, sunt foarte şic."*

Ce se întâmpla? Evan îmi spusese că se va petrece ceva

important la această întrunire motivaţională, dar asta friza supranaturalul. Inima a început să-mi bată repede şi m-am întrebat dacă era o glumă proastă sau dacă nu cumva eram atras într-o situaţie periculoasă. Ceva din mine fusese declanşat de prezentarea oratorului motivaţional, ca şi cum el plantase nişte seminţe care începeau deja să încolţească. În minte mi-a apărut rapid un singur cuvânt: *încredere*. Am strâns foile pe care luasem notiţe şi le-am pus în servieta mea Gucci. Apoi m-am ridicat şi, cu o oarecare reţinere, m-am apropiat de marginea scenei pe care oratorul îşi susţinuse prezentarea plină de inspiraţie. M-am îndreptat către cortină în faţa scenei şi m-am strecurat printr-o deschidere în faldurile materialului.

În culise era agitaţie mare. Oratorul nu se vedea, dar tehnicienii care se ocupau de aparatura audiovizuală munceau de zor, împachetau echipamentul în cutii de aluminiu. Nimeni nu părea să mă observe. Cum continuam să merg prin culise, o uşă s-a deschis încetişor, lăsând să iasă o lumină strălucitoare care a luminat zona întunecată în care mă aflam. Am simţit ca şi cum eram ghidat către acea uşă, deşi poate suna ciudat. M-am simţit literalmente *atras* în direcţia acelei uşi; am intrat şi am ajuns într-un hol. Inima îmi bătea rapid, iar stomacul mi se strânsese de teamă în timp ce străbăteam holul. Mă simţeam slăbit şi nesigur, dar în acelaşi timp aveam o încredere pe care nu o mai simţisem niciodată, una care îmi sugera cu blândeţe că, într-un fel sau altul, cineva avea grijă de toate.

Holul ducea la o uşă roşie care nu avea pe ea decât o stea de argint. Am presupus că era vestiarul rezervat starurilor care dădeau reprezentaţii în acea sală. Am bătut de trei ori la uşă. Nu a răspuns nimeni. Am bătut din nou cu mai multă putere. Niciun răspuns. Am aşteptat câteva clipe, după care m-am gândit că n-are sens să-mi

pierd vremea. În bilet scria să merg în culise, dar aici nu era nimeni. Nu mai pricepeam nimic. Mă simţeam obosit şi aveam mare nevoie de somn. Fuseseră două zile foarte dure pentru mine şi o ceaşcă fierbinte de ceai ar fi putut să-mi liniştească nervii epuizaţi.

Tocmai când mă pregăteam să plec, uşa s-a deschis ca prin farmec. Nu vedeam pe nimeni în spatele uşii, dar uşa continua să se deschidă din ce în ce mai larg. Păşind în cameră, am rămas împietrit de ceea ce am văzut. Pe podea erau împrăştiate petale de trandafir. În faţa mea stătea un personaj înalt, îmbrăcat într-o robă de un roşu aprins, cum poartă călugării în Nepal. Era cu spatele la mine şi stătea nemişcat. Broderia complicată de pe spatele robei mi-a atras privirea. Era frumoasă şi plină de culoare. Fără să ştiu de ce, am început să mă relaxez şi am oftat. Am simţit – să nu mă întrebaţi de ce – că eram în prezenţa unui prieten.

Încet şi teatral, personajul s-a întors către mine şi m-a privit direct în ochi. Părea să-mi atingă sufletul cu privirea lui pătrunzătoare. În toată viaţa mea nu întâlnisem pe nimeni care să emane atâta putere. Arăta tânăr, era bronzat, avea părul negru, bogat şi părea să fie într-o stare fizică excelentă, arăta ca un zeu grec dintr-o epocă demult apusă sau, poate, ca un star de cinema de la Hollywood. Şi ce ochi avea! Nu voi uita niciodată acei ochi. Erau cei mai pătrunzători şi mai deosebiţi ochi pe care-i văzusem vreodată.

Cine era acest om? De ce mă privea fix? De ce nu-mi era teamă? Nu ştiam ce să fac, pur şi simplu stăteam acolo, stupefiat de întreaga experienţă. Camera rămânea tăcută, iar străinul era nemişcat, fără nicio expresie. Apoi buzele i s-au arcuit într-un zâmbet blând, iar ochii au început să scânteieze ca ochii unui copil. Mi s-a adresat pe un ton plin de încredere.

— Doar tu îți poți descoperi destinul, Dar. Doar tu poți ști calea care îți este destinată, cea pe care inima te îndeamnă să păşeşti. Însă un ghid va face călătoria mai uşoară. Cu toții avem nevoie de un bun *life coach*[3] care să ne ajute să trăim la potențialul nostru maxim. Înțelepții Zen spun că atunci când discipolul este pregătit, apare și maestrul. Poate că această frază a fost prea mult folosită, dar ea rămâne adevărată. Mă bucur nespus că ai avut încredere în instinctele tale şi ai venit aici astă-seară. Nu ai de ce să te temi. Ştiu ce ți s-a întâmplat. Ştiu de pierderea ta, ştiu de suferința ta, ştiu de confuzia ta şi ştiu câte ceva despre dorințele tale.

— Dorințele mele? Ce vreți să spuneți?, am întrebat, cu voce slabă.

— Eşti un căutător ca mulți alții de pe această planetă, în zilele noastre. Lumea se transformă, pentru că oamenii care cândva doreau să trăiască vieți obişnuite îşi părăsesc acum zonele de confort ca să exploreze sălbăticia a ceea ce este neobişnuit. Oamenii nu mai vor să se limiteze la a fi pe jumătate vii, separați de puterea lor autentică. Vor să trăiască măreț şi să se avânte printre nori, să meargă printre uriaşi şi să danseze cu stelele!

Vocea lui puternică s-a înălțat plină de pasiune şi a umplut cămăruța. Apoi începu să râdă. Ce râs sincer şi molipsitor!

— Iartă-mă, Dar, m-am lăsat un pic dus de val. Adevărul e că sunt foarte entuziasmat de ceea ce se petrece astăzi în lume. Milioane de oameni iau atitudine ca să trăiască optim. Foarte mulți oameni refuză să mai facă pe victimele şi aleg să joace rolul învingătorului.

[3] Literal: antrenor într-ale vieții. Apărută recent şi pe piața românească, această profesie îmbină elemente din consilierea psihologică, din consilierea de afaceri şi, uneori, din tradițiile spirituale. (n. t.)

Foarte mulți oameni coboară adânc în interiorul lor pentru a-şi confrunta şi a-şi învinge temerile. Inimile se deschid pe tot mapamondul, iar oamenii îşi revendică părțile strălucitoare şi minunate ale ființei lor pe care le-au pierdut când au crescut şi au devenit adulți. Este un moment extraordinar pentru a fi viu. Întreaga lume devine un loc mai bun în care să trăieşti. De fapt, nu a fost niciodată o perioadă mai bună pentru a fi om.

— Mie nu mi se pare deloc aşa, am spus, pentru că scepticul din mine ieşise la suprafață. Există războaie, foamete, crime. Mediul nostru este un dezastru. Nu mă înțelegeți greşit. Nu sunt cel mai conştient individ din punct de vedere social, dar şi eu văd că lumea e un loc nesigur şi agitat.

— E adevărat, răspunse omul, cu umilință, ca şi cum nu ar fi avut nimic să-mi demonstreze, lipsit de orgoliul de a avea dreptate. Încă este mult întuneric în lume. Dar, crede-mă, este mai multă lumină în ea decât a fost vreodată. Mulți oameni au ajuns să înțeleagă că poți să blestemi întunericul ori să ai curajul să aprinzi o lumânare. Asta înseamnă să fii un bun conducător ca ființă umană – să aprinzi lumânări în întuneric. Întunericul există doar în absența luminii şi, metaforic vorbind, se aprind lumânări pe toată suprafața planetei. Ne îndreptăm către o masă critică, către un punct de cotitură care va produce o schimbare masivă. Nu mai e mult până atunci. Când destui oameni se vor trezi la ceea ce sunt ei cu adevărat şi îşi vor reclama potențialul lor maxim, atunci se va produce un salt cuantic. Toată această lume va deveni un loc minunat pentru a trăi – Raiul pe Pământ.

— Raiul pe Pământ? Salt cuantic?

— Da. Se va produce un salt cuantic în numărul de oameni care vor păşi pe calea către autenticitate – o cale care implică să-ți trăieşti viața în termeni proprii, conform va-

lorilor tale cele mai profunde și idealurilor tale cele mai înalte. Este o cale care implică să trăiești cu inima larg deschisă și cu o minte evoluată. Este o cale când e necesar să te confrunți cu spaimele tale și cu lucrurile care te încorsetează, în așa fel încât măreția ta să poată străluci. E minunat, dragule, spuse străinul, făcând cu ochiul. Se va produce un salt cuantic în numărul de oameni care vor dori să-și vindece părțile întunecate și să nu facă niciodată nimic care să-i rănească ori să-i limiteze pe alți oameni. Se va produce un salt cuantic în numărul de oameni care vor refuza să trăiască o viață care nu este nobilă, bună și lipsită de spaime. Se va produce un salt cuantic în numărul de oameni care vor prelua cu adevărat *controlul* asupra propriei vieți. Se va produce un salt cuantic în numărul de oameni care vor deveni căutători, exact ca tine, Dar, care vor căuta fericirea, pacea interioară și o viață care să aibă un sens profund. O schimbare evolutivă uriașă se produce în omenire. Întreaga specie se schimbă. Refuzăm să acceptăm tot ce nu e legat de măreția noastră personală, adăugă el, entuziasmat.

— Cum adică *schimbare evolutivă*?

— Mulțumesc că ai întrebat. Știi, nu există întrebări stupide în această conversație importantă. Până azi, majoritatea evoluției noastre ca ființe umane a fost marcată de focalizarea asupra fizicului, asupra exteriorului. Până acum nu s-a urmărit decât acumularea și stocarea. Valoarea primordială a fost: *„cel care are cel mai mult câștigă"* – cel care are cea mai mare faimă, cel care are averea cea mai mare, cel care are cea mai mare putere asupra celorlalți. Și, dată fiind această valoare, numele jocului a devenit *„supraviețuirea celui mai tare"*. Totul e legat de competiție, pentru că am ajuns să credem că nu are cum să câștige toată lumea, dar această filozofie nu ne mai folosește ca rasă. Este una născută din ideea că nu există

destul pentru toți și în spatele acestui gând de insuficiență se află teama. Pentru că intențiile noastre și ceea ce credem creează ceea ce vedem în lumea exterioară, nu vedem decât lipsuri – nu avem niciodată de ajuns și astfel începe ciclul, nu simțim niciodată că avem destul și nu suntem niciodată fericiți.

— Fascinant! Nu am auzit niciodată ceva de genul acesta, am remarcat, așezându-mă pe un scaun din vestiar. Străinul rămase în picioare, cu mâinile împreunate la spate.

— Acum iată ce vreau să spun prin *schimbare evolutivă*: mulți oameni de pe planetă nu se mai concentrează egoist asupra a ceea ce este fizic și încep să acorde mult mai multă atenție spiritualului. Renunțăm la independența în care este vorba numai despre „eu, eu, eu" și începem să apreciem importanța supremă a „interdependenței". Mulți dintre noi am devenit conștienți că facem parte din una și aceeași familie. Astăzi, cei mai evoluați dintre noi, *liderii autentici* – iar prin lideri nu înțeleg neapărat directori, președinți, generali militari, ci toate femeile și toți bărbații care refuză să se lase duși de val – înțeleg că suntem conectați cu toții la cel mai profund nivel. Ei știu că atunci când rănești pe altcineva, de fapt te rănești pe tine însuți. Ei știu că atunci când ajuți pe altcineva, te ajuți de fapt pe tine. Chiar și științele de frontieră recunosc acum acest lucru, confirmând empiric ceea ce misticii spun de mii de ani. Specialiștii în fizică cuantică au descoperit că universul este un sistem uimitor de interconectat, în care fiecare element interacționează cu toate celelalte elemente și este influențat de toate celelalte elemente. Poetul englez John Donne spunea adevărul atunci când a scris: *„Niciun om nu este o insulă izolată; fiecare om este o parte a continentului, o parte a entității principale... moartea oricărui om mă face mai mic, pentru că eu sunt implicat*

în umanitate; așadar, nu te întreba niciodată pentru cine bat clopotele; ele bat pentru tine."

— Foarte interesant, am răspuns, fascinat de noile informații pe care le primeam.

— Foarte mulți dintre noi ne-am mutat atenția de la căutarea a ceea ce este exterior și am pornit într-o călătorie spre interior. Pentru mulți călătoria umană a devenit o aventură interioară. Am înțeles că poarta către fericirea durabilă nu se deschide către exterior, ci către interior. *Cele mai mari comori sunt cele din interior.* Noi, ca specie, începem să ne gândim mult mai mult la nevoile sufletului și dedicăm mai mult timp unor activități cum sunt dezvoltarea personală, iubirea, compasiunea și preocuparea de a lăsa o moștenire. *Succesul este important, dar semnificația este și mai importantă.* E suficient să te uiți la cărțile de pe lista de bestselleruri din întreaga lume – foarte multe dintre ele au ca temă căutarea Sinelui și a libertății personale. Oameni de pe întreaga planetă, în număr din ce în ce mai mare, își pun marile întrebări ale vieții, de pildă: *„De ce sunt aici?"* și *„Care este destinul meu?"* Și, așa cum spuneam, cu cât se schimbă mai mulți oameni, cu atât mai repede se va schimba întreaga lume. Are loc un proces minunat și este într-adevăr un moment excepțional pentru a trăi.

— Da, e foarte înălțător, am spus, relaxându-mă și mai mult, total absorbit de ceea ce auzeam. Mi-am desfăcut brațele.

— Acum, să nu mă înțelegi greșit, spuse călugărul. Nu e nimic rău dacă faci bani, ai lucruri frumoase și trăiești o viață frumoasă la nivel fizic. Noi suntem ființe spirituale care avem o experiență umană și viața poate fi făcută mai bună dacă ne bucurăm de lucrurile minunate pe care le-au creat oamenii. Banii îți fac viața mai ușoară și îți conferă o mare libertate. Cine spune altceva probabil că suferă de *sindromul struțului.*

— Adică?

— Prea mulți oameni evită să privească adevărul în față. E mai ușor să-ți vâri capul în nisip, ca struțul, decât să dai piept cu adevărul, iar adevărul în această privință este că nu e nimic rău să faci bani și să ai lucruri frumoase. Cine a venit cu ideea stupidă că nu poți să ai lucruri frumoase și în același timp să fii spiritual, bun și evoluat? Ai tot dreptul să ai o casă frumoasă, să conduci o mașină bună, să călătorești în locuri exotice, să porți haine frumoase. Eu *nu* spun să nu experimentezi și să nu te bucuri de astfel de plăceri lumești. În fond, ele au fost create de aceeași forță ascunsă care a creat râurile, munții și copacii, dar reține că această frumusețe este una de suprafață. Aceste lucruri nu trebuie să devină forța ta călăuzitoare. Nu-ți baza identitatea și stima de sine pe ele. Fii conștient că ele nu vor dura. Este mai mult o problemă de priorități – să nu faci din acumularea acestor lucruri exterioare principala ta prioritate. Venim în această lume fără nimic și plecăm fără să luăm nimic. Nu am văzut niciodată un camion încărcat cu lucruri care să meargă după dric în drum spre cimitir. Iată esențialul de care trebuie să ții seama. *Poți să ai lucruri frumoase, dar nu te lăsa întemnițat de ele. Posedă-le, dar nu le lăsa pe ele să te posede. Fă ca scopul principal al vieții tale să fie unul mult mai important: să-ți descoperi potențialul maxim, să te dăruiești celorlalți și să schimbi lumea trăind pentru ceva mult mai important decât tine însuți. Succesul este minunat, dar semnificația este esențială,* accentuă el, din nou.

Întreaga înțelepciune a acestui om era tocmai ceea ce aveam nevoie să aud în acest punct de cotitură din viața mea. Poate că eram într-adevăr un discipol și ajunsesem în sfârșit într-un loc în care eram pregătit să învăț, iar acum apăruse maestrul. Poate că nimic din ceea ce trăi-

sem până acum nu fusese degeaba. Poate că totul fusese menit să fie ca să mă pregătească pentru acest moment în care eram deschis să învăț. Evan, directorul meu de resurse umane, un om foarte spiritual, folosea frecvent expresia *„totul e bine în Univers"*, ori de câte ori ceva nu mergea conform planurilor noastre. Nu conta ce i se întâmpla la serviciu ori în viața personală, el spunea de fiecare dată *„totul e bine"*, chiar și când situația respectivă îi provoca suferință. Începeam să îi dau dreptate. Poate că într-adevăr nimic nu e întâmplător și tot ce ni se pare complicat în viața noastră e orchestrat de o inteligență subtilă, dar perfectă, pe care nu o putem înțelege, oricât am încerca.

— Sper că nu vă supărați că vă întreb, dar cine sunteți?, am întrebat, adunându-mi curajul și sperând să nu-l ofensez în niciun fel pe acest om straniu, dar memorabil care îmi împărtășea din profunda lui înțelepciune.

— Mă numesc Julian Mantle și am venit să-ți fiu ghid. Sunt aici ca să te ajut să-ți descoperi destinul, veni răspunsul simplu.

Apoi căută în buzunarul larg de mătase care fusese cusut pe roba lui și scoase o banană. Vă vine să credeți? O banană! O decoji și începu să mănânce din ea cu poftă.

— Vrei una?, mă întrebă, plin de bunăvoință. Mai am una în rucsac, spuse, arătând spre o geantă de pânză zdrențăroasă dintr-un colț al camerei. Bananele sunt un excelent combustibil pentru corp. Corpul trebuie hrănit doar cu cele mai bune alimente dacă vrei ca el să funcționeze la nivelul lui cel mai înalt.

Abia mai auzeam ce îmi spunea. Mintea mea o luase la goană. Julian Mantle! Incredibil! Știam cine era Julian Mantle. Toți cunoscuții mei recunoșteau numele de Julian Mantle. Nu mi-am putut ascunde uimirea.

— Julian Mantle? Călugărul care și-a vândut Ferrari-ul?

Vorbiți serios? Întreaga scenă părea de domeniul fantasticului: călugărul din fața mea, cuvintele înțelepte pe care mi le spusese, felul în care mânca banana. Era ca și cum aveam o experiență extracorporală și priveam întreaga scenă de undeva, de sus. Ieri ținusem o armă la tâmplă fiind gata să-mi iau viața. După numai o zi, mă aflam în culise după un seminar motivațional, împreună cu un călugăr excentric care îmi spunea cât de hrănitoare sunt bananele și îmi împărtășea gândurile lui despre transformarea spirituală care are loc pe întreaga planetă. De-a dreptul incredibil!

Auzeam tot timpul despre Julian, încă din copilărie. Tata, care era avocat specializat în litigii și lucra pentru una dintre cele mai mari firme din oraș, îmi povestea mereu despre „marele Julian Mantle". Julian era unul dintre cei mai buni avocați pledanți din toată țara și ajunsese celebru nu doar pentru că era foarte bun în probleme de drept, ci și pentru că avea un stil de viață excentric. Julian Mantle era un superstar în cel mai adevărat sens al cuvântului. Avea tot ce și-ar putea dori un om, dar el a renunțat la tot.

Julian absolvise Facultatea de Drept de la Harvard și era destinat să reușească în viață. Era un „băiat de succes" și părea de neoprit, atrăgea cele mai importante cazuri, cei mai buni clienți și înscria victorie după victorie. Trăind astfel, câștiga mai mulți bani decât își imagina tata că ar putea să câștige un avocat și dobândea într-o lună mai multă publicitate decât majoritatea avocaților în întreaga lor carieră. Tata spunea că se întâlnea cu cele mai frumoase femei din oraș, cele mai multe manechine și că era iubit de toți pentru extravaganțele și pentru șarmul lui. Când eram mic, tata mă ducea cu mașina în cea mai elegantă zonă a orașului și îmi arăta vila somptuoasă a lui Julian, care se afla la doar câțiva metri de casa unei

mari vedete rock, celebră în toată lumea. Julian părea să trăiască din plin și să aibă totul. Avea chiar un Ferrari de un roșu strălucitor pe care îl parca în mijlocul aleii de la intrare. Îmi amintesc ce mult îmi plăcea să mă uit la mașina aceea când eram copil. Aș fi dat orice să fac o tură cu ea. Tata spunea că era achiziția la care Julian ținea cel mai mult.

Apoi ceva i s-a întâmplat lui Julian Mantle, după cum zicea tata. A început să-i meargă rău. S-a îngrășat și a început să fumeze foarte mult. A început să-și asume prea multe riscuri și a pierdut multe procese. Nu știam sigur de ce o pornise pe pantă în jos, dar a fost una dintre cele mai puternice căderi din grațiile pe care noi o văzurerăm vreodată. Cu cât urci mai sus, cu atât cazi mai rău, aș zice. Apoi, într-o bună zi, într-o sală de judecată plină de lume, în timpul unui proces cu miză mare, Julian s-a prăbușit la podea, se pare că suferise un atac de cord. Tata mi-a spus că acela fusese momentul hotărâtor din viața lui Julian Mantle – punctul de cotitură. Între timp, am aflat că modul în care ne comportăm la întâlnirea cu punctele de cotitură din viața noastră este foarte important pentru direcția pe care o va lua viața noastră. Ceea ce a făcut Julian atunci i-a schimbat pentru totdeauna cursul vieții.

După luni întregi de recuperare, Julian și-a dat demisia din Barou și a plecat din țară. A vândut vila. A vândut tot ce avea. Și-a vândut chiar și iubitul lui Ferrari și a plecat în India, tărâmul exotic plin de aventuri și de veșnică înțelepciune. Bănuiesc că era în căutarea unor răspunsuri și credea că le poate găsi în India. Nimeni nu a mai auzit de Julian o perioadă foarte, foarte lungă. Mulți credeau că a murit.

Cu câteva luni înainte citisem pe prima pagină a unui ziar un articol intitulat: *„Julian Mantle: călugărul care și-a vândut Ferrari-ul. Cruciada unui om pentru a face lu-*

mea mai bună." În articol scria că în perioada în care fusese în India, Julian Mantle trecuse printr-o transformare remarcabilă. Sus, în Munții Himalaya, descoperise un grup de călugări de care nu prea se știa. Ei îi împărtășiseră o filosofie străveche și profundă despre transformarea personală și cum să-ți trăiești viața la potențialul maxim. Prin extraordinara înțelepciune pe care o dobândise, Julian făcuse schimbări uriașe și remarcabile în viața lui. Din punct de vedere fizic, se transformase în așa măsură încât arăta cu mulți ani mai tânăr decât vârsta lui reală, emanând o vitalitate de-a dreptul excepțională. Din punct de vedere intelectual, ajunsese la marile adevăruri universale pe care se bazează o viață bogată și plină de sens și le integrase în perspectiva lui asupra lumii, dobândind pacea interioară pe parcursul acestui proces. Din punct de vedere emoțional, reușise să conștientizeze multe dintre suferințele prin care trecuse în copilărie, suferințe care i-au condus și viața ca adult și l-au împiedicat să trăiască bucuriile pe care fiecare dintre noi merită să le trăiască în fiecare zi. Așa a putut să se elibereze de o mare parte din furia pe care o purtase cu el prin viață și care îl afectase fizic și psihic. A reușit să-și vindece rănile trecutului. Din punct de vedere spiritual, și-a accesat valorile cele mai profunde și s-a reconectat cu sinele lui superior. Julian își dăduse jos masca socială pe care o purtase toată viață și devenise autentic, acum își trăia viața după standardele *lui*, în armonie cu valorile *lui* cele mai înalte și cu ceea ce îi dicta inima *lui*. Încetase să mai trăiască pentru a-i mulțumi pe ceilalți și nu se mai preocupa să arate bine în ochii lumii. A refuzat să se mai lase dus de val și să se trădeze pe sine într-un fel sau altul. Tot ce voia acum era să fie autentic și să facă bine. *„Julian Mantle și-a descoperit destinul și asta l-a făcut un om foarte fericit"*, îmi amintesc că scria în articol.

Articolul mai spunea că Julian își asumase misiunea principală de a se întoarce în Occident și de a ajuta cât mai mulți oameni să-și trăiască viața la nivelul cel mai înalt și să-și atingă potențialul maxim. Ni se povestea cum Julian, în roba lui roșie, își făcuse apariția în diferite locuri și ajutase pe unii dintre vechii lui prieteni, membri de familie și necunoscuți să-și recupereze măreția personală și să trăiască o viață mult mai fericită, mai sănătoasă și mai împlinită. Reporterul scria că munca lui Julian stârnise o adevărată euforie și că mulți oameni din întreaga țară organizau expediții pentru a-l găsi. Julian devenise un erou popular și oamenii îi creau o aură mistică, dar Julian știa foarte bine să se ascundă: nimeni dintre cei care chiar îl căutaseră pe Julian nu reușise să-l găsească. Reporterul nu-i luase un interviu lui Julian, dar mulți începuseră să-l eticheteze drept *„Gurul Îndărătnic"*. După povestea vieții lui Julian ar fi putut să se facă un film grozav, într-o epocă în care multă lume e însetată din punct de vedere spiritual.

— Chiar sunteți Julian Mantle?, l-am întrebat, necrezând încă. De ce ați venit să mă căutați? Tata îmi tot povestea despre dumneata. Știi, ați fost colegi de breaslă?

— Știu exact cine e tatăl tău, îmi răspunse el, cu blândețe. A fost unul dintre prietenii mei și eu pun mare preț pe prietenie. Tatăl tău mi-a povestit multe despre tine și am auzit ce s-a întâmplat recent cu viața ta de familie. Am venit să-ți fiu de folos. Să știi că liderii care-i slujesc pe ceilalți sunt cei mai puternici dintre toți.

— N-am știut asta niciodată, i-am răspuns.

— Lucrurile nu sunt niciodată atât de rele pe cât par. Situațiile care ne întristează sunt totodată cele care ne fac cunoștință cu forța, puterea și înțelepciunea care suntem noi cu adevărat. Apoi continuă. Știu că ți-a fost extrem de greu în ultima vreme, Dar. Știu foarte bine prin

ce treci și nu-ți voi minimaliza niciodată sentimentele. Sentimentele sunt porțile către sufletul tău și ele trebuie recunoscute și apoi simțite total. Sentimentele poartă informații importante și-ți consolidează relația cu eul tău dacă sunt explorate pe deplin. A le nega înseamnă să negi o parte din tine. A pretinde că nu simți ceea ce simți ar fi foarte nesănătos, atât din punct de vedere psihologic, cât și fiziologic. Reprimarea sentimentelor duce la boală. Este vorba despre o perspectivă mult mai amplă, una pe care n-o poți înțelege cu percepția ta actuală. Ține minte: vedem lumea nu așa cum este ea, ci așa cum suntem noi. Pe măsură ce te schimbi, se schimbă și modul în care vezi lumea. Pe măsură ce conștiința ta se extinde, vei deveni conștient de lucruri pe care înainte nu aveai cum să le vezi ori să le înțelegeai. Totul este bun aici. Tot ce s-a desfășurat pentru tine te conduce către un loc fantastic. Ca oameni, avem tendința de a spune vieții să asculte ceea ce vrem noi, însă viața nu funcționează astfel. Ea ne oferă ce avem nevoie, ce e mai bun pentru noi – ce servește celor mai înalte interese ale noastre. Viața ta va funcționa mult mai bine dacă începi să o asculți. Las-o să te conducă, în loc să încerci să i te opui și ai încredere că direcția spre care te poartă viața este exact cea în care îți este destinat să fii. Încetează să i te opui și acceptă tot ce se întâmplă. Acest mod de a acționa constituie una dintre căile prin care te vei asigura că mergi pe calea destinului tău, pe calea ta autentică.

— De curând am citit o poveste despre dumneata în ziar, i-am spus. Este incredibil ce faceți pentru a ajuta ca lumea să devină un loc mult mai bun.

— Da, am citit și eu articolul cu pricina, spuse Julian, cu o grimasă. De fapt, îl am cu mine pe aici, pe undeva. Sunt un idealist, iar când citesc acest articol mă simt foarte fericit, pentru că mi se reamintește că fac ceva pentru

a schimba lucrurile. Pentru mine, viața nu se măsoară în ani, ci în fapte. Am învățat că fericirea durabilă înseamnă să dăruiești, nu să primești. Chinezii o spun atât de frumos: *„Un pic de parfum rămâne întotdeauna pe mâna celui care oferă trandafiri."* Totuși, noi uităm asta destul de des. În afaceri, de exemplu, nu acționăm după principiul că toată lumea are de câștigat. Ne ghidăm după presupunerea falsă că cineva trebuie să piardă pentru ca noi să câștigăm. Ne apărăm teritoriile și refuzăm să acționăm dintr-un cadru de referință care vede valoarea ce se află în a-i ajuta pe toți cei din jur să reușească. Asta nu e câtuși de puțin adevărat. De fapt, cea mai bună cale de a-ți conduce afacerile este să te dedici pentru a conferi clienților tăi mai multă valoare decât ar avea ei dreptul să se aștepte. Adevărații lideri în afaceri înțeleg cine le pune mâncarea pe masă și, ca atare, își tratează clienții ca pe niște regi. Ei își servesc, își apreciază și își iubesc clienții. Iubirea este un instrument de afaceri incredibil de puternic, nu crezi?

— Nu m-am gândit niciodată din perspectiva asta.

— Ei bine, e adevărat, prietene. Și, înainte ca cineva să-ți întindă o mână, tu trebuie să-i atingi inima. Fii asemeni soarelui: soarele dăruiește tot ce poate dărui. Drept răsplată, toate florile, toți copacii și toate plantele cresc îndreptându-se către el. În viața de afaceri, dedicându-te să le faci plăcere clienților tăi și să-i iubești, vei crea o armată de ambasadori ai bunăvoinței care vor merge în lume și vor spune tuturor celor pe care-i cunosc ce faci și cine ești tu. Chiar și când e vorba despre așa-zisa concurență, încearcă să faci tot ce poți pentru a-i ajuta. Fă alianțe cu ei. Leagă prietenii cu ei. Afacerile înseamnă în primul rând să relaționezi cu oamenii. Ajută-i să obțină ceea ce doresc și străvechea lege a reciprocității va intra în acțiune – vor începe să te ajute și ei să obții ceea

ce dorești. Ca să începi să primești, trebuie mai întâi să dăruiești.

— Un punct de vedere foarte interesant, am spus eu. Începeam să înțeleg ce putere aveau cuvintelor acestui om.

— Așadar, cum spuneam, faptul că în acel articol scrie că ajut oamenii să se schimbe mă face să mă simt bine cu mine însumi, fiindcă îmi reamintește că binecuvântez viața unor persoane, atât cât pot eu. Cu toate acestea, nu iau prea în serios toată recunoașterea pe care o primesc. Nimeni nu te ia în serios când tu te iei prea în serios, știai asta?

Am zâmbit la auzul acestei replici. Omul ăsta era grozav!

— Nu-mi vine să cred că mă numesc înțelept, continuă, culegând o fărâmă de banană de pe roba lui imaculată. Ce știu eu despre genul ăsta de lucruri? Sunt doar un om obișnuit care, ajutat de o seamă de maeștri foarte puternici, a descoperit o filosofie ce va conduce pe toți cei care aleg să o adopte la o viață frumoasă. Fiecare ființă umană are nevoie de o perioadă în care să-și traseze o filosofie privind propria viață – este unul dintre cele mai importante lucruri pe care le poate face un om. Fiecare individ, pentru a trăi cu adevărat și măreț, trebuie să precizeze cum vrea să trăiască și cum va arăta viața lui la nivelul ei cel mai înalt. Cu toții ar trebui să avem un program scris pe o bucată de hârtie peste care să ne uităm în fiecare dimineață, în timp ce restul lumii doarme și care să ne servească drept busolă morală și să ne ghideze alegerile din ziua respectivă. Va fi o ancoră care nu ne va permite să facem decât mișcările optime pentru noi. Fără un asemenea program filosofic, îți vei trăi viața la întâmplare, vei reacționa la tot ce apare în viața ta. A trăi astfel este rețeta dezastrului; când trăiești astfel nu faci decât

să declanșezi necazuri. Aceasta mă face să mă gândesc la o zicală: *„Dacă nu știi încotro te îndrepți, toate drumurile te vor duce într-acolo."*

— Deci trebuie să stau să mă gândesc ce vreau să reprezinte viața mea?

— Categoric, Dar. E unul dintre lucrurile *absolut necesare* în viață. Oamenii de succes și împliniți își acordă timp pentru a planifica și a reflecta. Ei sunt conștienți de viața lor pentru că știu că fiecare zi este un cadou nespus de prețios. Dacă nu crezi asta, du-te într-un spital în drumul tău spre casă și vorbește cu cineva de la secția de oncologie. Întreabă-i ce-ar da ca să mai trăiască o zi în plus.

Ceea ce îmi spunea Julian mă înfiora. Luasem viața ca pe ceva care mi se cuvenea. Nu privisem niciodată fiecare zi pe pământ ca pe un cadou și ca pe o oportunitate de a crea ceva măreț sau de a schimba ceva în bine.

— Majoritatea oamenilor alocă mai mult timp pentru a-și planifica vacanța de vară decât pentru a-și planifica viața. Ce păcat! Reflectează la viața ta. Întreabă-te: *„Cum sunt destinat să trăiesc?"* Întreabă-te ce ești destinat să faci, ce lucruri nu vei mai tolera în viața ta și ce standarde de excelență îți vei stabili în permanență. A-ți trăi viața fără să tinzi spre perfecțiune înseamnă să nesocotești darurile și talentele neprețuite care ți-au fost date.

Julian continuă, făcând câțiva pași în timp ce vorbea și ridicând mâinile într-un gest impresionant:

— Fără o filosofie care să reflecte adevărul *tău* despre modul în care vrei să trăiești și despre ce vrei să fii, cum ai putea să faci alegerile potrivite pentru tine? Fără o filozofie, îți vei trăi viața în conformitate cu voința altor oameni. Vei fi asemeni acelor lemingi care se iau unul după altul, se aruncă de pe stânci și mor. Fără o filozofie s-ar putea să ajungi pe patul de moarte și să te întrebi: *„Și dacă întreaga mea viață a fost o minciună?"*

— Acum înțeleg ce scria în plic. Rândul cu privire la: *„Încetează să-ți trăiești viața ca pe o minciună."* Bănuiesc că dumneata l-ai lăsat acolo pentru mine, Julian?

— Desigur. Ce plăcere ar mai exista în viață fără un pic de suspans? Ce bucurie ar mai fi în viață fără puțină aventură? Am încercat să introduc puțin miracol în viața ta. Calea pe care ești menit să mergi nu e pentru cei slabi de înger, prietene. Îți trebuie mult curaj. Trebuie să te confrunți cu spaimele tale și apoi să treci dincolo de ele. N-o să fie ușor, dar așa vei ajunge în locul pe care partea cea mai profundă din tine tânjește să-l cunoască. Oricum, așa cum spuneam mai devreme, nu pot să cred că oamenii mă numesc un *guru*. Sunt doar un student al vieții care are de împărtășit câteva idei puternice. Gândește-te la mine mai mult ca la un ghid. Eu pătrund în viețile oamenilor pentru a-i ghida în direcția corectă. Caut oameni care au disponibilitatea de a face schimbări majore în viața lor, pentru că în adâncul ființei ei știu că viața are mult mai multe de oferit decât ceea ce experimentează ei în prezent. Îmi amintesc ce spunea cândva Rumi: *„Cine intră pe Cale fără un ghid are nevoie de o sută de ani pentru a face o călătorie de două zile."*

Am chicotit, încântat de profunzimea înțelepciunii care îmi era împărtășită. Acesta *trebuie* să fi fost Julian Mantle. Cine altcineva ar fi putut să împărtășească ceea ce împărtășea el? M-am relaxat și mai mult, renunțând la ultima fărâmă de neîncredere cu privire la identitatea acestui om neobișnuit.

— Poate o cale mai bună de a înțelege ce fac eu este să mă consideri un life coach. Îi învăț pe oameni cum să-și atingă potențialul maxim și îi ajut să funcționeze optim ca ființe umane. Îi ajut pe oameni *să-și descopere destinul* și să-și trăiască visurile. E greu de crezut că trăim într-o lume în care majoritatea oamenilor sunt mai preocupați

să fie în rând cu lumea și să facă ceea ce fac toți ceilalți decât să-și trăiască visurile. Îți voi spune un lucru pe care nădăjduiesc că n-o să-l uiți niciodată: *unul dintre cele mai mari regrete pe care le poate avea un om este să ajungă la sfârșitul vieții și să constate că nu și-a trăit visurile.* E cumplit să ajungi la sfârșitul sau chiar la mijlocul vieții și să te trezești într-o zi și să îți dai seama că nu ai cutezat, că nu ai tins către stelele, că nu ai realizat nici măcar o zecime din potențialul tău. Crede-mă – văd asta tot timpul. La sfârșitul vieții, nu riscurile pe care ni le-am asumat le regretăm. Dimpotrivă, simțim o tristețe imensă la gândul acelor riscuri pe care nu ni le-am asumat, la gândul tuturor oportunităților de care nu am profitat, al tuturor lucrurile pe care nu le-am făcut. Nu-ți trăi viața ca un suflet timid, prietene. Pășește în arenă, uită de toate criticile și profită la maximum de toate darurile pe care ți le oferă viața. Viața e scurtă, iar anii trec foarte repede, asemeni firelor de nisip care ți se scurg printre degete într-o zi toridă petrecută pe plajă. Ai fost menit să strălucești și să-ți lași talentele să vadă lumina zilei. *În viață există un singur eșec, iar acela este să nu încerci.* Cel mai mare eșec în viață este să refuzi să-ți reclami potențialul maxim și să mergi în locurile care te înspăimântă.

— Sunt de acord, Julian. Sunt întru totul de acord. Regret nespus modul în care am trăit până acum!

— Fii blând cu tine însuți. Noi evoluăm prin greșelile noastre. Cum era zicala aceea – *„judecata sănătoasă vine din experiență, experiența vine din greșeli, iar greșelile vin dintr-un mod greșit de a judeca lucrurile."* Prefer să fac experiențe cu viața și să comit câteva greșeli decât să nu evoluez din cauză că refuz să ies din zona mea de confort. Prin urmare, ai făcut câteva greșeli. Acordă-ți iertare și mergi mai departe. *Trecutul e un mormânt și n-are niciun rost să-ți petreci viața trăind într-un mormânt. Fiecare sfârșit reprezintă un nou început. Altfel spus, nu poți să înaintezi în viață dacă te-ai blocat privind în oglinda retrovizoare.* Așa cum scria Cicero: *„Sufletele oamenilor înțelepți privesc spre starea viitoare a existenței lor; toate gândurile lor sunt concentrate către eternitate."* Cheia este să înveți din greșelile tale și să construiești o bază de înțelepciune. Combină responsabilitatea față de sine cu iertarea de sine. La fel de important e să-ți confrunți spaimele în loc să fugi de ele, fiindcă dincolo de spaimele tale se află cea mai minunată viață a ta. Dacă nu dai piept cu zidul spaimelor tale, nu îți vei descoperi libertatea personală niciodată – absolut niciodată. Libertatea trăiește de cealaltă parte a spaimelor tale. Cât de des crezi că sunt speriați majoritatea oamenilor?

— N-am idee, am răspuns, cu sinceritate. Poate că o dată la câteva luni.

— Dacă nu simți o teamă *în fiecare zi*, trăiești viața într-un port în care te simți în siguranță și te agăți de maluri. Știi cum a ajuns Columb în Lumea Nouă?, m-a întrebat Julian, cu căldură.

— Nu, Julian, nu știu. Cândva eram pasionat de istorie, dar nu cunosc răspunsul la întrebarea ta.

— A mers perpendicular, zise Julian, împreunându-și mâinile bronzate pentru a forma un T.

— Adică?

— Înainte de Columb, toți ceilalți aventurieri navigaseră aproape de țărm, de unde se vedea uscatul. Acesta era modul acceptat de a naviga. Columb a îndrăznit să fie diferit. El a refuzat să facă tot ceea ce făcuseră ceilalți și și-a asumat un risc: a navigat perpendicular pe linia țărmului țărm – în larg și pentru că a renunțat la ceea ce era cunoscut și a avut curajul să se aventureze în necunoscut, a ajuns unul dintre cei mai mari eroi ai noștri. Vezi tu, prietene, eroii sunt revoluționari. Toate progresele

umanității au fost făcute de oameni care au refuzat să gândească, să simtă și să acționeze ca toți ceilalți. Declarația lui John F. Kennedy că va face tot ce-i stă în putință pentru a trimite un om pe Lună a fost declarația unui revoluționar. Unul care a refuzat să fie în rând cu lumea și să gândească la scară mică. Visul lui Mahatma Gandhi de a elibera o națiune a fost visul unui revoluționar care a refuzat să se lase condus de spaimele lui. Scopul Maicii Tereza de a scăpa Calcutta din lanțurile sărăciei a fost idealul unei revoluționare care a refuzat să asculte strigătele celor care spuneau că nu se poate și că nu ar trebui să facă asta. George Bernard Show a exprimat asta foarte bine: *„Omul rațional se adaptează la lume; cel irațional încearcă să adapteze lumea la el însuși. De aceea întregul progres depinde de omul irațional."* E o idee înțeleaptă și foarte importantă. Întregul progres vine de la oamenii iraționali, oameni care-și urmează inimile și îndemnurile conștiinței lor în loc să asculte poruncile mulțimii. Tot ce înseamnă progres e opera acelor oameni care-și asumă riscuri, a bărbaților și femeilor care au fost dispuși să viziteze locurile care le provocau spaimă.

— E un punct de vedere minunat, Julian, am aprobat eu. Întregul progres uman, toată evoluția lumii – de la descoperirea focului până la crearea computerului personal – au fost create de oameni care avut curajul să nu asculte mulțimea, ci să facă ce simțeau ei că e bine, chiar dacă asta le provoca nesiguranță și îi speria.

— Când îți asumi riscuri apare și frica, prietene, dar când îți asumi riscuri, ești mai viu ca niciodată. Simt profund că noi, oamenii, suntem cel mai vii atunci când ne asumăm riscuri, când îndrăznim și ne avântăm în spațiile necunoscute din viața noastră: *„Riscuri mari, viață măreață. Riscuri minore, viață minoră"*, așa văd eu lucrurile. Dacă vrei să trăiești măreț, trebuie să fii dispus

să riști foarte mult. Ca să ajungă la perle, scufundătorul trebuie să fie dispus să meargă în adâncurile mării și să viziteze locuri pe care sufletele temătoare nu le vor vizita niciodată.

— Bun exemplu.

— Când ceri de la cineva ceva ce nu ai cerut niciodată și inima ta începe să bată cu putere, atunci ești cu adevărat viu. Când vrei să spui ceva cuiva și simplul gând de a face asta te face să simți fluturi în stomac, atunci ești cel mai viu. Când faci ceva ce nu ai făcut niciodată, totuși continui să faci lucrul acela, pentru că știi în inima ta că e ceva ce îți va face viața mai bogată și mai bună, atunci ești cel mai viu. Papa Wallenda, marele acrobat care mergea pe sârmă la înălțimi mari, spunea atât de bine: *„Viața este pe sârmă. Restul e doar așteptare."*

Julian continuă cu un entuziasm foarte rar în lumea noastră de astăzi.

— Așadar, consideră că eu sunt pentru tine un *life coach*. Toți oamenii de afaceri inteligenți au un coach care îi ajută să ajungă unde doresc. Orice atlet de elită are un antrenor care-l ajută să joace la modul optim. Ei, bine, gândește-te la tine ca la un sportiv de elită pe terenul de joc al vieții – ai nevoie de un antrenor care să te instruiască, să te încurajeze și să te susțină pe calea ta de a deveni ceea ce ești destinat să devii. Am știut că o să vii la seminarul de astă-seară. Tipul a fost destul de bun acolo, pe scenă, chiar mi-a plăcut ce a spus. Sper că nu te-am speriat prin modul în care te-am adus la mine.

— O, nu, Julian, nu, am mințit eu.

Julian continuă.

— Adevărul e că oamenii cu care lucrez trebuie să fie oameni dispuși să-și asume unele riscuri. La fiecare pas pe calea vieții avem de făcut alegeri. Putem să ne confruntăm cu lucrurile cărora le opunem rezistență și în fe-

lul ăsta să evoluăm ca ființe umane sau putem alege să nu ne împingem limitele și să rămânem pe loc, blocați într-o viață fără orizont. Cu alte cuvinte, alegerile noastre fie ne eliberează, fie ne limitează. Așa că ți-am așezat în cale câteva mici provocări, ca să văd cum reacționezi și te-ai descurcat minunat.

— Ei, bine, Julian, sper că nu te superi că îți spun pe nume...

— Sigur că nu, Dar. Vom ajunge să ne cunoaștem destul de bine în următoarele câteva săptămâni. Să renunțăm la formalități, răspunse Julian, sorbind dintr-o sticlă cu apă Evian.

— Mi-ar plăcea mult să-mi fii *life coach*. Sunt chiar onorat că mă alegi să fiu următorul tău proiect. Ai dreptate. Am un sentiment puternic că sunt pregătit să-mi descopăr destinul și să-mi trăiesc adevărata viață. Ieri mi s-a întâmplat ceva miraculos care m-a făcut să conștientizez acest lucru. Nu pot să intru în detalii acum, dar vreau să-ți spun că încep să apreciez ce comoară este acest dar al vieții. De asemenea, încep să înțeleg că fiecare om are mult mai mult potențial pentru măreție decât ne putem imagina cei mai mulți dintre noi.

— Foarte adevărat, încuviință Julian.

Am continuat.

— Julian, dă-mi voie să te întreb un lucru esențial despre care cred că mulți oameni au nedumeriri: ce trebuie să facă un om ca *să-și descopere cu adevărat destinul*?

Julian își trecu o mână peste broderia de pe pieptul robei cu care era îmbrăcat. Închise ochii, ca și cum ar fi căutat îndrumare la o forță superioară. După o tăcere lungă vorbi din nou.

— Nimeni nu-și descoperă destinul, Dar. Destinul te descoperă pe tine – te va găsi dacă ești pregătit și ai făcut munca interioară necesară pentru a folosi oportunitatea

atunci când aceasta se ivește. Carlos Castaneda spunea foarte bine: *„Fiecare dintre noi, luptători sau nu, are un centimetru cub de șansă care i se ivește în fața ochilor din când în când. Diferența dintre un om obișnuit și un luptător este că luptătorul este conștient de asta și rămâne vigilent, așteaptă în mod conștient, astfel încât atunci când acel centimetru cub de șansă apare, el îl folosește."*

— Super!

— Asta e soluția. Nu te mai preocupa să-ți găsești destinul. Folosește-ți timpul ca să te cunoști pe tine însuți. Renunță la fațada pe care o arăți lumii și lucrează cu tine însuți în interior pentru a afla cine ești tu cu adevărat. Focalizează-te pe construirea relației cu tine însuți. Cunoaște-ți valorile cele mai profunde și mai adevărate. Cunoaște-ți preferințele și prioritățile – nu cele învățate de la alții sunt cele mai importante, ci acelea despre care tu simți că sunt esențiale. Află ce te face cu adevărat fericit. Adu la suprafață tiparele subconștiente și modurile de a reacționa față de lucruri, conștientizează-le astfel încât ele să poată fi vindecate. Află care-ți sunt spaimele și cum ai ajuns să ți le însușești. Pe măsură ce vei afla cine ești, vei putea să-ți revendici destinul, pentru că destinul va fi atunci mai aproape de tine. Când vei afla cine ești cu adevărat și ce se întâmplă cu tine, vei putea să prinzi acel „centimetru cub de șansă", atunci când va apărea în fața ta. Și, crede-mă, va apărea.

— Bine. Înțeleg. Sunt deschis să fac toată această „muncă interioară", așa cum o numești tu și chiar să aflu care sunt spaimele mele cele mai întunecate.

— Cineva ți-a dat spaimele astea, știai? Cineva te-a învățat aceste spaime.

— Chiar așa?

— Sigur că da. Când te-ai născut, nu aveai nicio spaimă. În momentul nașterii erai perfecțiune pură. Henri

Amiel scria cândva așa: *„Copilăria este binecuvântată de cer fiindcă aduce o fărâmă de paradis printre cruzimile vieții. Toate aceste mii de nașteri din fiecare zi sporesc și reîmprospătează inocența și puritatea care luptă împotriva naturii noastre degradate."*

— Foarte adevărat, Julian. Copiii vin la noi mai evoluați decât adulții ca să ne învețe lecțiile pe care avem nevoie să le învățăm. Știu că eu am uitat această lecție de multe ori. În multe moduri, copiii sunt profesorii noștri. Ei știu mult mai mult decât credem noi că știu.

— Exact, prietene. Când suntem mici, suntem cu adevărat perfecți. Suntem conectați încă la Forța care a creat lumea, însă pe măsură ce creștem, adoptăm frica de la lumea din jurul nostru. Ne „degradăm". Facem asta fiindcă vrem să ne integrăm în lume și să fim la fel ca ceilalți. Vrem ca părinții să ne iubească și să ne adore. Așa că îi copiem, le preluăm spaimele, crezurile limitatoare și falsele presupuneri ca să semănăm mai mult cu ei. Facem toate astea pentru că tânjim să fim iubiți. Cine ești tu în acest moment nu este cine ești tu cu adevărat. Mai curând ești ceea ce ai devenit ca urmare a existenței în această lume. Pentru a elimina toate aceste spaime pe care le-ai *preluat* de la lumea din jurul tău, va trebui să te întorci și să explorezi sursa tuturor spaimelor tale. Apoi va trebui să lucrezi asupra lor până când nu vor mai face parte din psihicul tău. Pentru a te cunoaște pe tine însuți astfel încât destinul să vină spre tine, trebuie să fii mai atent cu viața ta și să reflectezi la lecțiile pe care trebuie să le înveți. Trebuie să fii strict cu tine însuți și să-ți examinezi povestea.

— Povestea?

— Fiecare dintre noi creăm o poveste cu privire la viața noastră, chiar dacă ne-o spunem doar nouă înșine. Pentru unii povestea se referă la a fi o victimă. Ei sunt

așa cum sunt din cauza copilăriei pe care au avut-o, a mediului în care au crescut sau a lucrurilor rele care li s-au întâmplat. Foarte mulți oameni din lumea de astăzi sunt victime profesioniste.

— De ce?

— Fiindcă e ușor să joci rolul victimei. Nu trebuie să-ți asumi nicio responsabilitate pentru felul în care arată viața ta. Poți să dai vina pe toți ceilalți pentru ceea ce nu merge în viața ta și nu trebuie niciodată să privești în tine însuți și să faci schimbările care se impun. Dar când joci rolul de victimă, tu îți oferi puterea celui despre care pretinzi că te victimizează. Este un mod de a trăi în care te privezi de putere în totalitate.

— Perfect adevărat, am răspuns, clătinând din cap aprobator.

— Povestea pe care oamenii și-o creează poate fi că sunt prea bătrâni pentru a-și urmări visurile sau că nu sunt suficient de atrăgători pentru a găsi partenerul pe care și-l doresc sau că nu sunt suficient de inteligenți pentru a face ceea ce-și doresc și treaba asta continuă la nesfârșit. Iată ce cred eu: *cea mai bună mutare pe care o poți face este să lucrezi asupra relației cu tine însuți.*

— Exact așa cum ai făcut tu în Himalaya, am intervenit.

— Exact așa cum am făcut eu în Himalaya, repetă Julian. Cei mai mulți oameni au pierdut legătura cu ei înșiși. Au uitat cine sunt ei cu adevărat. Asta mă întristează foarte tare. Fiecare dintre noi are măreția înscrisă în ADN-ul propriu. Viețile noastre au fost menite să fie pline de bucurie, interesante, pline de iubire, pace și frumusețe. Fericirea este dreptul nostru din naștere. Cu toate acestea, noi ne punem singuri obstacole în cale. Cădem în capcana mediocrității. Credem că nu suntem meniți pentru miracole. Ducem o viață măruntă de teamă

că dacă ne revendicăm posibilitățile cele mai înalte, vom avea de suferit, nu vom mai fi iubiți sau viața noastră nu va mai funcționa.

— Foarte adevărat.

Julian continuă plin de entuziasm.

— Credem în minciuna că doar banii ne vor aduce fericirea, așa că ne vindem sufletele. Pur și simplu nu mai știm cine suntem sau ce am fost meniți să devenim. Fără să ne dăm seama, ne-am vândut puterea adevărată cu care ne-am născut în schimbul puterii exterioare care vine odată cu existența în lume. Noi chiar am uitat cine suntem cu adevărat. Și dacă nu știi cine ești și ce vrei să devii cu adevărat, atunci cum poți să recunoști și să-ți reclami destinul atunci când el vine la tine? *Cunoaște-te pe tine însuți și îți garantez că destinul tău te va găsi.*

Julian se opri.

— Bine, e timpul să punem punct primei noastre ședințe de *coaching*, Dar. S-a făcut târziu și sunt convins că ai avut suficientă agitație pentru o singură noapte.

Julian îmi cuprinse umerii cu unul dintre brațele lui musculoase. Am ieșit din vestiar și am străbătut holul. Doar simpla prezență a lui Julian îmi dădea un sentiment de liniște și pace.

— Tot ce-ți cer este să ai încredere în mine. Dacă vrei, am să te duc într-un loc unde nu ai visat niciodată să ajungi. Frederick Faust a spus foarte bine: *„Există un uriaș adormit în fiecare om. Când uriașul se trezește, se întâmplă miracole."* Am să-ți împărtășesc secretele pe care le-am învățat acolo, sus, în munți. O să-ți arăt tot ce trebuie să știi pentru a simți gustul delicios pe care-l poate avea viața. Doar „dă drumul la hățuri" măcar o dată în viață, prietene.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Ei, bine, ador expresia asta. Ea vorbește despre ne-

cesitatea ca fiecare dintre noi să-și înfrunte spaimele dacă vrea să aibă o viață măreață și minunată. E un extras din scrierile lui Mary Cholmondeley. Uite, ia asta. O să-ți fie de folos.

Julian îmi înmânâ o bucățică de hârtie pe care o scosese din buzunarul robei. Fusese atât de folosită încât era boțită. Acolo scria: *„În fiecare an pe care-l trăiesc, sunt tot mai convinsă că o viață irosită înseamnă iubirea pe care nu am dăruit-o, puterile pe care nu le-am folosit, prudența egoistă care refuză să-și asume vreun risc și care de teama suferinței ratează și fericirea. Până la urmă, cel mai mult ai de pierdut dacă măcar o dată în viață nu «dai drumul la hățuri»."*

— Uimitor citat, Julian. Să știi că sunt dispus să fac tot ce mă sfătuiești să fac, i-am spus repede, conștient de oportunitatea uriașă pe care mi-o oferea Julian, vrând să-mi fie *life coach*. Mulți prieteni din lumea afacerilor îmi spuseseră cât de important e să ai un *life coach* și mă simțeam binecuvântat că Julian intrase în viața mea chiar atunci. Cât o să dureze transformarea mea?

— Transformarea personală nu este o cursă, Dar. De fapt, uneori, cu cât încerci mai tare să te schimbi, cu atât durează mai mult. Foarte mulți oameni tratează descoperirea de sine ca pe un sport extrem – se grăbesc să se vindece într-un ritm frenetic. Citesc carte după carte. Schimbă ghid după ghid și participă la seminarii după seminarii. Vor să cunoască răspunsurile la marile întrebări cu care se luptă, dar cineva care nu poate să rămână în misterul vieții lui și să se bucure de procesul dezvoltării personale e un om care trăiește în teamă.

— Adevărat?, am întrebat, surprins de ceea ce-mi spusese. Una dintre valorile dominante în societatea noastră este „cu cât mai repede, cu atât mai bine" și auzindu-l pe Julian cum respinge această idee nu a făcut decât să

adâncească aerul mistic care-l înconjura pe el și filosofia lui neconvențională.

— Să ai încredere că ritmul tău nu este neapărat și ritmul naturii. Relaxează-te pe parcursul acestui proces. Nu trebuie să știi toate răspunsurile, cel puțin nu chiar acum. Când ești gata pentru o învățătură și o lecție specifică, ea va veni. Ce distracție ar mai fi dacă ai ști toate răsturnările de situație dintr-un film încă de la jumătatea lui? Viața ta este asemeni unui film cu suspans, prietene, jumătate din distracție e să nu știi ce se va întâmpla. Viața e atât de fluidă. Totul se schimbă în permanență. Cum crezi tu că se va desfășura nu e cum se va desfășura ea. Asta-i plăcerea întregului exercițiu și totodată darul lui.

— Ce vrei să spui?

— O parte din scopul vieții este să înveți să accepți pur și simplu că ea este un mister. O parte din sensul întregii tale călătorii e *să înveți să renunți* la temerile cum că lucrurile nu vor merge așa cum vrei tu. Viața nu va funcționa niciodată așa cum te aștepți tu. Dacă știi asta, poți să începi să te relaxezi și să te bucuri de aventura vieții. Gândește-te numai cum s-a desfășurat viața ta până astăzi. S-a desfășurat așa cum ai planificat-o tu?

— M-am tot gândit în ultimele luni că nu mi-am imaginat niciodată că viața mea va arăta așa.

— Corect. Așa se întâmplă cu viața fiecărui om. Și, dacă reflectezi mai mult la întrebarea mea și forezi mai adânc, prevăd că vei descoperi că așa cum nu te-ai așteptat la unele dintre coborâșurile tale, tot așa nu te-ai așteptat nici la momentele de glorie din viața ta.

— Da. Perfect adevărat, Julian. Acum trec prin niște momente foarte grele, dar ca să fiu cinstit, recunosc că nu m-am gândit niciodată că mă voi bucura vreodată de toate succesele pe care le-am avut pe parcurs. E complet neașteptat cât de bine au evoluat multe lucruri.

— Exact. Așadar, lecția e că nimeni nu-și poate controla viața și nu are cum să înțeleagă planul ei măreț. Însă crede-mă, viața e perfectă. În timp, vei ajunge să privești ceea ce experimentezi acum ca pe o binecuvântare care a adăugat vieții tale enorm de multă valoare și bogăție.

— Serios?

— Serios, spuse Julian.

Adăugă:

— Prea mulți oameni nu acceptă ideea că scopurile și planurile lor nu se vor desfășura așa cum se așteaptă ei. Acest tip de gândire reflectă o nevoie de control din partea lor, iar în spatele acestei nevoi de control se află adesea frica. Acești oameni nu au încredere în căile naturii. Astfel de oameni au puțină încredere în iubirea pe care sursa întregii creații o are pentru ei. Da, fă-ți planuri și fixează-ți scopuri. Muncește din greu și caută să obții ceea ce-ți dorești. Asta înseamnă să fii o persoană responsabilă – e adevărat că faptul că îți stabilești intenții face ca multe dintre ele să prindă viață, dar nu te agăța prea strâns de planurile și scopurile tale. De multe ori, Universul îți va trimite o comoară într-un pachet neașteptat. Dacă ești atât de ocupat să te cramponezi ori să urmărești ceea ce crezi că este cel mai bine pentru tine, s-ar putea să ratezi ceea ce e *cu adevărat* cel mai bine pentru tine.

— Nu am auzit niciodată una ca asta. Cred că acei înțelepți din India erau niște oameni extraordinari.

— Puțin spus, prietene. Așadar, revenind la ceea ce vorbeam, zise Julian, concentrat asupra ideii pe care voia să o înțeleg, renunță la nevoia de a controla calea destinului tău fiindcă oricât de mult ai încerca, pur și simplu nu poți s-o controlezi. Sigur, poți să faci alegeri înțelepte, iar alegerile tale pot să aibă un impact, dar în esență, nu tu ești la cârmă. Noi, oamenii, suntem plini de aroganță. Credem că suntem mai inteligenți decât Universul. Acest

Univers care a creat apusul de soare și curcubeul. Acest Univers care a creat stelele și Luna. Credem că știm mai mult despre ce este în interesul nostru superior decât sursa care a creat tot ceea ce există. E chiar amuzant dacă stai să te gândești. Avem atât de puțină credință.

— E vorba *doar* despre frică, încep să-mi dau seama de asta.

— Corect, replică Julian. Frica este principalul factor care îi determină pe oameni să trăiască vieți mărunte și lipsite de autenticitate și, ca să revenim la întrebarea ta inițială despre cât va dura transformarea ta, vreau să-ți repet că dezvoltarea personală nu e o cursă contracronometru către linia de sosire. De fapt, este un proces *organic*. Trebuie să lași timp pentru ca lecțiile pe care ți le voi dezvălui să se integreze în profunzimile ființei tale. Când vei fi gata să primești o anumită lecție, vei primi o experiență sau vei întâlni persoana cea mai potrivită care va reprezenta o ocazie pentru ca tu să înveți acea lecție. Și, după ce ai primit lecția, trebuie să mai treacă timp pentru ca tu să o poți integra. Nu te grăbi. Totul este o călătorie minunată. Ai încredere că locul unde te afli, în orice moment, este exact locul în care îți este destinat să fii.

— Bine. O să iau lucrurile mai ușor. Îmi dau seama că nu e o cursă contracronometru. O să las ca transformarea mea să se petreacă „organic", așa cum ai spus tu, Julian, i-am zis.

Julian mă conduse de-a lungul holului care ne aduse înapoi în sala de seminar. Văzând o cutie de suc goală pe care cineva o aruncase pe podeaua de ciment, se aplecă și o luă de jos.

— Orice fapt, cât de mic, contează, zise el.

Nu prea am înțeles ce voia să spună prin aceste cuvinte, așa că am tăcut.

— În următoarele săptămâni și luni îți voi împărtăși

un proces în șapte etape care te va ajuta să-ți revendici perfecțiunea pe care o cunoșteai atunci când te-ai născut. Acest proces va trezi tot ce este mai elevat și mai bun în tine, dar trebuie să ai răbdare. Dacă îl urmezi până la capăt, vei gusta iluminarea ca ființă umană.

— Iluminarea? Uau!, am exclamat eu, simțind bucuria care mă aștepta.

— Trebuie să te dedici acestei călătorii, Dar. Trebuie să fii dispus să faci munca interioară necesară pentru a parcurge cele șapte etape ale trezirii de sine și să pășești cu curaj pe calea pe care ți-o voi dezvălui. Te rog să fii conștient că la fiecare pas pe această cale, va trebui să faci o alegere – oamenii au întotdeauna de ales pe drumul pe care se desfășoară destinul lor. Poți să te opui evoluției pe care te voi încuraja să o urmezi sau poți s-o îmbrățișezi. Și, dacă vei continua să alegi să te dezvolți și să-ți înfrunți temerile, vei ajunge la stadii din ce în ce mai înalte de libertate personală și măreție individuală. Vei reuși să descoperi ce înseamnă cu adevărat viața. Vei începe să cunoști adevărurile universale și legile naturale care guvernează modul în care funcționează lumea. După ce le vei cunoaște, vei putea continua să alegi să te aliniezi la ele. Și când te aliniezi cu legile naturale care guvernează lumea, viața ta va funcționa *automat*. Vei începe să descoperi adevărul. Vei începe să știi cine ești tu cu adevărat. Vei începe să accesezi strălucirea ta personală și posibilitățile nelimitate pe care le conține esența vieții tale. În acest punct, viața ta va deveni magică.

— Cât mă va costa asta, Julian?, am întrebat, în timp ce intram în sala unde oratorul motivațional vorbise mai devreme în acea seară. Am auzit că acest coaching personal poate fi foarte scump.

— Sigur că nu. Serviciile mele sunt gratis – trebuie doar să mă aprovizionezi cu banane, spuse Julian, zâm-

bind. Serios, am pornit într-o cruciadă pentru a ajuta oamenii să înțeleagă din ce sunt făcuți cu adevărat. Bucuria mea cea mai mare este să ajut un om care are nevoie de cunoștințele mele. Ajutorul dezinteresat este chiria pe care o plătesc pentru că trăiesc pe această planetă minunată. Vreau ca oamenii să știe ce înseamnă să fii o ființă umană pe deplin funcțională și conștientă de sine. Mă doare să văd starea în care se află lumea, observă Julian, oprindu-se din mers. Pentru o clipă, rămase tăcut și perfect nemișcat, în timp ce lacrimile i se adunau în ochi. Este un loc în care oamenii au uitat să viseze. Vreau să-i ajut pe oameni să viseze din nou. Nu ar fi incredibil dacă rasa umană ar putea să se adune ca un grup de visători? Imaginează-ți cum ar arăta lumea noastră! Imaginează-ți moștenirea pe care am putea să o lăsăm copiilor noștri! Vreau să ajut oamenii să aibă încredere din nou. Vreau să ajut oamenii să trăiască din nou. Să trăiască *cu adevărat.* Vreau să le arăt oamenilor cum să *iubească* din nou. Așa că, prietene, este *datoria* mea să te ajut. Va fi o bucurie pentru mine să-ți fiu de folos. Sunt un slujitor în cel mai adevărat sens al cuvântului, dacă îmi permiți să spun asta. Să dăruiesc celorlalți mă face foarte fericit. Este o recompensă mai mult decât suficientă, spuse Julian.

— Îți sunt recunoscător, Julian, i-am zis, exprimându-mi aprecierea sinceră pentru acest om care voia atât de mult să mă ajute.

— Cuvântul „datorie" este adesea privit negativ în cultura noastră. Mulți oameni nu agreează această idee, simt că datoria îi va îngrădi și îi va împiedica să trăiască în prezent. Pentru mine, cuvântul „datorie" înseamnă libertate și fericire. Marele poet indian Rabindranath Tagore a formulat asta mai elegant decât aș putea eu vreodată: *„Am adormit și am visat că viața este Bucurie, apoi m-am trezit și am înțeles că viața e Datorie. Apoi m-am*

dus la muncă și, ce să vezi, am descoperit că Datoria poate fi Bucurie." Destinul meu e să-i slujesc pe ceilalți și, făcând ceea ce sunt menit să fac – făcând munca pentru care am fost adus pe această planetă – înseamnă pentru mine bucurie pură și beatitudine absolută. Woodrow Wilson avea mare dreptate când afirma: *„Ești aici nu doar pentru a-ți trăi viața. Te afli aici pentru a face ca lumea să trăiască mai amplu, cu o viziune mai măreață, cu un spirit mai înalt al speranței și împlinirii. Te afli aici pentru a îmbogăți lumea și, dacă uiți această misiune, te sărăcești pe tine însuți."*

— Bine, Julian, am răspuns. Îți promit că voi fi un elev foarte silitor. O să-ți ascult înțelepciunea. Mă angajez să fac schimbările pe care mi le vei indica. Îți mulțumesc că m-ai găsit. Îți mulțumesc foarte mult. Am sentimentul că viața mea nu va mai fi niciodată la fel după noaptea asta.

— Aici ai dreptate, prietene. Hai să ne întâlnim la Hotelul *The Q* mâine dimineață. Atunci vom începe prima noastră lecție completă.

— E unul dintre hotelurile mele, am râs eu.

— Știu, spuse Julian, vesel. Sunt cazat acolo. Cum spuneam, nu e deloc greșit să ai o viață frumoasă din punct de vedere material. Doar să nu o transformi în tot ceea ce ești tu.

— E minunat să aflu asta. Trezirea sinelui meu superior nu ar fi atât de distractivă dacă ar trebui să renunț la tot ce am dobândit cu trudă. Unele dintre aceste lucruri, de pildă iahtul meu, mă fac foarte fericit. Îmi place să ies în larg într-o zi perfectă de vară. Preț de o clipă, am crezut că o să-mi spui că singurul mod pentru a ajunge la iluminare este să vând tot ce am și să mă duc să trăiesc pe un vârf de munte, singur-singurel.

— Cred că, din multe puncte de vedere, asta ar însem-

na să dai bir cu fugiții. Oricine poate să atingă un anumit nivel de liniște interioară dacă renunță la lume și își trăiește viața în singurătate. Nimeni și nimic nu poate să te tulbure atunci când ești singur. Nu voi uita niciodată ce am citit despre un călugăr care a trăit șapte ani în singurătate, într-un templu din Tibet. Mergea luni întregi în tăcere, liniștindu-și mintea și curățind-o de impurități. La un moment dat, a simțit că a atins starea de iluminare. Știi ce a făcut?

— Nu. Spune-mi!

— S-a întors în New York City. În ziua întoarcerii, a ieșit să facă niște cumpărături în această metropolă impunătoare. În câteva minute, a fost copleșit de stres. Claxoanele, îmbulzeala și ritmul frenetic l-au speriat. Nu așa reacționează un om iluminat. Acum, eu nu spun că tăcerea și retragerea în singurătate nu sunt importante pentru a te reconecta cu eul tău superior. Kahlil Gibran, genialul filosof, scria undeva: *„Există ceva mai măreț și mai pur decât ceea ce rostește gura. Tăcerea ne iluminează sufletele, șoptește inimilor noastre și le aduce împreună. Tăcerea ne separă de noi înșine, ne face să navigăm pe firmamentul spiritului și ne apropie de rai."*

— Frumoase cuvinte, am spus, savurând înțeleptul citat pe care tocmai mi-l spusese.

— Într-adevăr. Prin urmare, tăcerea și singurătatea sunt esențiale pentru ca tu să ai parte de toate posibilitățile pe care viața este menită să ți le ofere, dar adevăratul curaj și adevărata tărie de caracter înseamnă să găsești iluminarea aici, în mijlocul orașului. Adevărata dovadă de înțelepciune e să găsești pacea interioară exact acolo unde ești acum.

— Cum rămâne cu călugării pe care i-ai întâlnit? Ei cum ar reacționa în New York City?

— Călugării aceia sunt cunoscuți ca fiind *Înțelepții din*

Sivana. Puțini oameni au reușit vreodată să-i găsească, fiindcă sunt extrem de retrași și trăiesc într-o zonă foarte îndepărtată din Himalaya. Ar trebui să știi că acești călugări sunt *cu adevărat* ființe iluminate. Poți să-i duci *oriunde* în lume și să-i pui în orice situație și îți garantez că vor rămâne perfect netulburați, într-o pace profundă. Acești înțelepți sunt oameni cu adevărat magici. Știu că nu voi mai întâlni niciodată oameni ca ei, spuse Julian, privind în pământ.

Am înțeles că îi era dor de ei.

— La ce oră vrei să ne întâlnim la *The Q* mâine dimineață?, l-am întrebat, cu blândețe.

— La 5.

— Glumești?

— Cum să glumesc cu așa ceva, prietene?, întrebă Julian, clipind din ochi și îndreptându-se de spate. Dacă vrei înțelepciunea unui călugăr, trebuie să comporți ca un călugăr. Înțelepții credeau că primele ore ale dimineții au o calitate aproape mistică, întrucât îți oferă un spațiu excelent ca să înveți și să aprofundezi.

Și, cu această declarație de credință, Julian se aplecă și mă îmbrățișă rapid, apoi o porni pe coridor, cu roba fluturându-i dintr-o parte în alta. Am rămas acolo, în tăcere, câteva minute. Pur și simplu nu m-am mișcat din loc. Nu-mi venea să cred ce noroc aveam. Tocmai când credeam că nu voi găsi niciodată răspunsurile pe care le căutam, un maestru autentic apăruse în viața mea.

Ieșind din sală, am observat că cineva scăpase pe podea un portofel din piele. L-am ridicat, cu gândul să-l dau unui gardian sau unui paznic de noapte. Însă, mânat de curiozitate, nu m-am putut abține să nu-l deschid și să văd ce e în el. Nu erau bani și nici cărți de credit sau alte documente de identitate. De fapt, portofelul era gol, cu o singură excepție: într-unul dintre buzunare se afla ceva

care m-a surprins. Era articolul pe care ziarul nostru local îl scrisese despre Julian și aventurile lui. L-am scos din portofel și l-am citit. Evident, Julian îl lăsase acolo pentru mine. Ultimele două fraze ale articolului fuseseră subliniate cu roșu. Scria așa: *„Julian Mantle – Călugărul care și-a vândut Ferrari-ul – crede în puterea spiritului uman de a fi o forță a binelui în lume. El pare să fi descoperit adevărurile care stau la baza unei vieți glorioase și, poate, dacă sunteți foarte norocoși, veți fi următorii lui discipoli."*

Am împăturit hârtia și am pus-o în buzunarul de la cămașă, aproape de inimă.

CAPITOLUL 3
Discipolul află despre puterea chemării și despre înțelesul ascuns al destinului

Imaginează-ți că scopul vieții este doar fericirea ta –
atunci viața devine crudă și lipsită de sens.
Trebuie să îmbrățișezi înțelepciunea umanității.
Intelectul și inima îți spun că înțelesul vieții
este să te pui în slujba forței care te-a trimis în lume.
Atunci viața devine o bucurie.

Lev Tolstoi

M-am foit toată noaptea, am dormit puțin și am avut cele mai ciudate vise pe care le avusesem vreodată. Am visat că alergam gol pe străzi. Într-un alt vis, eram blocat în mașina mea care cădea de pe un pod și ateriza în apele mării și un alt vis în care aveam minunata capacitate de a zbura. Bănuiam că fiecare dintre aceste vise îmi transmitea un mesaj despre experiența prin care treceam. Citisem undeva că „visele sunt limbajul sufletului".

Faptul că alergam gol pe străzi avea probabil legătură cu dorința mea de a fi mai vulnerabil și de a renunța la fațada – masca publică – pe care o purtasem toată viața în încercarea de a mă integra și de a fi la fel ca toți ceilalți. Visul îmi vorbea probabil despre nevoia de a fi mai autentic, dar și despre teama de a mă expune. Visul în care eram blocat în mașina care se scufunda se referea probabil la spaimele care se declanșaseră după ce mă despărțisem de Julian noaptea trecută. Începusem să mă îndoiesc

de unele dintre lucrurile pe care el mi le spusese. Chiar puteam să-mi transform viața? Era adevărat că destinul meu avea să se pună în mișcare dacă pur și simplu coboram în interior și ajungeam să mă cunosc pe mine însumi? Era adevărat că majoritatea oamenilor se resemnaseră să trăiască o viață mediocră și că rataseră existența extraordinară care le era menită? Și cum era cu cele Șapte Etape ale Trezirii Sinelui despre care îmi vorbise Julian? Aveam încredere în Julian, iar geniul lui intelectual era dincolo de orice îndoială, cu toate astea o parte din ceea ce îmi împărtășise mi se părea de-a dreptul mistic!

Cât privește visul în care zburam, intuiția îmi spunea că era legat de cea mai profundă parte a ființei mele – sufletul – care tânjea să-și atingă adevăratul potențial. M-am gândit la cuvintele pe care le auzisem în camera de motel cu doar două zile înainte: *„Viața este o comoară și tu ești mult mai mult decât știi."* Reflectând la visele mele în întunericul primelor ore ale dimineții, am început să fiu din ce în ce mai sigur că avându-l pe Julian drept coach înțelept și atent viața mea nu putea decât să se înalțe.

Hotelul *The Q* era una dintre proprietățile mele favorite din lanțul nostru de hoteluri. Era elegant și foarte apreciat de bogătașii încrezuți. M-am trezit cu greu la 4:30, însă nu voiam să întârzii la întâlnirea cu Julian. Știam că e punctual și ține la respectarea promisiunilor. Așa îmi spusese tata.

Când am ajuns cu mașina la hotelul *The Q*, cu arhitectura lui elegantă, minimalistă, mi-a sărit în ochi automobilul uluitor parcat drept în față. Era un Ferrari clasic, de un roșu strălucitor, într-o stare perfectă. Nu-mi puteam lua ochii de la el. Imediat mi-au revenit amintirile din copilărie, când tata mă ducea cu mașina la vila somptuoasă a lui Julian și ne holbam la mașina lui.

Îmi era foarte dor de tata. Era un om extraordinar. Murise cu câțiva ani în urmă și încă mă întristez când mă gândesc la el. Mi-e dor de el în fiecare zi. Mi-e dor și de copii mei. Sigur, îi văd în fiecare săptămână, dar ei fac parte din inima mea și mi-aș dori să fiu cu ei tot timpul. În sfârșit, după cum ziceam, Ferrari-ul mi-a trezit multe amintiri, dintre cele mai frumoase. După ce mi-am parcat mașina în spatele Ferrari-ului, portarul cel nou, Jake, se grăbi să-mi iasă în întâmpinare.

— Bună dimineața, domnule Sandersen, bine ați venit la *The Q*, îmi spuse, zâmbind. Mă bucur să vă văd, șefu'!

— Și eu mă bucur să te văd, Jake, am răspuns, cu sinceritate. A cui e bijuteria asta?, am întrebat, arătând spre Ferrari.

— Nu știu sigur, tot ce știu e că avem un călugăr care stă la hotelul nostru săptămâna asta. Toată lumea vorbește despre el. A apărut cu mașina asta pe la 4 dimineața, imediat după ce intrasem eu în tură. Tipul chiar știe să conducă un Ferrari, să-l fi văzut cum gonea pe stradă! E grozav – dacă nu vă supărați că spun așa – mi-a dat bacșiș 20 de dolari.

Marele Julian Mantle, întotdeauna plin de surprize! Știam că avea puține bunuri materiale, articolul din ziar confirma acest lucru. Scria acolo că nu era interesat să se întoarcă la vechiul lui stil de viață, dar știam că lui Julian îi plăceau în continuare toate aspectele vieții, asta era clar. Nu se scuza că iubea luxul și că-i plăcea tot ce era de bună calitate, doar că acest gen de lucruri nu se mai afla în fruntea listei sale de priorități în viață. Deși îi plăceau aceste lucruri pentru că îl făceau să se simtă bine, ele nu îi erau absolut necesare.

Habar n-aveam de unde luase Julian acel Ferrari și nu știam cum de avea destui bani ca să se cazeze la *The Q*. Aveam însă certitudinea că totul în Univers e în perfectă

ordine. I-am strâns mâna lui Jake şi am intrat în hotel. Maria, frumoasa italiancă de la recepţie, m-a întâmpinat:

— Domnul Mantle vă aşteaptă în camera dumnealui, domnule Sandersen. Vă urez o dimineaţă minunată!

— În ce cameră e cazat, Maria?

— I-am dat *Mansarda cu Lotuşi.*

— Dar asta este una dintre cele mai scumpe camere din hotel, am spus, surprins.

— Păi, a venit şi a cerut o cameră. A zis că nu contează ce cameră îi dăm, că dumnealui se va simţi bine în oricare şi a fost tare amabil şi prietenos, aşa că i-am dat camera noastră preferată din hotel. Mie îmi place foarte mult *Mansarda cu Lotuşi* – nu e cea mai mare, dar după părerea mea, e plină de energie pozitivă.

Am clătinat din cap şi am zâmbit. M-am îndreptat spre lifturi şi am urcat până la etajul lui Julian. Mergând pe coridor spre camera lui Julian, am auzit pe cineva cântând după o melodie înregistrată. Nu era destul de tare ca să-i trezească din somn pe locatari, dar se auzea. Când m-am apropiat, mi-am dat seama că pretinsa vedetă rock era (desigur) nimeni altul decât marele Julian Mantle.

Imediat ce am ciocănit, uşa s-a deschis... şi am văzut o scenă incredibilă: l-am văzut pe Julian cu un zâmbet larg întipărit pe faţă şi îmbrăcat doar într-un şort alb. Avea un corp suplu, bronzat şi se vedea că-şi lucrase muşchii. Rar am întâlnit pe cineva care să fie într-o formă fizică atât de bună, mai ales un bărbat de vârsta pe care ar fi avut-o tata, dacă mai trăia. Julian avea părul pieptănat frumos, spre spate. Arăta împăcat, dar plin de energie. În mână ţinea un pahar cu suc de portocale.

— Bună dimineaţa, prietene, spuse, bucuros. Ascultam muzică. E Dave Matthews – cântecul se numeşte „Gravedigger" (Groparul). Îmi place foarte mult. Îmi vorbeşte

despre cât e de important să trăim din plin atât timp cât avem această şansă. Să trăim la maximum. Să ne bucurăm de fiecare clipă, chiar şi de cele mai puţin frumoase pentru că viaţa se termină repede. Înainte să ne dăm seama, o să fim la doi metri sub pământ şi toate plăcerile simple despre care credeam că ni se cuvin, de pildă să simţim picăturile de ploaie pe faţă, să ne privim copiii cum râd ori să admirăm răsăritul soarelui, toate vor fi de domeniul trecutului. O să-ţi spun ceva, Dar, în general, lucrurile pe care le preţuim cel mai mult când avem 20, 30 sau 40 de ani ajungem să le preţuim cel mai puţin către sfârşitul vieţii. Toate aceste lucruri pe care cei mai mulţi dintre noi le preţuim astăzi cel mai puţin, adică legăturile profunde cu semenii noştri, faptele bune împărţite cu generozitate, sănătatea, dorinţa de a fi foarte buni în ceea ce facem, preocuparea de a lăsa o moştenire valoroasă celor care vin după noi şi munca zilnică pe care o facem cu noi înşine pentru a scoate la suprafaţă tot ce-i mai bun în noi, toate acestea se vor dovedi în cele din urmă mult mai valoroase. Pe patul de moarte, niciun om nu-şi doreşte să fi avut mai mulţi bani în bancă sau o maşină mai mare în parcare. În loc de asta, în timp ce ne dăm ultima suflare, am vrea să fi trăit o viaţă plină de curaj, autenticitate şi iubire.

— Perfect adevărat! Şi, cu toate astea, ne petrecem cei mai buni ani din viaţă alergând după faimă şi avere.

— Întocmai. Facem asta pentru că suntem învăţaţi de cei din jur că acestea sunt valorile care contează. Dar putem să alegem: putem să adoptăm valorile mulţimii sau putem îndrăzni să fim sinceri cu noi înşine şi să ne trăim viaţa aşa cum simţim noi că ni se potriveşte, la nivelul nostru cel mai profund şi mai adevărat. Repet, nu e deloc greşit să ai bani. De fapt, banii sunt minunaţi, ei pot să aducă multă fericire şi să facă mult bine, dacă sunt ges-

tionaţi în mod adecvat. E splendid să faci bani şi chiar *trebuie* să fie una dintre priorităţile tale, dacă-ţi doreşti o viaţă frumoasă.

— Cu condiţia să nu fac din ban principala mea prioritate.

— Exact. Să nu faci niciodată greşeala de pune banul înaintea datoriei de a sluji *Forţa* care te-a trimis aici, de a schimba lucrurile în bine cât timp trăieşti pe această planetă, de a-ţi iubi familia şi de a-ţi recupera eul superior. Ţine minte că există multe forme de bogăţie, iar cea financiară e doar una dintre ele. În concepţia mea, un om care are legături profunde cu semenii şi trăieşte într-o comunitate plină de iubire este un om bogat. Un om care are o viaţă mânată de aventură, curiozitate şi învăţare permanentă posedă o bogăţie de un alt tip, iar un om care este conectat spiritual la tot ce înseamnă viaţă şi se trezeşte în fiecare dimineaţă profund împăcat şi conştient de adevăr cu siguranţă trebuie considerat un om care a acumulat o altă formă de bogăţie. Mulţimea – tribul nostru numit societate – ne-a învăţat că bogăţia economică este singurul tip de bogăţie pe care ar trebui să-l căutăm. E o minciună. Te rog să iei în considerare acest fapt esenţial cu privire la bani: banii sunt doar un *produs secundar.*

— Un produs secundar al cui?

— Un produs secundar pe care-l obţii atunci când adaugi valoare şi faci bine celorlalţi în mod dezinteresat. Preocupă-te să fii bun în ceea ce faci. Preocupă-te să oferi altora tot ceea ce le-ar face viaţa mai bună. Fii *cu adevărat* extraordinar în fiecare aspect din viaţa ta profesională şi personală şi banii vor veni, îţi garantez asta. Vezi tu, Dar, banii sunt produsul secundar pe care nu ţi-l propui, dar pe care îl obţii inevitabil atunci când îţi trăieşti viaţa ajutându-i pe ceilalţi să obţină ceea ce îşi doresc. Banii nu sunt altceva decât plata pe care ţi-o dă Universul pentru

că ai schimbat în bine viaţa celorlalţi. Ce semeni, aceea vei culege.

— Mmm, Julian, am intervenit eu, unde îţi este roba? Ştiu că noaptea trecută ai spus că e cazul să renunţăm la formalităţi, dar nu cumva ai exagerat? Deşi şortul e drăguţ, i-am spus, zâmbind. Ştiam că pot să glumesc cu Julian, era un tip haios.

— Roba mea e la curăţătorie, Dar. Ai un personal excelent aici, la hotel, sunt impresionat plăcut. Au spus că mi-o aduc înapoi în câteva ore. Aşa că, deocamdată, mă relaxez în şort. Pur şi simplu, ador muzica asta, muzica îmi face sufletul să cânte. E atât de importantă pentru mine în viaţă! Mă face să mă simt incredibil de bine. Nu-mi pot imagina viaţa fără muzică.

Un călugăr căruia îi plac Dave Matthews, hotelurile elegante şi lucrurile de bună calitate! Pişcaţi-mă ca să mă conving că nu visez! Julian termină paharul cu suc de portocale şi închise CD-player-ul. Se uită la mine scuzându-se:

— Sper că nu te-am făcut să te simţi jenat când ţi-am deschis fiind îmbrăcat în şort. Nu m-am gândit ce am pe mine. Fiindcă mă simt atât de bine în dimineaţa asta! Un lucru pe care l-am învăţat de la înţelepţii din Sivana este ceea ce eu numesc „poftă de viaţă". Cu toţii ar trebui să facem tot ce ne stă în putinţă ca să simţim această poftă de viaţă. Să ne facem timp pentru a ne bucura de plăcerile simple ale vieţii, de lucrurile care ne bucurau când eram copii. Pentru mine, aceste plăceri sunt, de pildă, să arunc cu pietre în apă ori să fac îngeri din zăpadă într-o zi friguroasă de iarnă sau să dansez pe muzică ca şi cum aş fi complet singur. Acum sunt atât de absorbit de momentul prezent încât uneori uit de anumite reguli de comportament în societate care mă preocupau când eram avocat. Niciunul dintre aceste lucruri nu mi se mai pare important. Să fii total implicat în prezent – asta este esenţa

vieții. Nimic nu e mai important pentru mine decât să fiu aici pe deplin. Viața se trăiește în momentul prezent, prietene. Așa cum spuneam mai devreme, trecutul e un mormânt. Viața este pentru cei vii. Cei înțelepți știu asta. Așa cum sublinia marele scriitor și filosof Paulo Coelho, în minunata sa carte *Alchimistul*: *„Sunt interesat doar de prezent. Dacă te poți concentra doar pe prezent, vei fi un om fericit. Vei vedea că există viață în deșert, vei vedea că sunt stele pe cer și că oamenii din triburi luptă pentru că fac parte din rasa umană. Viața va fi pentru tine o petrecere, o mare sărbătoare, pentru că viața este clipa pe care o trăiești chiar acum."*

— Ar trebui să-mi notez toate aceste lecții, Julian?, am întrebat, pe un ton serios.

— Nu, cel puțin nu acum. Să-ți notezi unele lucruri este o practică extrem de importantă în descoperirea de sine. Călugării pe care i-am întâlnit în Himalaya m-au învățat despre valoarea extraordinară a jurnalului zilnic. Disciplina mi-a schimbat viața, Dar. Așa cum ajungi să cunoști o altă persoană având conversații profunde cu ea, scriind în jurnal în fiecare dimineață, vei ajunge să te cunoști pe tine însuți prin scris. Am descoperit ce voiam și ce mă împiedica să-mi trăiesc viața la cel mai înalt nivel. Jurnalul mi-a oferit un loc unde să-mi notez ceea ce am învățat, o supapă pentru a procesa emoțiile pe care nu conștientizam și care mă blocau și un mijloc pentru a-mi exprima filosofia după care îmi promisesem că voi trăi. Însă, deși e minunat să ții un jurnal pentru clarificarea și vindecarea emoțională, a scrie în jurnal este și o activitate centrată pe minte. Deocamdată, vreau să te îndepărtezi de minte și să te apropii de inimă. Vreau să te ghidez de la intelect către sentimente. Ți-ai trăit întreaga viață în minte. Și unde te-a adus?

— Sunt în continuare nefericit, am răspuns, cu toată sinceritatea.

— Bine, poate că lipsește un element sau două, spuse Julian, pe un ton binevoitor. Eu cred că trebuie să-ți deschizi inima, prietene, iar faptul de a trăi în prezent are loc în inimă, nu în minte. Te-ai aflat vreodată în fața unui apus de soare splendid și ți-ai dat seama că te gândești la muncă sau la ce ai de făcut în ziua respectivă ori la o problemă pe care o aveai de rezolvat, în loc să fii atent la perfecțiunea scenei care se derula exact în fața ta?

— Sigur că da.

— Ei, bine, asta se întâmpla pentru că mintea ta conducea spectacolul. Mintea este un slujitor excelent, dar un stăpân tiranic. Mintea e un *instrument* splendid, pe care să-l folosești pentru planificare, reflecție și pentru a învăța din greșelile trecutului, ca să nu le mai repeți, asta ca să dau doar câteva exemple. Mintea te va ajuta să afli lucruri noi și să înveți din lecțiile vieții. Dar mintea nu trebuie să conducă totul, așa cum se întâmplă cu majoritatea oamenilor. Trebuie să existe un echilibru între a trăi în minte și a acționa din inimă, așa cum îți spuneam azi-noapte. E vorba despre extrem de importanta armonie sau colaborare dintre cap și inimă. Inima vrea ca tu să primești fiecare dar pe care ți-l oferă acel răsărit de soare. Inima știe că viața se trăiește în momentul prezent.

Julian a tăcut. De la fereastra *Mansardei cu Lotuși* se vedea întregul oraș. O priveliște splendidă. Revista *Travel and Leisure* o calificase drept una dintre cele mai bune camere de hotel din lume.

— Hei, dar cum e cu mașina?, am întrebat, amintindu-mi de Ferrari-ul de jos. Am auzit că ai venit cu ea aici dis-de-dimineață. Tu nu dormi niciodată?

— Sigur că dorm. Odihna e esențială pentru corp. Doar că nu dorm atât de mult ca ceilalți oameni. Viața e scurtă și nu îmi pierd timpul. Aș putea să mor mâine, cine știe? Așa că trăiesc la maximum fiecare zi. Viața e prea fru-

moasă ca să las să-mi scape ceva. Am o misiune de îndeplinit și o moștenire pe care s-o las celor care vin după mine. Am primit daruri minunate și am o misiune de înfăptuit, una în care nădăjduiesc să ajut cât mai mulți oameni să trăiască vieți mai intense. Când te conectezi la un scop mai înalt și ai un țel principal în viață, viața ta va fi inundată de pasiune și energie. Secretul pentru a crea o pasiune extraordinară în viața ta este să-ți descoperi scopul mai înalt. Când ți-ai găsit chemarea, ești plin de entuziasm. Cu cât vei simți mai mult entuziasm pentru această chemare și pentru viața ta, în general, cu atât mai puțin vei avea nevoie – sau vei dori – să dormi. Cei mai mulți oameni folosesc somnul ca pe un drog. Folosesc somnul pentru a se distrage de la ceea ce-i preocupă și ca să treacă timpul. Când oamenii încep să trăiască o viață care nu este congruentă cu viața lor de nivelul cel mai înalt și cu cele mai înalte posibilități ale lor, în interiorul lor începe să se formeze un izvor de durere. Majoritatea oamenilor nu sunt conștienți de asta. Totul se petrece la nivel subconștient, dar asta nu înseamnă că nu se află acolo și că nu-i afectează în fiecare moment, în fiecare alegere pe care o fac și la fiecare nivel. Așa că mulți folosesc somnul pentru a se sustrage de la această durere.

— E o perspectivă interesantă, Julian. Nu m-am gândit niciodată la asta. Întotdeauna am considerat că durerea e ceva care se petrece la vedere, am recunoscut eu.

Julian clătină din cap, apoi continuă:

— Gândește-te la oamenii care au descoperit o cauză căreia i s-au dedicat. Oameni ca Benjamin Franklin, Mahatma Gandhi, Martin Luther King Jr., Maica Tereza și Nelson Mandela. Ei s-au conectat la un soi de cruciadă căreia i-au dedicat viața. În felul acesta s-au implicat cu inima. S-au încărcat emoțional pentru ceea ce aveau de făcut. Și, când reușești să te implici emoțional în legă-

tură cu un scop, în loc să abordezi lucrurile doar la nivel intelectual, entuziasmul curge, iar energia explodează. Aceasta este ideea importantă la care să te gândești acum, prietene. Conectează-te la o cauză captivantă cu inima, nu cu mintea. Apoi leagă-ți centura de siguranță, pentru că viața ta își va lua zborul.

— Trebuie să renunț la lumea afacerilor și la serviciul meu actual că să descopăr această cauză căreia să-mi dedic viața? Oamenii pe care i-ai menționat erau luptători pentru drepturile omului și activiști sociali. Nu te supăra, Julian, dar astfel de lucruri nu mă definesc *pe mine*.

— Excelent punct de vedere! Sigur că poți să găsești cauza ta, cruciada ta, exact acolo unde ești. Nimeni nu trebuie să-și părăsească serviciul ca să descopere ceva în care să se implice cu inima și care să-l entuziasmeze. Adesea, tot ce are de făcut este să-și schimbe perspectiva asupra lucrurilor. De exemplu, tu, ca proprietar al acestor hoteluri, poți să schimbi profund viața multor oameni. Asta e ceva care să te entuziasmeze.

— Pot eu să fac asta?

— Sigur că poți. Toți oamenii care lucrează pentru tine petrec mai mult timp la muncă decât acasă. Își părăsesc familiile în fiecare dimineață și vin aici pentru a te ajuta să-ți construiești visul. Imaginează-ți: ei îți dăruiesc ție cele mai bune ore din fiecare zi a vieții lor. Prin urmare, în schimbul acestui dar, ce-ar fi dacă, prin eforturile tale, ai face tot ce-ți stă în putință pentru a crea un loc de muncă în care să li se asigure posibilitatea de a fi din nou oameni. Imaginează-ți cum ar fi pentru angajații tăi dacă serviciul ar fi un motiv de bucurie și un loc unde ar putea să evolueze, să învețe și să-și lase creativitatea lor naturală să iasă la suprafață. Cum ar fi dacă ai considera prioritar să le faci munca plăcută și ai forma un mediu de lucru bazat pe valori nobile. Poți să creezi un astfel de

mediu în fiecare hotel de-al tău, dacă alegi să faci asta. E nevoie doar de timp, de efort și de inventivitate. Am fost recent în Londra și am stat la hotelul St. Martin Lane al lui Ian Schrager. Hotelul acela este un exemplu perfect pentru un loc unde oamenii se simt bine, sunt creativi și își iubesc munca. Și, trebuie să-ți spun, pasiunea lor era molipsitoare. Mi-a plăcut să-mi petrec timpul acolo. Reține: oamenii adoră să facă afaceri cu oamenii care adoră să facă afaceri.

— Da, așa e, am subliniat.

— Imaginează-ți cât de plin de energie te vei simți știind că formezi un loc special în care oamenii să lucreze și să construiască o afacere. Și, dacă faci unele schimbări de percepție, poți nu doar să descoperi această cauză punându-te în slujba oamenilor care lucrează pentru tine. Poți să generezi și o cantitate enormă de entuziasm și de implicare emoțională când te gândești ce poți face pentru fiecare client care-ți intră pe ușă. Prin eforturile tale și ale echipei tale, le poți crea amintiri frumoase. Poți să-i faci să râdă și să se simtă bine. Mulți dintre ei sunt în vacanță și poți să le aduci o mare bucurie în viață scoțând la iveală tot ce e mai bun în tine. Imaginează-ți cum ar fi să te trezești în fiecare dimineață și să-ți dedici ziua pentru a crea experiențe de neuitat pentru clienții tăi. Te entuziasmează asta?

— Cu siguranță. Simt cum prind aripi și mă entuziasmez numai când mă gândesc la această posibilitate. Și, cu cât mă gândesc mai mult cum ar fi să-mi dedic viața acestui scop, cu atât mai mult îmi dau seama că nivelul meu de entuziasm crește. Acum înțeleg de ce dormi mai puțin decât mulți dintre noi – ești dedicat și conectat la un scop special și e limpede că această „cauză", cum îi spui tu, te alimentează și te umple de energie.

— Întocmai, Dar. Îmi dă speranță și atât de multă

energie! O cauză pentru care să lupți; indiferent dacă e vorba să creezi experiențe incredibile pentru bărbații și femeile cu care îți construiești afacerea sau dacă e o cauză care implică să salvezi lumea, această cauză eliberează energie. Reține această idee esențială. Când te conectezi la un scop principal care scoate la suprafață tot ce ai tu mai bun și mai nobil de oferit, partea cea mai bună din tine simte că îți trăiești viața într-un mod valoros. Inima ta începe să se deschidă și să bată mai puternic ca niciodată. Vezi tu, prietene, mintea, chiar dacă este utilă în planificare, gândire și învățare, de multe ori ne limitează. Sporovăiala care ocupă mintea majorității oamenilor se referă adesea la motivele pentru care n-ar trebui să facem un lucru și la consecințele negative ale eșecului. Mult prea des, mintea ne constrânge să trăim o viață mărunță. *Inima și emoțiile sunt cele care ne eliberează.* Ele ne fac să luăm atitudine și să ne revendicăm măreția. Ele creează entuziasm și pasiune și ne dezvăluie eul nostru superior.

— Înțeleg întru totul importanța a ceea ce îmi împărtășești. Cred că dacă descoperi o cauză sau o cruciadă, asta te ajută și să treci prin perioadele dificile.

— Excelent punct de vedere!, exclamă Julian. Ești un elev minunat, Dar, unul dintre cei mai buni de până acum. Se duse și inspiră cu nesaț parfumul singurului trandafir dintr-o vază simplă, de argint. Foarte bine spunea Leonardo da Vinci: *„Fixează-ți cursul după o stea și poți naviga pe orice furtună."* Când îți cunoști scopul principal în viață – această misiune centrală despre care-ți vorbesc – el va fi pentru tine un fel de Stea Polară care te va călăuzi și în perioadele bune și în perioadele grele.

Julian se opri și își trecu prin păr o mână bronzată.

— Iartă-mă dacă am deviat oarecum de la subiect ca să-ți răspund la întrebarea de ce dorm mai puțin, dar știu

că-ți dai seama că ceea ce ți-am împărtășit este extrem de important pentru a-ți atinge adevăratul potențial. Găsește-ți cauza, apoi fă ce ai de făcut cu mândrie și iubire – iubirea este o forță incredibilă în direcția binelui. Fă totul cu dorința de a atinge perfecțiunea. Universul te va recompensa în moduri inimaginabile.

— Mândrie, iubire și dorința de a atinge perfecțiunea – ador termenii ăștia!

— Mândria pozitivă este un element foarte important pentru a-ți crea o viață minunată. Știi, Mahatma Gandhi spunea cândva: *„Indiferent cât de mărunt e lucrul pe care îl ai de făcut, fă-l cât de bine poți tu, acordă-i tot atâta grijă și atenție cât ai acorda lucrului pe care-l consideri extrem de important, fiindcă după aceste lucruri mărunte vei fi judecat."* Iată cum decurg lucrurile, Dar: când îți dorești perfecțiunea în toate lucrurile pe care le faci, de la rolul tău de șef aici, la muncă, până la rolul de tată în viața personală, începi să simți mai multă mândrie pozitivă pentru felul în care îți organizezi viața. La rândul ei, această mândrie îți mărește încrederea și respectul față de tine însuți, iar ele, la rândul lor, vor elibera o mai mare energie și pasiune. Acea „poftă de viață" despre care-ți vorbeam mai devreme începe să se trezească. Începi să te simți bine vizavi de tine însuți. Oamenii care se simt bine în raport cu ei înșiși fac lucruri minunate și creează opere mărețe, iar asta îi face să-și ridice și mai mult standardele de excelență. E o spirală ascendentă care duce oamenii către locuri în care bucuria, semnificația și pacea interioară se amplifică mereu.

— Ceea ce aud chiar mă inspiră, Julian, am spus, așezându-mă pe sofaua de firmă de lângă fereastra largă. Acum, dă-mi voie să te întreb ceva: fiecare dintre noi are o chemare *specifică*, pe care avem datoria să o descoperim și să o urmăm dacă vrem să trăim o viață autentică?

— Bună întrebare, prietene. Nimeni nu știe cu adevărat răspunsul la ea, nu-i așa? Deși mulți pretind că-l cunosc, dacă stai să citești toate cărțile în care autorii scriu ca și cum ar avea o legătură directă cu sursa întregii creații. Dacă nu ești iluminat, nu ai cum să cunoști răspunsul, cel mai bun lucru pe care-l poți face este să găsești o cale de a înțelege cum lucrează viața, o cale care să ți se potrivească ție. În ceea ce mă privește, am ajuns să cred că există un plan general dinainte scris pentru viața fiecăruia dintre noi. Poți să-l numești *soartă* dacă vrei. Însă, cred că fiecare dintre noi dispune de *incredibil* de multe alegeri privind modul în care se va desfășura până la urmă viața lui și că destinul nostru final îl creăm prin alegerile specifice pe care le facem. E ca și cum acel arhitect înțelept din cer ar fi făcut un proiect sau o schiță brută a vieții noastre, iar nouă ne revine sarcina de a ne ocupa de detalii.

Repet: avem multe de spus cu privire la modul în care va arăta în final viața noastră. Putem să avem viața la care visăm, în multe feluri. Fără îndoială că noi, ca ființe umane, nu putem controla tot ceea ce ni se întâmplă – asta e partea care ține de *soartă*. Viața își urmează propriul curs, dar lucrul asupra căruia avem un control enorm este modul în care răspundem la ceea ce viața ne trimite în cale. Deci, e vorba despre un parteneriat: fă tot ce-ți stă în putință – tot ce știi mai bine să faci în fiecare dimensiune a vieții tale – și apoi lasă viața să facă restul. Este, într-adevăr, un echilibru foarte delicat între a face lucrurile să se întâmple și a lăsa ca ele să se întâmple. Adevărul este că ne putem construi propriul noroc o mare parte din timp, iar oamenilor care fac lucruri bune li se întâmplă în general lucruri bune. Nu e adevărat că viața se petrece după un plan detaliat și că nu are nicio importanță cum acționezi tu.

Asta e o prostie și un mit alimentat de oameni cărora le e frică să-și asume responsabilitatea personală și să preia conducerea propriei vieți. Însă, după ce ai făcut tot ce știai tu mai bine, abandonează-te și ai încredere că tot ce se întâmplă e potrivit ca să te dezvolți și să evoluezi către eul tău cel mai înalt.

— Adică ceea ce tu spui că e scopul vieții, nu-i așa, Julian?

— Da, cred că scopul vieții este să evoluezi și să-ți amintești de eul tău. Să evoluăm și să ne amintim de făpturile luminoase care eram la început, în momentul în care ne-am născut – înainte să fi preluat tot gunoiul lumii din jur, care ne-a întunecat perfecțiunea. Înainte să ne fi degradat și să fi ignorat adevărul cu privire la cine suntem și ce lucruri frumoase și pline de curaj suntem destinați să facem.

— Încă nu sunt foarte sigur dacă avem o chemare sau un destin *specific*, Julian. Știu că e un domeniu complicat și o întrebare dificilă, dar e important pentru mine. Există o muncă specifică pe care sunt destinat să o fac? Există o anume femeie, un suflet-pereche, pe care sunt destinat s-o găsesc? Ai putea, te rog, să detaliezi un pic aceste aspecte?

— Ai dreptate, sunt întrebări incitante. Bine că ai întrebat, spuse Julian, evident mulțumit. Veni și mă bătu ușor pe spate, cu un zâmbet cald. Mai întâi, dă-mi voie să-ți spun că din multe puncte de vedere nu există răspunsuri la întrebările tale. Încerci să înțelegi ceva ce nu poate fi înțeles la nivel uman, cu percepția noastră limitată, dar faptul că întrebi înseamnă că mergi în profunzime și te gândești la o filosofie de viață care să ți se potrivească. Deși o parte din mine e tentată să-ți spună că acestea sunt pur și simplu misterele vieții, o altă parte din mine vrea să-ți spună că oarecum intuiesc răspunsurile pe care le cauți. Și, te rog, crede-mă, înțelepții pe care i-am întâlnit în India erau suflete iluminate care au descoperit multe dintre adevărurile la care omul de rând nu a reușit să ajungă, așa că multe dintre lucrurile pe care ți le spun provin dintr-o sursă de încredere.

— Înțeleg, am spus, ușor nerăbdător să aflu câteva secrete puțin cunoscute care să schimbe pentru totdeauna felul în care înțelegeam lucrurile.

— Iată cum cred eu că funcționează totul. Au fost trasate mai multe căi posibile pe care să ajungem la viața noastră optimă. Castelul beatitudinii are multe intrări. Așa cum sunt mai multe trasee pe care poți să te întorci acasă de la muncă, tot așa există mai multe rute pe care poți să le urmezi pentru a-ți atinge potențialul superior, viața care ți-a fost destinată și a ajunge acolo este ca și cum a-i ajunge acasă. Sunt mai multe meserii prin care poți să-ți împlinești destinul. La fel, există mai multe suflete-pereche pentru tine, fiecare îți oferă alte lecții, dar toate sunt capabile să te ajute să te dezvolți și să-ți trezești eul superior. Să ajungi la eul tău cel mai înalt și la viața ta optimă, acesta este principalul scop al vieții. Să ajungi acasă, în locul încărcat de strălucire, iubire și curaj, un loc pe care le-ai uitat, acesta este rostul existenței tale. De tine depinde ce rută sau cale vei urma în încercarea de a ajunge la viața ta autentică. Nicio cale nu e mai bună decât alta, doar arată altfel. Să o pornești pe o cale poate să însemne o călătorie mai lungă, tot așa cum să alegi o anumită rută spre casă poate să însemne să mergi pe o distanță mai lungă și să te confrunți cu câteva hârtoape. Să alegi o altă cale poate să fie ca și cum te-ai îndrepta către destinație mergând pe autostradă, cu o călătorie lină și un cer albastru, fără nori. Depinde de tine. În mare parte, depinde de alegerile pe care le faci în viața ta. Ești co-autor la scenariul care a fost scris pentru povestea vieții tale, prietene.

— Bine, Julian. Acum vreau să te întreb altceva: cum alegem acele rute expres către locurile care ne-au fost destinate, conform acestui plan general dinainte stabilit pentru viața noastră?

— Doar fă bine și fii bun, veni răspunsul. Lumea noastră funcționează după o serie de legi naturale imuabile, legi create de aceeași forță a naturii care a creat lumea și te-a trimis pe tine aici. Nu poți să joci fotbal dacă nu cunoști regulile. Ei, bine, viața e ca un joc. Ca să joci acest joc și să câștigi, este esențial să înveți regulile. Trăiește-ți viața în armonie cu aceste legi și viața ta va funcționa. Universul vrea ca tu să câștigi, știai asta? Tot ce trebuie să faci este să ieși din tiparele tale și să conștientizezi cât mai repede care sunt regulile jocului, iar ca să înveți regulile jocului e nevoie de efort, de meditație profundă în locuri încărcate de liniște și de dorința puternică de a fi filosof.

— De a fi filosof?, am întrebat.

— Sigur că da. Definiția cuvântului „filosofie" este „iubirea de înțelepciune". Fiecare om, dacă vrea să meargă pe calea destinului lui către viața lui optimă, trebuie să aprecieze înțelepciunea și să fie însetat să înțeleagă care e rostul vieții. Această lume ar fi un loc mult mai bun dacă am începe să ne privim pe noi înșine ca filosofi, dacă ne-am asuma conștient și cu măiestrie procesul de a ne făuri o viață mai încântătoare și mai plină de sens. Acum, ca să revin la acele legi naturale eterne, ghidează-ți acțiunile zilnice după ele și te vei angaja automat pe autostrada către viața ta optimă. A nu ține cont de ele înseamnă să mergi către casă pe drumul cel mai lung.

— Totuși, care sunt aceste legi naturale?, am întrebat, nerăbdător să aflu mai multe.

— Sunt legile care guvernează funcționarea lumii încă de la începutul ei. Ele includ principii fundamentale. Iată

câteva dintre aceste principii: „întotdeauna să-i ajuți pe ceilalți să obțină ceea ce vor pe măsură ce tu obții ceea ce dorești", „să ai o integritate impecabilă", „să trăiești în momentul prezent", „să devii cea mai bună persoană pe care o cunoști", „să faci tot ce îți stă în putință și să tinzi spre perfecțiune în tot ceea ce faci", „să fii sincer cu tine însuți" și „să visezi cu curaj". Cei mai mulți dintre noi cunoaștem aceste principii, dar puțini trăiesc conform lor. E la fel cu ceea ce spunea cândva Voltaire: *„Simțul practic este orice, mai puțin practic."*

— Adevărat, Julian. În zilele noastre dacă ceva nu e complex și sofisticat, îi acordăm foarte puțină valoare. De fapt, cele mai multe adevăruri sunt simple, nu-i așa?

— Dacă nu ar fi simple, nu ar mai fi adevăruri, răspunse Julian, cu înțelepciune.

— Tu spui așa: „Ghidează-ți acțiunile după aceste legi naturale și te vei angaja pe autostrada către viața ta optimă. A nu ține cont de ele înseamnă să mergi către casă pe drumul cel mai lung." Vrei să spui că aceia dintre noi care se confruntă cu durere și suferință în călătoria lor prin viață – și cine nu întâlnește unele greutăți în cale? – au încălcat o lege naturală care i-a scos de pe autostradă și i-a dus pe un drum mai lung și mai întortocheat?

— Uite, Dar, după cum ai observat, fiecare om de pe planetă se confruntă cu momente bune și momente rele – chiar dacă trăiește ca sfinții. Momentele dureroase apar pentru a ne ajuta să învățăm lecțiile pe care trebuie să le învățăm în acel punct al drumului nostru. Experiențele triste apar pentru a ne ajuta să ne vindecăm, să devenim mai profunzi și mai înțelepți. Nimeni nu le poate evita, pentru că nimeni nu e perfect. Prin urmare, fiind imperfecți, chiar dacă trăim o viață plină de bunătate, noblețe și curaj, tot mai avem multe lecții de învățat, corect?

— Da, foarte corect, am spus zâmbind, auzind cuvintele lui Julian.

— Deci, chiar și cei mai conștienți dintre noi se vor confrunta cu durere și suferință, fiindcă aceste experiențe apar pentru a oferi lecțiile specifice necesare pentru a ne ridica la următorul nivel de înțelegere și evoluție. *„Nu există greșeli, nu există coincidențe. Toate evenimentele sunt binecuvântări ce ne sunt date pentru a învăța din ele"*, spunea Elisabeth Kübler-Ross. Înțelegi de ce și durerea și suferința sunt deopotrivă minunate și necesare?

— Da.

— Un înțelept spunea în mod genial că viața este asemeni unui râu cu două maluri. Pe un mal vom găsi fericire, iar pe celălalt vom găsi tristețe. Înaintând pe râu ne vom lovi inevitabil când de un mal, când de celălalt. Secretul e să nu rămânem prea mult blocați nici pe unul, nici pe celălalt.

— Frumos. Îmi place foarte mult metafora asta, Julian. În concluzie, nimeni nu are o viață fără probleme și fără tristețe, fiindcă aceste lucruri vin pentru ca noi să învățăm lecții și fiecare dintre noi, indiferent cât de evoluați suntem, avem lecții de învățat?

— Exact. Singurii oameni fără probleme și fără necazuri se află la doi metri sub pământ. Să trăiești înseamnă să te confrunți cu probleme, durere și suferință. Aceste lucruri sunt mijloace pentru a ne dezvolta, a evolua și a învăța pe tot parcursul vieții. Încercările vieții nu sunt decât oportunități pentru a aduna înțelepciune și trambuline pentru a ne aminti de puterea noastră autentică, dacă alegem asta. Dar să nu uităm, fiecare viață are și partea ei de succese și momente frumoase. Niciun necaz nu durează la nesfârșit. Niciun eșec nu este pentru totdeauna. Nicio nenorocire nu durează veșnic. Când ne confruntăm cu ele, ni se pare că nu se mai termină niciodată, dar nu e adevărat. Viața are anotimpurile ei, capitolele ei, dacă vrei, iar momentele dificile sunt de fapt momentele

care ne modelează și ne fac mai buni. Însă lucrul cel mai important pe care trebuie să-l reținem e că dacă alegem să acordăm atenție acestor legi naturale și să ne trăim viața într-un mod care le respectă profund, vom petrece mult mai mult timp pe autostradă decât pe acele drumuri lăturalnice pline de încercări și suferință. În felul acesta, cu siguranță, vom avea mai puțin de suferit.

— Așadar, dacă suferința vine să ne ofere lecții pe care avem nevoie să le învățăm, cum ar fi „să fii o persoană mai bună" sau „să nu mai trăiești o viață mediocră", dacă înțelegem aceste adevăruri sau „legi", cum le numești tu, nu va mai fi nevoie să le învățăm în moduri care ne provoacă suferință. Vom experimenta mai puțină suferință în viață, deoarece suferința apare când nu mai trăim în armonie cu legile care guvernează lumea. Deci *putem* avea o influență dramatică asupra modului în care se desfășoară viețile noastre.

— Excelent, Dar, exclamă Julian fericit, ridicându-și pumnul în aer. Dar reține, tot s-ar putea să mai experimentăm niște dificultăți, pentru că imperfecți cum suntem vor fi întotdeauna lecții de învățat și uneori aceste lecții trebuie să vină în moduri care provoacă suferință. Pur și simplu, așa stau lucrurile. Dar ai dreptate, putem să reducem suferința din viața noastră dacă ne asumăm responsabilitatea absolută pentru noi înșine și dacă facem alegeri înțelepte în viață. În felul acesta, chiar ne modelăm destinul și avem puterea de a trăi o viață mult mai fericită. O, continuă Julian, îndreptându-se spre CD-player și începând să caute printre CD-urile așezate deasupra; Universul nu ignoră dorințele inimii tale. Partea din plan care a fost scrisă pentru tine nu te va lăsa niciodată să faci ceva rău pentru tine. Ideea e ca tu să fii fericit. Destinul tău nu te va pune niciodată să faci ceva care ți-ar produce nefericire. Dacă îți place să faci afaceri,

planul vieții tale pentru domeniul profesional nu va fi să devii doctor sau actor. Dacă unui om îi place să fie scriitor, inima îi tresare când e singur în fața computerului, scriind cu mare pasiune și convingere, ca și cum nimic altceva n-ar mai conta, scopul sufletului său nu va fi să devină agent de vânzări care să bată din ușă în ușă. Universul chiar vrea ca tu să câștigi. Planul e ca tu să fii cu adevărat foarte fericit.

Julian îmi arătă câteva dintre CD-urile pe care le adunase, ca un copil care-și împarte jucăriile preferate cu un prieten bun.

Se aflau acolo: *Part's of the Process* a lui Morcheeba, *A Rush of Blood to the Head* a lui Coldplay, un bestseller al lui Bon Jovi și două CD-uri pe care nu le văzusem niciodată: unul al unei trupe numite Our Lady Peace, intitulat *Gravity* și un altul al lui Lloyd Cole, numit *The Negatives.*

— Ai gusturi muzicale destul de eterogene, Julian. Cred că ești cel mai hippy călugăr de pe planetă.

L-am făcut să râdă. Toată fața i se lumină.

— E așa cum ți-am zis, Dar. Muzica îmi face sufletul să cânte. E una dintre cele mai mari plăceri ale vieții mele. Petrec foarte mult timp în magazinele de muzică și în librării. Muzica și cărțile. Două dintre cele mai mari plăceri ale mele.

Pe patul nefăcut al lui Julian se aflau trei cărți jerpelite de cât de des fuseseră citite: *Meditations*[4] de Marcus Aurelius, *The Greatest Salesman in the World*[5] de Og Mandino și un titlu ciudat *The Saint, The Surfer and The CEO*[6] – titlurile la care se gândesc unii autori nu încetea-

[4] Meditații. (n. t.)
[5] Cel mai bun vânzător din lume. (n. t.)
[6] Sfântul, surferul și managerul. (n. t.)

ză niciodată să mă uimească! Avea puține haine în cameră. Rucsacul lui se afla în colț. Nu era nicio îndoială că Julian trăia modest.

Julian puse deoparte un șort kaki, un tricou alb și o pereche de sandale. Am văzut că își cumpărase sandalele de la The Gap. Îmi era tot mai clar că, deși Julian avea puține lucruri personale și călătorea prin viață fără bagaje, nu era unul dintre acei idealiști care se fereau de lumea reală și simțeau că singura cale către iluminare era să devină asceți. Nu se scuza pentru că iubea plăcerile pe care această lume le are de oferit. Filosofia lui globală mi se părea una foarte echilibrată. Echilibru între minte și inimă. Echilibru între a-ți urmări visurile și a face ca lucrurile să se întâmple și, pe de altă parte, a lăsa lucrurile să se întâmple și a avea încredere în planul mai înalt. Echilibru între a conștientiza că scopul vieții este să ne reîntoarcem la eul nostru spiritual și aprecierea faptului că suntem ființe umane cu imperfecțiuni, care trăiesc într-o lume cu multe plăceri minunate care pot – și ar trebui – să fie savurate fără vinovăție. *În ultimă instanță, impresia mea era că Julian credea că pentru a avea o viață minunată, cheia de aur era să găsești un echilibru între Cer și Pământ. Eram perfect de acord cu asta.*

Julian luă cartea lui Og Mandino și îmi arătă un rând care fusese subliniat cu galben.

— Uite, citește această bijuterie de adevăr, prietene.

Ce scria acolo era simplu, așa cum tocmai aflasem că sunt toate adevărurile.

Scria așa: *„Nu mă aflu pe acest Pământ din întâmplare. Mă aflu aici cu un scop, iar acest scop este să cresc și să mă transform într-un munte, nu să mă împuținez până ajung cât un fir de nisip."*

— Îți mulțumesc, Julian, am spus încet. Îți mulțumesc că mi-ai salvat viața.

CAPITOLUL 4
Discipolul învaţă despre crima trădării de sine şi cum să se elibereze din lanţuri

Preţuieşte-ţi viziunile; preţuieşte-ţi idealurile; preţuieşte muzica trezită în inima ta, frumuseţea care se formează în mintea ta, farmecul care îţi împodobeşte cele mai frumoase gânduri, căci din ele se vor dezvolta toate stările minunate, toate mediile paradisiace; dacă le rămâi credincios, până la urmă din ele se va construi lumea ta.

James Allen, *As You Think*

Cum poţi ezita? Riscă! Riscă totul! Nu te mai preocupa de părerile celorlalţi, de toate acele voci. Fă cel mai greu lucru din lume pentru tine. Acţionează pentru tine însuţi! Înfruntă adevărul!

Katherine Mansfield

Julian ştia că eram adâncit în gânduri şi mă lăsă singur câteva minute, ca şi cum mi-ar fi îngăduit să procesez ceea ce-mi împărtăşise. Cât timp el rămase în baie, am reflectat la modul în care îmi trăisem viaţa în toţi aceşti ani. Îl auzeam cum cântă peste zgomotul apei de la robinet. Reflectând la multele greşeli pe care le făcusem în trecut, mă simţeam cuprins de un sentiment puternic de regret. În loc să fi folosit aceste greşeli în avantajul meu,

ca să evoluez și să învăț, eu ignorasem lecțiile pe care ele mi le ofereau, trecusem prin viață orb la oportunitatea de a mă dezvolta și mă scăldasem în autocompătimire. Mă întrista că nu aflasem de filosofia lui Julian la o vârstă mai tânără și că nu-mi trăisem viața în acord cu legile naturale despre care-mi vorbise el. Irosisem ani prețioși, ani pe care i-aș fi putut petrece mergând pe calea către eul meu superior și către viața mea autentică, în loc să risipesc talentele și darurile pe care le primisem trăind o viață numai pentru a împlini așteptările celorlalți. Fusesem înghițit de mulțime și aproape că o lăsasem să mă distrugă.

Când Julian se întoarse, mă luă pe după umeri. Știa prin ce treceam.

— *„Iertarea este rodul înțelegerii"*, spunea călugărul înțelept Thich Nhat Hanh. Ești exact acolo unde trebuie să fii pe calea ta. Pe măsură ce această înțelegere – și conștientizarea modului în care se desfășoară viața – se dezvoltă, în ființa ta va lua naștere un sentiment al iertării de sine minunat. Ești mult prea aspru cu tine însuți, spuse Julian, cu blândețe, surprinzându-mă prin profunzimea sa intuitivă.

Mă conduse din cameră, în hol. Pe pereți atârnau tablouri minunate și o muzică lentă se auzea din boxele bine ascunse. Se părea că majoritatea oaspeților din hotel dormeau încă.

— Spune-mi mai multe, Julian, i-am zis, pregătit să aflu cât mai mult din înțelepciunea profundă pe care mi-o împărtășea genialul și nonconformistul meu *life coach*.

— Prea bine, prietene, îmi răspunse, chiar când intram în lift. Un om care face tot posibilul ca ființă umană – adică trăiește în conformitate cu potențialul lui maxim și înaintează pe calea misiunii sale autentice – este un om care se iubește pe sine. A trăi o viață excelentă este o manifestare a iubirii de sine.

— Nu m-am gândit niciodată la asta, am spus.

— Cel care-și trăiește viața ca și cum ar fi unul dintre cei mai mari oameni de pe planetă – o persoană *de categoria grea* – este un om care are nu doar un respect de sine enorm, ci și o stimă profundă pentru forța naturii care l-a creat. În zilele noastre, se vorbește foarte mult despre „a trăi în prezent" și „a savura momentul". Să nu mă înțelegi greșit, dar acest lucru este *esențial* pentru a trăi bine. Eu cred în ideea asta și o îmbrățișez întru totul. M-ai mai auzit vorbind despre genul ăsta de lucruri în scurtul răstimp pe care l-am petrecut împreună. Dar e vorba despre un echilibru și nu este absolut nimic rău dacă tinzi către stele și totodată îți lași talentele din interior să strălucească în stil *mare*. De fapt, când îți stabilești scopuri mari și urmărești visuri mărețe, te angajezi într-un act creator uriaș. Îți folosești imaginația și capacitățile pentru a construi ceva minunat. Asta înseamnă creativitate în acțiune.

— O perspectivă interesantă! Nu m-am gândit niciodată că a-mi urmări scopurile cele mai importante este un act de creație. Dar asta este, nu-i așa? A face asta implică să creezi ceva având doar ideea inițială. Când construiești o afacere nouă, când lansezi un produs nou sau când urmărești o pasiune reală, ești asemeni unui artist care transformă viziunea din mintea lui într-o operă de artă minunată.

— Da. Pe măsură ce ne creăm viața din visurile noastre, ghici pe cine modelăm?

— N-am idee.

— Modelăm infinit de puternica forță care a creat întreaga lume. Fie că numești această forță *Dumnezeu*, *Univers* sau *Natură*, eticheta pe care i-o aplici e doar un cuvânt, iar eu nu vreau să ne cramponăm de etichete. Ideea e că atunci când urmărești ceea ce vrei cu iubire și

abandonându-te complet, te conectezi la energia care a creat stelele şi mările. În viaţa ta începe să intre un fel de magie şi se întâmplă lucruri care-ţi sfidează înţelegerea. Încep să apară semne care-ţi arată că eşti pe calea cea bună. Mergi cu maşina spre casă, treci de zece semafoare pe verde şi te întrebi dacă persoana căreia tocmai i-ai cerut, cu curaj, să iasă cu tine este cea care ţi se potriveşte. Sau se întâmplă că persoana potrivită te sună la momentul potrivit şi te ajută să decizi dacă serviciul cu care-ţi băteai capul este cel mai potrivit pentru tine. Ori soluţia ideală într-o problemă dificilă apare dintr-o carte pe care s-a întâmplat s-o alegi când erai în sala de aşteptare a dentistului tău pentru un detartraj. Cum era expresia aia veche: *„Sincronicitatea este modul lui Dumnezeu de a rămâne anonim."*

— Fainã idee, Julian.

— Mie îmi spui, zise el, calm şi încrezător, tocmai când ieşeam din lift în holul luminat.

Soarele se revărsa prin ferestrele înalte până în tavan, iar florile de gerbera care umpleau holul dădeau spaţiului un aer magnific. Eram mândru de acest hotel şi de ceea ce însemna el. Mă simţeam mulţumit pentru ceea ce creasem aici.

— Când faci tot ce-ţi stă în putinţă şi te dedici excelenţei, Universul te sprijină şi îţi pune vânt sub aripi. El vede un om care tinde să-şi împlinească idealurile şi încearcă să devină ceea ce a fost destinat să fie. Acest tip de efort nu trece niciodată neobservat în ochii celui care supraveghează lumea. Dar trebuie să reţii că nu toate vor merge aşa cum îţi doreşti tu. Există o inteligenţă superioară a cărei logică adesea nu o putem înţelege. Dar dacă tu continui să faci tot ce-ţi stă în putinţă şi laşi viaţa să facă restul, dacă accepţi tot ceea ce ţi se întâmplă şi ştii că e spre binele tău, viaţa va funcţiona minunat. Mai bine decât te-ai fi aşteptat, de fapt.

Tocmai când mă gândeam la această idee, Julian se lăsă pe podeaua holului şi începu să facă nişte manevre stranii. Echipa de la recepţie îl privea şi începu să chicotească uşor. Maria era în transă. Cu siguranţă, Julian ştia cum să-şi trăiască viaţa. Nu-i păsa ce cred ceilalţi despre el. Era limpede că atâta timp cât făcea ceea ce lui i se părea corect, chiar făcea lucrul respectiv. Îşi trăia viaţa în condiţiile stabilite de el şi, aşa cum mă învăţase şi pe mine, acesta era *adevăratul* sens al succesului.

— Fac postura câinelui cu faţa la podea. Yoga este una dintre practicile pe care le folosesc în fiecare zi ca să-mi păstrez energia şi să am o condiţie fizică foarte bună. Ar trebui să încerci şi tu. Nu degeaba este practicată de mii de ani, chiar funcţionează. Dacă Madonna şi Sting bagă mâna în foc pentru ea, nu poate fi ceva rău, nu-i aşa?, spuse el cu un zâmbet, concentrându-se asupra posturii, iar muşchii i se unduiau în timp ce se mişca cu graţie.

După ce păstră această postură câteva minute, se ridică în picioare şi continuă.

— Oricum, să ne întoarcem la ideea mea. Prea mulţi spiritualişti din lumea de astăzi suferă de o boală pe care eu o numesc „apatie spirituală". Ei îţi vor spune să nu-ţi urmezi idealurile şi să nu visezi la prea mult, pentru că asta ar însemna să-ţi controlezi destinul şi să forţezi apariţia rezultatelor. Ce prostie!, spuse Julian, fluturându-şi braţele în aer cu o nuanţă dramatică. Sper că m-am făcut înţeles. Cei care-şi trăiesc viaţa la cel mai înalt nivel – viaţa pe care destinul lor şi-o doreşte pentru ei – au reuşit să obţină un echilibru delicat între a face ca lucrurile să se întâmple şi *a lăsa* lucrurile să se întâmple. Sunt de acord că dacă faci eforturi *prea mari* înseamnă doar să forţezi râul şi obţinerea rezultatelor, dar prea mulţi căutători spirituali par să creadă că dacă lucrezi din greu, eşti disciplinat şi cauţi să obţii ceea ce-ţi doreşti, faci ceva

nesănătos și lipsit de spiritualitate. Nimic mai departe de adevăr. Când îți fixezi scopuri, îți gestionezi bine timpul și îți asumi în mod calculat riscuri pentru a obține ceea ce-ți dorești, toate astea sunt de fapt atitudini *foarte spirituale*, pentru că pui în practică talentele și puterea care au fost investite în tine pentru o cauză nobilă. Oamenii care cred contrariul pot foarte bine să se afle la cealaltă extremă a obsedaților de muncă din lumea asta, dar perspectiva lor rămâne una extremă și lipsită de echilibru și, după părerea mea, extremismul este nesănătos sub orice formă.

— Este posibil ca o persoană să fie *prea* spirituală?

— Sigur că da. Dacă stai toată ziua în camera ta și meditezi sau te rogi să ai viața pe care-o visezi, nu așa vei obține viața pe care-o visezi și a crede altceva înseamnă să te angajezi într-o gândire magică. Să te amăgești singur. Ți-am spus că eu cred că există un plan general pentru destinele noastre, a fost scris înainte ca noi să ne naștem în această lume. Acestea fiind spuse, oamenilor le-a fost dat liberul arbitru cu un anume motiv: *ca să facă pașii necesari pentru a da viață destinului propriu*. Există multe spații libere pe care avem puterea să le umplem și multe puncte pe care putem să le unim. Trebuie să facem eforturi și sacrificii pentru a trăi viața la care visăm. Trebuie să fim disciplinați și să facem alegeri înțelepte. Acțiunile au consecințe și, ca să culegi roadele la care visezi, trebuie să semeni semințele. Aceasta este o altă lege a naturii. Dacă nu mă crezi, vorbește cu orice fermier de succes. El îți va spune că nimic nu crește pe ogorul lui dacă nu muncește din greu și nu pune în pământ semințe. Dacă ar sta cu brațele încrucișate și ar medita ori s-ar ruga cât e ziua de lungă, ferma s-ar duce de râpă.

— Mi se pare corect, am spus. Nu-mi pot imagina că destinul îmi va bate la ușă dacă nu fac nimic pentru a-l

atrage spre mine. Sunt de acord cu tine, Julian, dacă stau să mă gândesc bine, nu ni s-ar fi dat putere personală, ca ființe umane, dacă nu eram meniți s-o folosim.

Am ieșit afară, în aerul proaspăt al dimineții.

— Exact, Dar. Fiecare talent care ni s-a dat, pentru că fiecare dintre noi are talente, ne-a fost dat cu un motiv anume. Cu fiecare dintre aceste talente pe care le-am primit vine și responsabilitatea ca noi să-l modelăm și să-l dezvoltăm, apoi să-l aplicăm în lume într-un fel care să îmbogățească viața altor oameni. Oamenii care nu vor să stabilească un scop cu privire la tot ceea ce vor de la viață și apoi să urmărească acest scop cu curaj sunt de fapt oameni cu foarte multă frică în ei. Sunt speriați. Au umbre care trebuie examinate și probleme care trebuie vindecate.

— Ce tip de frică pot să aibă ei, Julian?

— Frica de eșec, frica de succes, frica de necunoscut, frica de a fi respinși, frica de a fi altfel decât ceilalți, frica de a nu fi suficient de buni... și aș putea continua. Orice om care nu s-a implicat, care nu face tot ce-i stă în putință, care nu joacă pe miză mare și nu trăiește la un standard de excelență este la un nivel profund un om cu spaime care trebuie vindecate. Acum, trebuie să fiu clar: nu există niciun suflet pe planetă care să nu aibă o frică, ceva care-l împiedică să trăiască la adevăratul lui potențial. Repet, însăși condiția de ființă umană este una a imperfecțiunii și o mare parte din această imperfecțiune apare din cauza spaimelor pe care le-am acumulat atunci când am părăsit perfecțiunea naturii noastre originare și am intrat în lume.

— Deci tot ce spun atâția oameni azi, „să renunțăm la a urmări rezultate" și „să ne concentrăm asupra momentului prezent", este o manifestare a fricii, nu-i așa?

— Nu chiar, Dar. Filosofia, în teorie, este corectă, *dar*

modul în care ei o aplică este greșit. Amintește-ți expresia pe care ți-am spus-o: *fă tot ce poți, apoi lasă viața să facă restul.* Urmărește-ți visurile. Fă tot ce poți pentru a-ți construi viața pe care ți-o dorești. Vizitează locurile care te sperie și nu te da înapoi de la măreția pe care știi, în inima ta, că ai fost destinat să o prezinți lumii și abia când știi că ai făcut tot ce-ți stă în putință ca ființă umană pentru ca dorințele tale să se împlinească – *atunci și numai atunci* – poți să renunți la a urmări rezultatele. După ce ți-ai făcut partea ta din ecuație, dăruind tot ce puteai dărui, relaxează-te și acceptă tot ceea ce se întoarce la tine. Ai făcut tot ce puteai face. Ai acționat responsabil, ai făcut cele mai bune mutări și cele mai potrivite alegeri, pe cât ți-a stat în putere, acum lasă puterea mai înaltă să preia controlul și să te conducă acolo unde ești destinat să ajungi. Lasă viața să te conducă pe calea destinului tău. Acesta este punctul în care trebuie doar să te relaxezi și să te abandonezi.

— Bine, înțeleg. Intervine acel echilibru de care îmi spuneai. Trebuie să fac partea mea, apoi *Viața, Natura, Inteligența Infinită* sau *Dumnezeu*, oricare ar fi eticheta pe care o aplicăm puterii superioare care controlează totul, va face restul și trebuie să înțeleg că orice va veni, vine cu un motiv.

— De fapt, vine pentru binele tău cel mai înalt și pentru a te duce acolo unde ai nevoie să mergi. Dacă ai făcut tot ce-ți stă în putință și ai trăit în armonie cu legile naturii, tot ceea ce vine va fi o binecuvântare, chiar dacă la început ți se pare că e un blestem.

— Niște idei foarte puternice, Julian. Foarte puternice. Deci acești așa-numiți spiritualiști și toată discuția lor despre renunțare, despre cum să trăim o viață fără scopuri și să ne abandonăm momentului prezent sunt oameni care, de fapt, sunt speriați. Ei joacă pe miză mică

și își lasă temerile să le guverneze viața. Nu sunt echilibrați, am remarcat, încercând să clarific și să sintetizez ceea ce tocmai mă învățase Julian.

— Întocmai. Pentru mulți dintre ei „spiritualitatea" lor nu e decât o mască pe care o poartă pentru a proteja copilașul speriat din ei, care regizează spectacolul. Le e teamă că vor eșua, că nu vor fi destul de buni sau că acea cale va fi dificilă. Așa că își caută scuze pentru a se absolvi pe ei de orice responsabilitate. Își guvernează viața după poziția planetelor sau după ceea ce le spune vreun ghicitor că e soarta lor. Să nu mă înțelegi greșit, Dar. În India am învățat că astrologia este o știință magnifică pe care ne putem baza realmente. E folosită cu succes de mii de ani. Dar totul se referă, de fapt, la găsirea unui echilibru. Să-ți conduci *complet* viața după astrologie înseamnă să joci rolul de victimă. Să dai vina pentru stările tale, pentru inerția și greșelile tale pe modul în care sunt aliniate planetele înseamnă să renunți la puterea care ți s-a dat ca ființă umană și să o cedezi planetelor, Lunii și stelelor. Este un mod neputincios de a trăi. Reține: tu nu ești stările tale, ci o forță mult mai mare decât ele. Nu ești psihologia ta, ci o putere cu mult mai înțeleaptă decât ea.

— Înțeleg, Julian, că a nu face ceea ce e necesar pentru a căuta să obții viața pe care ți-o dorești, folosindu-ți întreaga capacitate umană, este de fapt ceva *iresponsabil*, pentru că nu pui în practică talentele care ți-au fost date.

— Este așa cum îți spuneam aseară în vestiar: „Fericirea este dreptul nostru din naștere." Am fost proiectați pentru a face lucruri extraordinare cu viața noastră și pentru a înfățișa lumii talente excepționale. Martin Luther King Jr. spunea foarte bine: *„Cu toții avem puterea pentru măreție, nu pentru faimă, ci pentru măreție."* Dar noi ne trădăm pe noi înșine. Ne trăim viața într-un mod mărunt și

plin de timiditate. Adoptăm sistemul de crezuri prin care cei din jurul nostru ne învață să ne guvernăm viața după principii care spun: „nu îndrăzni", „nu visa", „nu străluci prea puternic, altfel vei ieși în evidență și vei eșua".

Am ieșit în lumina soarelui unei zile perfecte. Ferrari-ul atrăgea priviri admirative din partea multor persoane care veneau la hotel. Era un automobil minunat și părea să fie într-o stare perfectă, deși era un model mai vechi. Julian zâmbi când îl privi.

— Haide, prietene, să dăm o tură.

Nu fusesem niciodată într-un Ferrari și eram încântat de fiecare aspect al experienței provocatoare pe care mi-o oferea. Relaxându-mă în scaunele cafenii, am închis ochii și am adulmecat cu nesaț mirosul de piele italiană. Când Julian întoarse cheia în contact, motorul prinse viață. Schimbă elegant mașina în viteza întâi și plecarăm în trombă de la hotel, lăsându-i în urmă pe cei care se uitau uluiți la mașină și la cei doi pasageri norocoși.

Julian se aplecă și dădu drumul la CD-player. Cântecul *Beautiful Day* al lui U2 răsună dintr-un sistem sonor superb, în timp ce goneam pe străzile încă tăcute ale orașului către autostrada care avea să ne ducă la țară.

— Ei, Julian, am spus, a cui este mașina asta de fapt?

— E secret, răspunse el, simplu, bătând darabana cu degetele în ritmul muzicii.

— Cel puțin ai putea să-mi spui unde mergem?

— La *Camdem Caves*, răspunse Julian, și apăsă pe accelerație. Ochii îi erau ațintiți asupra drumului, iar fața trăda bucuria pe care o simțea. Era evident că îi plăcea să conducă această mașină.

Auzisem de Camdem Caves. Erau o serie de peșteri antice de lângă o cascadă pe care arheologii și aventurierii le căutau destul de des. Nu aveam idee de ce mă ducea acolo și nici n-am întrebat.

— E timpul să te învăț cele *Șapte Etape ale Trezirii Sinelui*, Dar. Noaptea trecută și dimineața aceasta au fost doar abecedarul. Te descurci minunat, știu că vei începe să vezi rezultate puternice în următoarele câteva săptămâni și luni. Uitându-mă în ochii tăi pot să spun că te-ai dedicat acestei idei. „Dedicare" e un cuvânt foarte mare și important pentru mine. Să trăiești o viață dedicată este un scop incredibil de important. „Dedicare" și „responsabilitate" sunt cuvinte care trebuie să inunde esența ființei tale. Trebuie să te gândești des la cuvintele astea și să te dedici pentru a trăi conform lor.

— Îți promit că le voi trata cu toată seriozitatea, Julian, am spus, la modul cel mai sincer.

— *Cele Șapte Etape ale Trezirii Sinelui* reprezintă un proces incredibil de puternic pentru a-ți trăi viața la nivelul cel mai înalt și a păși pe calea către destinul tău. Cele șapte etape configurează un plan detaliat prin care să-ți trezești sinele superior și să pui în practică potențialul care ți-a fost dat de *Forța* care te-a trimis în lume. Puțini oameni în lumea de azi sunt conștienți de aceste șapte etape, dar situația se va schimba curând, spuse Julian, cu un aer misterios. Cele șapte etape reflectă calea pe care trebuie să meargă fiecare căutător pentru a se întoarce la natura lui originară – starea trupului, a minții și a spiritului pe care a experimentat-o pentru prima dată atunci când era perfect și pur.

— Și dacă parcurg toate aceste șapte etape cum voi fi ca persoană?, am întrebat, plin de speranță.

— Dacă parcurgi toate cele șapte etape, prietene, vei ajunge la o stare de a fi a ființei numită de obicei „iluminare". Doar câțiva oameni care au binecuvântat planeta înaintea noastră au parcurs întregul drum până la capătul acestui proces, dar și asta e pe cale să se schimbe. Pe măsură ce oamenii descoperă acest proces al trezirii

sinelui pe care urmează să ţi-l împărtăşesc, lumea se va schimba.

— Dar asta e o promisiune incredibilă, Julian!

— Ştiu. Şi mai ştiu că, deşi sistemul pe care ţi-l voi împărtăşi e uşor de înţeles, provocarea apare atunci când trebuie să-l integrezi în viaţa ta. Te rog, nu mă înţelege greşit, nu vreau să spun că e un sistem greu de urmat. De fapt, unele părţi din el sunt incredibil de uşoare. Numai că va trebui să te dedici învăţării acestui proces şi să te ţii de el până când va deveni a doua ta natură.

— Bine, deci care sunt cele Şapte Etape ale Trezirii Sinelui?, am întrebat.

— Prima etapă este cea în care se află acum cei mai mulţi oameni de pe planetă. Este etapa în care trăieşti o viaţă inconştientă – dormi la cârmă, ca să zic aşa. Această etapă e cunoscută sub numele de *„Trăirea în minciună"*, fiindcă oamenii, în acest punct incipient al evoluţiei lor personale, sunt prinşi într-o minciună despre modul în care funcţionează lumea şi cum există ei în ea. Subliniez, în niciun caz eu nu-i judec pe oamenii care-şi petrec întreaga viaţă în această etapă. Cine sunt eu ca să judec o altă fiinţă umană? Dar afirm un fapt atunci când îţi spun că dintre cele şapte etape, acesta este cel mai de jos nivel al conştiinţei la care poate funcţiona un om. Vezi tu, cei care se află în *Prima Etapă* nu au nicio conexiune cu adevărul.

— Ce vrei să zici, Julian?, am întrebat.

— În săptămânile următoare îţi voi împărtăşi multe adevăruri despre modul în care funcţionează lumea noastră şi ce trebuie să faci pentru a găsi în ea succesul *autentic*. A fi inconştient de adevăruri înseamnă a trăi în minciună. A nu conştientiza care e scopul vieţii şi de ce ne aflăm noi aici înseamnă să fii prins într-o reprezentare greşită şi, din nefericire, acesta e cazul marii majorităţi a

oamenilor de pe planetă. Aşa cum îţi spuneam aseară, situaţia se schimbă foarte repede şi în curând se va produce un salt cuantic în nivelul de conştiinţă al multor oameni. Ai văzut filmul *The Matrix*?, mă întrebă Julian.

— Da, l-am văzut. Are efecte speciale deosebite, am recunoscut eu.

— Dar filmul acela înseamnă mult mai mult decât efecte speciale frumoase. Cam asta e tot ce au reţinut majoritatea oamenilor din filmul cu pricina. Pentru mulţi a fost doar un alt film de acţiune de la Hollywood. Însă pentru căutători, adică pentru cei care caută răspunsuri la întrebările de ce suntem aici şi care e adevărata natură a lumii, *The Matrix* a fost o capodoperă filosofică. Este un film de mare profunzime. De fapt, aş risca să spun că *The Matrix* este cel mai filosofic film făcut vreodată.

— Serios?, am întrebat, surprins de afirmaţia lui Julian.

— Absolut. Vezi tu, aşa cum îi explica Morpheus lui Neo în film, lumea noastră – aşa cum o vedem noi cu ochii, la nivelul actual de percepţie – nu e decât o iluzie. E o minciună pe care ne-o spunem şi ne-o vindem nouă înşine. În film, tot ce au crezut personajele că e lumea reală s-a dovedit a fi o halucinaţie generată de un computer numit Matrix. Asta e partea ştiinţifico-fantastică, de Hollywood, a filmului. Sigur că lumea noastră nu e o fantezie generată de computer. Însă ceea ce tu vezi acum ca fiind lumea reală este doar o iluzie, prietene.

— Cred că încep să nu mai înţeleg, Julian. Ce vrei să spui exact când spui că lumea pe care o văd nu e ceea ce cred eu că văd?

— Ei, bine, modul în care vezi lumea este o funcţie a modului în care ai fost învăţat să o vezi. Încă de când erai copil, ai fost educat şi condiţionat să crezi anumite lucruri. De exemplu, ţi s-a spus să fii în rând cu lumea şi

să te comporți ca toți ceilalți. Ai fost învățat să nu cânți prea tare când ești fericit și să nu visezi la scară prea mare când te simți inspirat. Ai învățat că cei care sunt diferiți nu vor fi acceptați și că doar conformându-te vei avea succes. Ai fost învățat să nu spui adevărul și să nu fii prea iubitor, pentru că altfel se va profita de tine. Ai fost învățat că bunurile materiale și puterea exterioară îți vor aduce fericirea durabilă.

— Cine ne-a învățat aceste crezuri?

— Părinții, profesorii de la școală, prietenii, fețele bisericești, televiziunea și mass-media.

— Și ceea ce am fost învățat nu este adevărat?

— Ei, bine, în lume se întâmplă mult mai mult decât conștientizează majoritatea oamenilor sau, ca să mă exprim mai bine, nu ești ceea ce crezi tu acum că ești. Ai mult mai multă putere interioară și mult mai mult potențial decât îți poți imagina în cele mai îndrăznețe vise. Ești destinat pentru lucruri mărețe și o mare parte din ceea ce ai fost învățat să crezi despre această lume mare și minunată a noastră este total greșit.

— De exemplu?

— Înainte de toate, suntem cu toții conectați la nivel invizibil. Suntem cu toții frați și surori și aparținem aceleiași familii. Faptul că suntem separați e doar o iluzie. Misticii și înțelepții ne spun asta de mii de ani – suntem cu toții zămisliți din același material și, când rănești o altă persoană, te rănești și pe tine. Acesta e unul dintre adevărurile fundamentale ale naturii și, totuși, cu nivelul limitat de percepție de care dispun oamenii aflați în *Prima Etapă*, majoritatea oamenilor sunt incapabili să înțeleagă acest adevăr. Prin urmare trăim o minciună. Intrăm în competiție unul cu celălalt, deoarece credem că resursele sunt insuficiente. Nu ne sprijinim unii pe alții. Acumulăm și stocăm lucruri pentru că ne e teamă.

— Ne e teamă?

— Da, ne temem că dacă altcineva câștigă, noi trebuie să pierdem. Ne e teamă că nu e abundență și prosperitate pentru toți. Ne e teamă că dacă ajutăm o altă persoană la modul cel mai sincer, într-un fel sau altul noi vom avea de pierdut, în loc să vedem adevărul din spatele acestei minciuni – cu cât îi ajutăm mai mult pe ceilalți, cu atât mai multă abundență se va revărsa în viața noastră. Unul dintre adevărurile eterne ale universului poate fi exprimat simplu: *când renunți la dorința nestăvilită de a supraviețui și te dedici cu sinceritate pentru a-i sluji pe ceilalți, viața ta nu are cum să nu se umple de succes.*

— Puternică idee, am remarcat eu.

— Deci Prima Etapă se referă la această trădare de sine despre care am vorbit încă de când ne-am întâlnit. Ne naștem în perfecțiune fără teamă, infinit de înțelepți, cu un potențial nelimitat și într-o stare de iubire pură și, de teamă că nu vom putea intra în rândul lumii, începem să uităm natura noastră originară și să adoptăm crezurile, valorile și comportamentele lumii din jur. Uită-te la ura din lume. Lumea și-a pierdut calea și se află într-o stare mai jalnică decât a fost vreodată. E prea multă frică, e prea multă ură astăzi pe planetă, observă Julian, cu oarecare tristețe. E nevoie de o mare putere ca să te separi de mulțime și să rămâi credincios naturii tale originare. La asta se referă de fapt calitatea de a fi lider: să te separi de mulțime și să rămâi credincios față de ceea ce ești tu cu adevărat. *„Nu găsești diamante în depozite, arbori de santal aliniați, lei în turmă și oameni sfinți în mulțime"*, spunea misticul Kabir.

— De ce s-ar trăda cineva conștient și ar începe să trăiască în minciună?

— Excelentă întrebare! Mai întâi, dă-mi voie să-ți spun că atunci când te trădezi pe tine însuți, partea mai pro-

fundă din tine ştie ce faci. Fiecare dintre noi are un martor – un loc profund al cunoaşterii care trăieşte în esența noastră autentică – care supraveghează tot ceea ce facem. Acest loc al cunoaşterii e numit de obicei conştiință. Când nu trăim autentic, martorul vede. Când înşelăm, mințim sau acționăm egoist, martorul vede. Când ne dezonorăm pe noi înşine ducând o viață măruntă şi refuzând să trăim la potențialul magnific care a fost investit în noi, martorul vede. Când nu revărsăm iubire în lume, martorul vede. Toată această trădare a adevăratului nostru eu ne duce către o moarte lentă şi dureroasă. Martorul nu poate să creadă ce ne facem nouă înşine. Nu poate să creadă că suntem atât de incongruenți. Nu suportă să vadă aceste crime împotriva propriei noastre umanități. Aşa că începe să se retragă şi să se închidă. Noi, ca oameni, începem să ne pierdem respectul de sine. Stima noastră de sine se prăbuşeşte. Începem să ne simțim nefericiți, furioşi, irascibili. La nivel fizic, ne lipseşte energia şi vitalitatea şi putem chiar să ne îmbolnăvim. Ne facem nouă înşine toate astea, dar în general asta se întâmplă la nivel inconştient. Pur şi simplu, ne abandonăm acestei minciuni despre cine trebuie să fim şi cum trebuie să trăim şi asta sfârşeşte prin a ne ucide. Apoi, pe patul de moarte, înțelegem în sfârşit că nu am trăit viața pe care eram destinați să o trăim dar atunci e prea târziu.

— Deci, de ce şi-ar face cineva asta lui însuşi?, am insistat.

— Pentru că nu cunoaştem altceva mai bun. Totul începe în fragedă pruncie. Când suntem copii, ne bazăm pe părinții noştri, pentru ca ei să ne învețe cum funcționează lumea. Suntem însetați de iubirea lor. Ca atare, facem tot ce trebuie pentru a deveni asemeni lor, sperând că dacă gândim, simțim şi acționăm ca ei, vom primi dragostea lor. Din nefericire, făcând asta renunțăm la eul nostru autentic.

— Trădare de sine, am spus.

— Exact. Aşadar, a-ți trezi sinele superior este de fapt o călătorie din locul unde te afli acum – ca adult – către locul pe care l-ai cunoscut cândva – atunci când erai nounăscut. E o călătorie către casă. Este întoarcerea la natura ta originară. Suntem deja tot ceea ce am visat vreodată să fim, doar că am uitat asta pe drum. De aceea, eu cred că noțiunea de autoperfecționare e o prostie. Nu există absolut nicio persoană pe planetă care să aibă nevoie să se perfecționeze – nimeni nu poate să se perfecționeze când este deja perfect şi orice sugestie că ar trebui să facem asta ne face să ne simțim şi mai vinovați că nu suntem suficient de buni. *Datoria fiecărui om nu e să se perfecționeze pe sine, ci să-şi amintească de sine.* A ne aminti de sine înseamnă să reclamăm starea de a fi şi puterea autentică pe care le-am pierdut când am părăsit starea ideală de copii nou-născuți şi am păşit în lumea noastră plină de frică, o lume care ne-a degradat pe parcurs.

— Şi acest „proces de degradare", dacă vrei, ne-a făcut pe fiecare să vedem o iluzie. S-a instalat un filtru între adevărul vieții şi percepția noastră umană. Acest filtru sau context personal e format din toate minciunile pe care le-am învățat de la alții. Lumea pe care credem noi că o vedem, dacă ne trăim viața în *Prima Etapă* a procesului, nu e nimic altceva decât o fantezie. E cu adevărat o minciună, ca să zic aşa. Ceea ce vedem nu e adevărul, ci un amestec al tuturor modurilor în care am fost învățați să vedem de către cei din jurul nostru, chiar dacă ei au fost bine intenționați.

— E aproape ca şi cum am fi nişte şoareci de laborator care am fost condiționați să alergăm pe o rotiță pentru o bucățică de brânză, am remarcat eu.

— Aşa e. Reține, *vedem lumea nu aşa cum e ea, ci aşa cum suntem noi.* Vedem lumea prin filtrul percepției

noastre personale care conține toate crezurile, toate spaimele, toate presupunerile și valorile pe care le-am preluat de la părinții noștri, de la profesorii de la școală și de la lume în ansamblul ei, în efortul de a intra în rândul lumii și de a fi iubiți.

— Absolut uimitor, Julian, și greu de crezut. Niciodată, nici măcar o singură dată nu m-am oprit să mă gândesc că lumea pe care o percep în timp ce trăiesc s-ar putea să nu reflecte adevărul despre ceea ce se petrece de fapt.

— Cu câtva timp în urmă antrenam pe cineva și stăteam într-o clasă, iar eu îi predam lecția de bază. Omul mi-a adresat o întrebare, iar eu i-am răspuns cu blândețe. Brusc, limbajul corporal i s-a modificat și a devenit nervos. Cercetând ca să aflu ce credea că îi cauzase această reacție adversă, mi-a explicat că el simțea că l-am respins. Adevărul e că nu făcusem așa ceva. Analizând mai profund sursa disconfortului său, omul a avut o revelație profundă. Tatăl lui fusese o persoană extrem de exigentă care îl făcea adesea pe elevul meu să se simtă respins. În interiorul lui se instalase crezul care spunea „oamenii mă resping", iar acest tipar vechi se repetase toată viața. A fost extrem de important pentru elevul meu să conștientizeze acest lucru. Amintește-ți că conștientizarea vine înainte de alegere, iar alegerea vine înainte de schimbare, spuse Julian, virând de pe autostradă pe un drum lăturalnic care ducea la Camden Caves.

— Ce înseamnă asta?

— Când devii conștient de ceva care nu merge în viața ta, poți să faci alegeri noi, iar aceste alegeri noi conduc la schimbări pozitive. De exemplu, să spunem că ai o mentalitate de zgârcit. Crezi că ești persoana cea mai generoasă din lume, dar asta nu e decât negare. Nu vrei să privești la ceea ce ți se întâmplă, dincolo de suprafață. Adevărul e că ești foarte egoist și încerci să păstrezi tot ce poți pentru

tine însuți. Toți cei din jur îți văd comportamentul egoist. Își dau seama că nu percepi lumea ca pe un loc al abundenței, așa că îți faci provizii. Dacă ei au lucrat asupra lor înșiși și au un anumit grad de evoluție personală, știu că tu acționezi astfel pentru că la un anumit nivel îți e teamă. Ți-e teamă că vei pierde ceea ce ai, ți-e teamă că se va profita de tine, ți-e teamă de eșec – problema mai profundă nu este importantă chiar acum. Dar ei știu că teama îți ghidează comportamentul și că ea provine dintr-o suferință din copilărie ca toate spaimele, pentru orice om de pe planetă. Oricum, tu crezi despre tine că ești iubitor și generos. Acum, să zicem că dai dovadă de curaj și începi să le ceri oamenilor un feedback onest cu privire la ce ai putea îmbunătăți la tine. Să spunem că cei dragi ție sunt suficient de curajoși ca să-ți vorbească sincer. Îți spun ceea ce ei au știut dintotdeauna: funcționezi pe baza unei percepții de zgârcenie și nu ești atât de generos pe cât ai crezut întotdeauna despre tine. Dacă le dai ascultare, în tine se va trezi un nou nivel de conștientizare. Umbrele care se aflau cândva în domeniul subconștientului vor trece acum în domeniul conștientului, unde le poți vedea. *Autoexaminarea este primul pas către măreția personală.* Poți cerceta de unde a apărut acest sistem de crezuri și unde au început spaimele. La rândul ei, această conștientizare te va conduce la alegeri noi, dacă ești dispus să le faci. Poți să devii mult mai generos și să refuzi să acționezi în modul tău vechi, egoist. Aceste alegeri noi vor conduce la schimbări noi în modul tău de a gândi, a simți și a acționa și viața ta se va schimba. Frumos proces, nu-i așa?

— Foarte interesant, Julian. Știu că suntem aproape de peșteri. Iată o parte frumoasă a lumii!, am exclamat, privind pajiștile luxuriante, pline de flori galbene. Un pârâu șiroia pe marginea drumului străjuit de stejari. Dar cum rămâne cu celelalte etape? În *Prima Etapă* oamenii

sunt inconștienți de adevărurile vieții și nu prea știu cum funcționează lumea. Ei nu sunt conștienți de faptul că își proiectează asupra lumii propriile spaime, crezurile false și erorile de percepție și, ca atare, au o viziune distorsionată asupra realității. Înțeleg că majoritatea oamenilor se află în această etapă, motiv pentru care în lume domnește haosul. Suntem separați de natura noastră originară. Am ajuns să fim plăsmuiri jalnice ale eului nostru cândva magnific. Această trădare de sine ne-a închis și a făcut loc dezgustului de sine. Intuiția îmi spune că pe măsură ce renunțăm la eul nostru iubitor, curajos și extraordinar și ne înghesuim în matrițe care ne permit să fim în rând cu lumea, începem să ne urâm pe noi înșine la un nivel mai profund – probabil subconștient. Nu e de mirare că cei mai mulți oameni sunt atât de nefericiți și de furioși.

Julian începu să apese pe claxon. Ridică un pumn în aer, cu cealaltă mână pe volan și începu să cânte în gura mare *„Este o zi frumoasă"*. Era din nou mulțumit de felul în care eu înțelegeam procesul pe care mi-l împărtășea. Știam că e fericit să-mi fie *coach*, iar eu eram încântat să-i fiu discipol. Ceea ce învățam de la Julian era cu adevărat neprețuit. Dacă mai mulți oameni ar auzi ceea ce auzisem eu, această lume a noastră ar fi cu siguranță un loc mai bun. Un loc în care este mai multă dreptate, mai multă autenticitate și mai multă iubire. În acel moment m-am decis nu doar să-mi însușesc informația pe care eram binecuvântat să o primesc, ci să mă angajez să o împărtășesc și altora. Termenul „evanghelist" a primit conotații negative în zilele noastre. De fapt, el se referă la „cel care răspândește vești bune". Voi răspândi mesajul lui Julian. Voi deveni un evanghelist.

Julian parcă mașina pe o pantă înverzită și începurăm să mergem pe cărarea care ducea la peșteri. Se descălță de sandale și merse cu picioarele goale. Julian nu spunea

nimic, prefera să îngâne un cântec și să se bucure de minunatele daruri ale naturii care ne înconjurau. Când ne apropiam de una dintre peșteri, începu să vorbească.

— Prima dintre cele Șapte Etape este: *„Trăirea în minciună"*. Dacă adresezi întrebarea corectă, obții răspunsul corect, știai asta? Întrebările sunt mijloace puternice pentru a conștientizarea de sine. De fapt, am să-ți spun un lucru foarte important. O întrebare esențială la care să te gândești zilnic când eu nu sunt lângă tine este următoarea: „Ce lucruri nu voi mai tolera în viața mea de acum încolo?" Oricum, eu știu că vei înceta să te mai trădezi pe tine însuți și să trăiești o viață care nu e a ta. *A Doua Etapă* dintre cele șapte e cunoscută drept *„Momentul Alegerii"*. Când conștientizezi că urmezi mulțimea și că trăiești o viață lipsită de autenticitate, ți se oferă posibilitatea alegerii.

— Asta e partea din *The Matrix* când Neo e pus să aleagă între a înghiți pilula albastră sau pilula roșie, nu-i așa? Încep să-mi dau seama ce profund și plin de semnificație este acest film, Julian. Trebuie să-l revăd, am promis eu.

— Foarte bună idee. Și ai dreptate. Când înțelegi că te-ai lăsat înșelat de iluzia pe care mulțimea vrea ca tu să o crezi *realitate*, vei avea de ales: să continui să trăiești așa cum ai trăit întotdeauna – și astfel să te resemnezi la o viață de nefericire și mediocritate – sau să înghiți pilula roșie, ca să zic așa, adică să pășești către viața ta superioară. Să nu uiți niciodată ce a spus cândva poetul David Whyte: *„Sufletul preferă să dea greș în propria lui viață decât să reușească în viața altuia."* Nimic nu e mai important decât să ai curajul să trăiești viața ta. *Etapa a Treia* se numește *„Conștientizarea Miracolului și a Posibilității"*. În această etapă începi să vezi cu alți ochi. Vezi mai mult din adevăr decât ai văzut vreodată până atunci. Începi să înțelegi că lumea vrea ca tu să câștigi, că e un

loc plin de abundență, oportunitate și măreție. Începi să vezi că oamenii sunt în esență buni și că fac lucruri rele doar din cauza rănilor pe care le-au primit de la viață. Nu spun că nimeni nu are de ales – sigur că fiecare dintre noi are de ales și poate alege să fie îngăduitor, onest și bun, indiferent cât de mult a suferit. Spun doar că în această etapă începi să separi ceea ce sunt oamenii cu adevărat de *comportamentul lor* care poate să fie dăunător și meschin. Începi să-ți dai seama că oamenii care acționează astfel suferă. Un om cu inima larg deschisă și fericită nu poate să rănească *niciodată* un alt om. În acest moment al procesului *Trezirii Sinelui*, devii conștient de eul tău superior. Înțelegi întreaga trădare de sine mai clar ca niciodată și ajungi să afli din ce ești făcut cu adevărat. Este o etapă incredibil de înălțătoare a călătoriei către casă.

— Care este etapa a patra?

— Ei, bine, după ce ai depășit etapa *Trăirii în Minciună* și ai depășit *Momentul Alegerii*, luând decizia să-ți trezești sinele superior și după ce ai devenit conștient de lumea din spatele iluziei – o lume plină de miracole și de posibilități nelimitate – ajungi la *Etapa a Patra*: *„Învățături de la maeștri"*. În această etapă, căutătorul începe de obicei să caute învățători și explorează mai multe căi pentru a dobândi învățătura. E însetat de răspunsuri și tânjește să fie vindecat. Poate să fie o perioadă foarte confuză, pentru că atunci când căutătorul primește o cantitate mare de informații noi, într-un timp scurt, îi e greu să le asimileze pe toate. Dar, te rog, ține seama că în timp *confuzia face loc întotdeauna clarității* și vine un moment când toate informațiile noi se vor integra minunat în înțelegerea ta. Acesta este începutul înțelepciunii reale. După asta vine *Etapa a Cincea*, *„Transformare și Renaștere"*, care poate fi etapa cea mai provocatoare, dar e și una de neuitat. În această etapă, sinele tău superior

începe să se manifeste zilnic și întreaga ta lume începe să se schimbe. Într-adevăr, schimbarea nu e întotdeauna ușoară, dar beneficiile pe care le vei primi în acest punct al procesului îți vor folosi pentru tot restul vieții. *Etapa a Șasea* este *„Testarea"*. Înainte ca un căutător să-și obțină comoara, va trebui să se confrunte cu un test. Testul are un scop dublu: în primul rând, trebuie să se asigure că a învățat toate lecțiile pe care trebuia să le învețe pe parcurs și, în al doilea rând, să vadă cât de mult își dorește premiul. Aceasta este etapa în care majoritatea oamenilor se dau bătuți. Foarte mulți oameni se retrag în acest punct când, dacă ar fi insistat încă puțin, ar fi avut la dispoziție cel mai mare dintre daruri. Și, în fine, *Etapa a Șaptea* este *„Marea Trezire a Sinelui"*. Pentru a ajunge în acest punct – și puțini ajung, cum am zis – trebuie să atingi starea de iluminare. Devii toate acele lucruri care reflectă natura ta originară. Te întorci la modul de a fi pe care-l cunoșteai când erai conectat la forța naturii care te-a trimis în lume. Devii neînfricat, inocent, infinit de înțelept, cu un potențial nelimitat și devii iubire pură. Nu mai există nicio umbră – totul e lumină. Poți ajunge în acest stadiu doar dacă ești motivat și devotat. Însă pentru a ajunge în acest ultim loc, trebuie să vrei să ajungi acolo mai mult decât vrei viața însăși. Asta îmi amintește de ceea ce scria cândva Sheila Graham: *„Poți avea tot ce-ți dorești dacă îți dorești cu suficientă disperare. Trebuie să-ți dorești acel lucru cu o exuberanță care irupe prin piele și se alătură energiei care a creat lumea."*

— Frumoase cuvinte!, am exclamat eu.

— Și în ce loc mai bun decât iluminarea ar putea să-și dorească un om să ajungă?, întrebă Julian, intrând în peștera întunecată. Acum trebuie să-ți spun că cele Șapte Etape ale Trezirii Sinelui nu sunt ceva magic, un remediu rapid pentru transformarea personală. Ele necesită

efort, răbdare și timp. În săptămânile care urmează, am să te conduc prin diverse experiențe, astfel încât aceste Șapte Etape să capete viață pentru tine. Îți sunt *coach*, prin urmare este de datoria mea să-ți arăt acest proces în șapte etape, dar de tine depinde să-l transpui în viață în săptămânile, lunile și chiar în anii care vor veni, după ce eu nu voi mai fi cu tine.

Am simțit cum mă cuprinde o ușoară tristețe. Julian abia intrase în viața mea noaptea trecută, iar faptul că vorbea atât de curând despre plecarea lui era demoralizant. În scurtul timp petrecut împreună, îmi umpluse inima de avânt și îmi împărtășise atât de multă înțelepciune. Știam că dacă aleg să acționez bazându-mă doar pe o mică parte din cunoașterea pe care mi-o împărtășise, întreaga mea viață avea să arate cu totul altfel.

Încă o dată, Julian a înțeles ce simt.

— Hei, prietene, nu te îngrijora, avem lucruri măreț de făcut împreună și mai rămân o vreme cu tine, iar când voi fi terminat ce am de făcut cu tine, n-o să mai ai nevoie de mine. O să te distrezi de minune de unul singur, spuse, cu un râs sănătos.

Julian mă luă apoi de braț și mă conduse cu blândețe în peștera întunecată. După ce am mers cam un minut, mă rugă să mă așez și să privesc fix peretele din fața mea.

— Concentrează-te exclusiv asupra peretelui, Dar. Nu-ți lua ochii de la el. Promiți?

— Promit, am răspuns eu.

Brusc, peștera se umplu de lumină. Nu aveam idee ce se întâmpla în spatele meu, dar îl auzeam pe Julian umblând pe acolo. Privind peretele, am văzut diverse imagini proiectate pe stânca din fața mea.

După vreo 10 minute în care am privit imaginile care dansau pe peretele din fața mea, l-am auzit pe Julian vorbind.

— Ceea ce vezi pe peretele peșterii este o simplă iluzie, o minciună. Acum e timpul să vezi adevărul. Vrei?

— Da, vreau, am spus, fără să-mi dezlipesc ochii de la ceea ce se petrecea în fața mea.

— Atunci întoarce-te și vezi ce se întâmplă *de fapt*.

M-am întors și am văzut că Julian aprinsese un foc mic. Ținea în mâini mai multe obiecte mici, din piatră, pe care le așeza în fața focului. Aceste obiecte proiectau imaginile pe care le văzusem eu pe peretele peșterii din fața mea.

— Ai citit vreodată *Republica* lui Platon, Dar?, mă întrebă Julian.

— Nu, nu mi-a căzut în mână.

— Vezi tu, e important să citești mai întâi cărțile esențiale. Altfel, s-ar putea să te trezești că nu mai ai timp. În sfârșit, e o secțiune în carte în care mai mulți oameni stau într-o peșteră asemănătoare cu asta. Acești oameni privesc imaginile proiectate pe perete, așa cum ai făcut tu. Partea tristă e că întreaga lor viață ei au crezut că ceea ce au văzut era adevărat. Nu au înțeles niciodată că vedeau doar o iluzie. Într-o zi, unul dintre oamenii aceia a îndrăznit să fie diferit. A îndrăznit să devină un căutător și a început să cerceteze adevărul. S-a descătușat din lanțurile care îl țintuiau la pământ, a ieșit din mulțime și a avut curajul să vadă ce era în spatele lui, în loc să continue să se holbeze la imaginile din fața lui, iar ceea ce a văzut l-a șocat.

— Pariez că a văzut un foc și a mai văzut că imaginile de pe perete erau simple proiecții ale obiectelor așezate în fața focului. A încetat să mai creadă minciuna în care crezuse până atunci și, pentru prima dată în viață, a văzut adevărul.

— Perfect, spuse Julian, dând din cap foarte mulțumit. Ai observat perfect, iar această nouă conștientizare i-a schimbat viața. Acum că ai înțeles ce vreau să spun, să ieșim de aici. Să fiu sincer, locul ăsta îmi dă fiori, spuse

el, chicotind. Julian stinse focul și ieșirăm din peșteră, la lumină.

Julian mă conduse pe o cărare către o zonă împădurită. Mirosul de pin și de cedru îmi trezi amintiri din copilărie, când mergeam cu tata în pădure. Curând, am auzit susurul unei ape. Când ne-am apropiat, am văzut o cascadă mică și deasupra ei un curcubeu.

— Ăsta e un semn bun, spuse Julian, fericit. Acum, intră sub cascadă, mă îndemnă el.

— Glumești, i-am zis.

— Deloc. Vreau să faci asta preț de câteva minute. Te va purifica și îți va servi drept metaforă pentru a renunța la impuritățile pe care le-ai acumulat de când ai părăsit starea ta perfectă de a fi. Intră sub cascadă și închide ochii. Imaginează-ți cum apa îți îndepărtează toate crezurile limitatoare, toate presupunerile false, toate spaimele și toate confuziile.

Am făcut ce mi-a spus Julian și, chiar dacă apa a fost rece la început, experiența a fost uimitoare. M-am simțit mai ușor, mai fericit și mai pur.

— Acum ești conștient de iluzia în care ți-ai trăit viața, spuse Julian, când am ieșit la soare ca să mă zvânt. Acum ești pregătit să încetezi să te mai minți și să ieși din mulțime în căutarea adevărului. Renunță la lanțurile care te țintuiau la pământ și revendică viața ta cea mai înaltă. Făcând asta, renunțând la minciună și trăind viața care ți-a fost destinată, vei găsi ceva după care tânjește fiecare dintre noi: libertatea. Acum ești pregătit să ieși din *Prima Etapă* dintre cele *Șapte Etape ale Trezirii Sinelui.*

Julian îmi ceru apoi să închid ochii și să mă așez pe malul de lângă cascadă.

— Iată câteva cuvinte ale lui Herman Hesse pe care aș vrea să le înregistrezi în inima ta, Dar. Ele vorbesc despre ceea ce ai învățat în dimineața asta.

Julian vorbi cu voce tare, ca și cum ar fi proclamat întregii naturi adevărul pe care-l rostea:

— *„E timpul să-ți vină mintea acasă. E timpul să trăiești și să înveți să râzi. Trebuie să înveți să asculți blestemata muzică a vieții, să venerezi spiritul din spatele ei și să râzi de distorsiunile ei. Asta-i tot. Nu ți se va mai cere nimic altceva."*

CAPITOLUL 5
Discipolul descoperă unica şi cea mai importantă alegere pe care o poate face un om

Nu cunosc nimic mai încurajator decât capacitatea omului de a-şi înnobila viaţa prin efort conştient. Să pictezi un tablou ori să sculptezi o statuie şi să creezi astfel câteva obiecte frumoase, înseamnă ceva. Dar cu mult mai glorios e să sculptezi şi să pictezi atmosfera şi mediul prin care privim. Putem face asta din punct de vedere moral.

Henry David Thoreau

Părăsirăm regiunea aceea sălbatică în care încheiasem prima dintre cele Şapte Etape ale Trezirii Sinelui. Julian se afla din nou la volanul Ferrari-ului roşu.

— Fiecare căutător autentic aflat pe calea către trezirea şi conştientizarea Sinelui ajunge în cele din urmă într-un loc în care va avea oportunitatea de a face o alegere care îi va schimba complet viaţa pentru totdeauna. Uneori, ajunge la acest punct de cotitură printr-o suferinţă intensă, cum ar fi pierderea unei fiinţe iubite, o boală, o pierdere financiară sau un accident tragic. Alteori, el iese la suprafaţă pur şi simplu pentru că acel căutător este pregătit să treacă la următorul nivel al vieţii, după ce a făcut munca interioară necesară pentru ca acest lucru să fie posibil, spuse Julian, virând brusc pe o autostradă care avea să ne ducă iar în centrul oraşului. Dacă ai parcurs prima dintre cele Şapte Etape ale Trezirii Sinelui, ai

devenit conştient de trădarea de sine în care erai implicat, următorul pas firesc – în calitatea ta de căutător al adevărului şi explorator al vieţii tale superioare – este să ajungi la *Etapa a Doua: Momentul Alegerii.*

— Intuiţia îmi spune, Julian, că felul în care se prezintă căutătorul în acest *Moment al Alegerii* îi determină, în multe privinţe, destinul. Dacă faci o alegere, te lansezi pe una dintre autostrăzile de care îmi spuneai mai devreme. Dacă faci o altă alegere, mergi pe un drum plin de gropi.

— Da, ai dreptate, Dar. Adevărata decizie cu care te vei confrunta la *Momentul Alegerii* este următoarea: fie îţi doreşti din inimă să înaintezi cu încredere pe drumul conştient către viaţa ta autentică, fie alegi să regresezi la viaţa pe care ai trăit-o cândva, să revii la starea de somnambul pe care ai cunoscut-o cândva. În ultimă instanţă, Momentul Alegerii îţi oferă şansa de a alege să te îndrepţi către viaţa ta cea mai înaltă ori să rămâi insignifiant în gloata de lemingi, să-i urmezi inconştient pe cei din jurul tău, pe măsură ce fiecare dintre ei se prăbuşeşte de pe stâncă. Am să-ţi spun ceva din experienţa mea personală: dacă nu iei cea mai înaltă şi mai nobilă dintre cele două decizii de care dispui la Momentul Alegerii, îţi trasezi o viaţă care se va dovedi, în cele din urmă, plină de regrete profunde şi de suferinţă atroce. Nimic nu e mai sfâşietor pentru inimă decât să-ţi dai seama că ai avut şansa să pui în practică potenţialul extraordinar pe care ţi l-a dat destinul şi tu ai refuzat să accepţi menirea. A refuza să accepţi menirea vieţii tale celei mai înalte înseamnă să insulţi forţa care te-a creat, spuse Julian, cu o intensitate şi mai mare decât de obicei. Brusc, ieşi de pe autostradă şi se angajă pe un drum lateral care ne ducea la un mic spital dintr-o suburbie a oraşului.

— De ce am luat-o pe aici, Julian?, l-am întrebat, nedumerit. Felul în care mă învăţa Julian nu înceta să fie plin de aventură şi suspans.

— Ai să vezi, veni răspunsul profetic.

Când intrarăm în sala de primire a spitalului, două asistente medicale atrăgătoare se grăbiră să-l întâmpine pe Julian.

— Bună, iubitule, îi spuse una dintre ele, flirtând. Drăguț din partea ta că ai trecut să ne saluți.

Cealaltă zâmbi și îl tachină:

— Salut, Julian. Te-ai hotărât în sfârșit să-ți faci examenul medical?

Amândouă izbucniră în râs și îl îmbrățișară călduros pe neprețuitul meu *life coach*.

— Serios, Julian, spuse cea care vorbise prima. Mă bucur să te revăd. Du-te sus, te așteaptă.

— Puteți să aveți grijă de prietenul meu, doamnelor? Trebuie să trec pe la magazinul de suveniruri.

Julian plecă unde zisese. Am încercat să-mi dau seama ce se întâmpla. Aveam nevoie de răspunsuri.

— De unde îl cunoașteți pe Julian?, le-am întrebat.

— O, vine aici aproape în fiecare zi, spuse una dintre asistente. E cel mai bun voluntar al nostru, interveni cealaltă. Toată lumea îl iubește pe Julian. De fapt, a intrat aici într-o zi, acum câteva săptămâni și a spus că vrea să-și ofere ajutorul. A cerut în mod specific să se ocupe de secția cu bolnavi aflați în ultimul stadiu. Îmi amintesc că a spus ceva despre „nevoia de a fi un instrument pentru a-i sluji pe ceilalți și a adăuga valoare în viața oamenilor". Julian e un idealist, nu știați?

— Ba da, știu, am răspuns.

Julian se întoarse cu un buchet uriaș de flori.

— Să mergem, Dar. Vreau să te prezint unor oameni cu totul deosebiți.

Am mers pe un coridor lung cu pereți de un alb sterilizat. Peste tot mirosea a amoniac și a cafea. La capătul holului se afla un loc de odihnă. Când am intrat, cei șase

oameni care stăteau acolo s-au ridicat și l-au întâmpinat pe Julian cu zâmbete și îmbrățișări. Era clar că îl respectau enorm pe Julian. La fel de clar era că Julian era mișcat de afecțiunea pe care ei i-o arătau. I-am văzut lacrimi în ochi, iar el și-a dat seama că am observat asta.

— Nu e nimic rău ca un bărbat să plângă, îmi șopti el, la ureche. Să nu uiți niciodată asta. Un om care își blochează sentimentele nu știe ce înseamnă sensibilitatea, compasiunea și empatia. Astfel de oameni sunt cei care pornesc războaie, comit crime și răspândesc ură. Să nu-ți înfrânezi sentimentele, Dar. Ele sunt o parte esențială pentru tine, cel autentic.

Apoi Julian se adresă grupului adunat în fața noastră.

— Aceste doamne și acești domni sunt prietenii mei, zise. Doamnelor și domnilor, vă rog să-l salutați pe prietenul meu, Dar.

Fiecare dintre ei îmi strânse călduros mâna. M-au rugat să mă așez, ceea ce am și făcut.

— Te așteptam, Julian. Acesta este domnul căruia m-ai rugat să-i vorbesc?, întrebă un bătrân care părea să aibă cam 80 de ani. Purta un costum în carouri, cu cămașă albă și papion. Părul alb, care i se rărise, fusese pieptănat cu grijă spre spate.

— Da, Peter. El este. De ce nu-i împărtășești ce mi-ai spus mie acum o săptămână, când am venit să te vizitez? Cuvintele tale au fost foarte puternice. Vreau ca el să le audă de la tine.

— Ei, bine, spuse bătrânul, i-am spus tânărului meu prieten Julian că acum, la sfârșitul vieții, cel mai mare regret al meu e că n-am lăsat muzica din mine să cânte. Știu, în adâncul inimii mele, că am avut în mine un cântec care ar fi trebuit să fie spus, zise el, poetic. A existat, ascunsă în mine, o misiune creatoare care tânjea să

fie scoasă la iveală și pusă în practică. Vreau să spun că avem cu toții lucruri speciale pe care suntem destinați să le facem în viața noastră. Fiecare dintre noi este o făptură specială, dotată cu capacități miraculoase și cu abilități incredibile.

— Peter a fost orator motivațional înainte să ajungă aici, glumi una dintre femei.

Întregul grup începu să râdă. Se spune că râsul este cea mai scurtă distanță între inimile oamenilor. Când râdem împreună, toate barierele sociale care ne separă se prăbușesc la pământ și ne conectăm ca oameni autentici. E un lucru minunat la care merită să ne gândim. În momentul acela am înțeles adevărul unui lucru pe care mi-l spusese Julian înainte: suntem cu toții frați și surori, facem parte din aceeași familie. Suntem cu toții conectați la un nivel invizibil și o voce a cunoașterii din ființa mea îmi spunea că a neglija acest adevăr însemna să mă complac în iluzia alimentată de mulțime. Nu suntem separați, acum eram perfect conștient de acest lucru. Chiar *suntem* conectați prin legături invizibile. Mai mult decât prin râs, am descoperit între timp că ne putem conecta unii cu alții dacă ne împărtășim durerea. Dacă toți oamenii de pe planetă s-ar aduna pentru o jumătate de oră și și-ar împărtăși suferințele pe care fiecare le-a avut în decursul vieții, am fi cu toții prieteni. Nu ar mai exista dușmani. Nu ar mai exista războaie.

Bătrânul continuă:

— Așa cum am spus, cel mai mare regret al meu este că nu m-am ascultat pe mine însumi. Știam că puteam să fac lucruri mari în viață. Când eram tânăr, eram un scriitor foarte bun; chiar am primit câteva premii literare în facultate, dar mama și-a dorit să fiu contabil. Mi-a spus că dacă nu o ascult, aceea va fi greșeala vieții mele. De fapt, greșeala vieții mele a fost să nu-mi fiu credincios

mie însumi și să nu fac ceea ce simțeam că sunt destinat să fac. Așa că acum – și ar trebui să știi că doctorii de aici îmi spun că mai am de trăit doar câteva săptămâni – sunt grozav de trist că am făcut alegerea respectivă. Simt că mi-am irosit întreaga viață. Nu mai puțin de 87 de ani au trecut ca și cum n-ar fi fost. Parcă nu mai departe de ieri m-am însurat cu mireasa mea, Margaret. Parcă abia ieri am fost martor la nașterea copiilor mei. Acum Margaret e moartă, iar copiii mei s-au dus care încotro să-și vadă fiecare de viața lui. Viața ta va trece mai repede decât ți-ai putea imagina vreodată. Zilele se vor transforma în săptămâni, săptămânile în luni, iar lunile în ani. Acum arăți destul de tânăr, dar ai grijă, înainte să-ți dai seama, vei ajunge să arăți ca mine. Așa e viața. Prin urmare, trăiește viața pe care ești destinat să o trăiești. Viața ta e mult prea importantă ca să aștepți să te trezești când ești pe moarte. Am trăit viața așa cum a vrut mama, când ar fi trebuit să am înțelepciunea să-mi trăiesc viața așa cum vreau eu. Mi-am petrecut întreaga viață încercând să-i mulțumesc pe ceilalți. Dar unde sunt ei acum? Toți acei oameni cărora am vrut să le fac pe plac nu mai sunt lângă mine. Pe patul de moarte, singura persoană în fața căreia va trebui să dai socoteală este persoana pe care o privești în oglindă în fiecare dimineață. Acestei persoane se cuvine să-i fii credincios. Am comis *„Crima Trădării de Sine"*, ca să folosesc expresia lui Julian. De fapt, asta mă va ucide. Nu cancerul.

Toți cei din cameră rămaseră tăcuți. Prietenii lui Peter priveau în jos și fiecare părea că simte tristețe nu doar la auzul povestirii celui mai profund regret din viața unui alt om, dar și pentru că li se reamintea că foarte curând el nu va mai fi cu ei. Viața e atât de fragilă. Nu știusem asta cu adevărat până acum. Este o comoară neprețuită care ni se dă s-o păstrăm și s-o folosim cât putem noi mai

bine. Faptul că ea nu se mai întoarce o face să fie atât de sacră. Și, cu toate astea, cei mai mulți oameni nu apasă niciodată în viață pe butonul „pauză" și nu se opresc nici măcar 60 de secunde ca să se întrebe de ce se află aici și ce sunt destinați să facă.

După ce am plecat de la Camden Caves, Julian îmi spusese o povestioară. Într-o zi, un înțelept a întâlnit un cerșetor pe stradă. Cerșetorul, fără să știe cu cine vorbea, l-a oprit pe înțelept și l-a întrebat trei lucruri: de ce te afli aici? unde te duci? există vreun motiv important pentru care te duci într-acolo? Înțeleptul s-a uitat la cerșetor și l-a întrebat cam câți bani primea într-o zi. Auzind răspunsul sincer al cerșetorului, înțeleptul i-a spus: „Te rog, vino și lucrează pentru mine. Îți voi plăti de zece ori această sumă doar dacă îmi pui aceste trei întrebări în fiecare dimineață, devreme, înainte de a-mi face meditația."

Am aflat atunci că meditația este mama înțelepciunii. Trebuie să ne facem timp în fiecare zi și să ne întrebăm de ce ne aflăm aici, cum trăim și dacă folosim la maximum darurile pe care viața ni le-a oferit. Trebuie să acordăm atenție vieții. Trebuie să fim cât mai des în conexiune cu visurile noastre. Universul nostru este realmente un loc prietenos și n-ar trebui să visăm un vis fără a avea capacitatea de a aduce visul la realitate. *„Universul vrea ca noi să câștigăm"*, spunea adesea Julian. *„Doar că trebuie să ieșim din tiparele noastre."*

Comentariile lui Peter m-au impresionat profund. Știam că Julian sperase să se întâmple așa. Trebuia să iau anumite decizii. Trebuia să iau măsuri pentru a-mi trăi viața la nivelul cel mai înalt, odată pentru totdeauna.

Am petrecut cam jumătate de oră la spital bând ceai și povestind cu oamenii minunați cu care se împrietenise Julian. Julian mai petrecu câteva momente aranjând florile proaspete pentru cei din cameră. Era un om de o

compasiune și o sensibilitate extraordinare. Le-am mulțumit pentru ospitalitate, apoi cei din grup ne-au condus, pe mine și pe Julian, afară, unde ne așteptă Ferrari-ul. Cu toții îl iubeau cu adevărat pe Julian și tuturor le plăcea mașina aceea.

— Așadar, pe măsură ce înaintezi pe această cale către viața ta autentică – pe măsură ce ieși din mulțime și începi să trăiești în conformitate cu valorile tale, crezurile tale și dorințele inimii tale, tu, în calitatea ta de căutător, vei ajunge *inevitabil* la *Momentul Alegerii*. Felul în care vei reacționa în acest moment de cotitură va schimba complet modul în care se va desfășura restul vieții tale, rezumă Julian, când ieșeam din parcarea spitalului, iar noii mei prietenii ne făceau cu mâna. Să nu uiți niciodată ce scria Harriet Beecher Stowe cândva: *„Cele mai amare lacrimi vărsate la mormânt sunt pentru cuvintele rămase nespuse și faptele rămase nefăcute."* Fii un om de acțiune, unul dintre acele suflete neîmblânzite care iau atitudine și își trăiesc viața la nivelul cel mai înalt. Fă tot ce știi să faci tu mai bine. Apoi abandonează-te și acceptă tot ceea ce vine către tine cu inima fericită și cu încredere că asta vrea natura pentru tine.

— Am înțeles, *coach*. Ei, dar tot nu mi-ai spus cine e proprietarul acestei mașini. Nu-i a ta, nu-i așa?

— Nu, nu e mea. Acum călătoresc cu prea puține bagaje ca să am un asemenea lucru. Sunt un om cât se poate de simplu, dar a fost a mea, recunoscu Julian. E vechiul meu Ferrari.

— Chiar?!, am exclamat eu. În copilărie, tata mă ducea cu mașina prin cartierul tău. Mă holbam la mașina asta tot timpul. Doamne, cât îmi plăcea bijuteria asta!

— Știu. Din când în când, te surprindeam uitându-te la ea, spuse el, clipind.

— Serios?

— Sigur că da. Un client de-al meu, industriaș, a cumpărat mașina de la mine chiar înainte să plec în India. Mi-a spus că voi putea să o cumpăr înapoi de la el dacă voi dori vreodată, fără să-mi pună nicio întrebare. Și mi-a mai spus că voi putea să o conduc dacă revin în oraș. A fost foarte generos cu mine, în multe feluri. Mi-a împrumutat-o cât timp sunt aici.

Am mers în tăcere mult timp. Când am intrat pe aleea care ducea la hotel, Julian opri mașina. Portarul ne zâmbi și ne făcu acel semn cu degetul mare în sus. Părea cu adevărat impresionat.

— Deschide torpedoul, Dar, acolo e ceva pentru tine. Vreau să te uiți la cadou după ce plec eu și, din nefericire, asta se va întâmpla în câteva minute. Mi-am programat un masaj și nu-mi place niciodată să întârzii la ședințele de masaj. Este un cadou pe care mi-l fac de obicei.

— N-am crezut niciodată că ești fan al masajului, am răspuns.

— De ce nu, Dar? Terapia prin masaj este o modalitate minunată prin care să-ți crești vitalitatea, să elimini toxinele și să-ți îmbunătățești sănătatea în ansamblu. Am o serie întreagă din ceea ce eu numesc „structuri de succes" – activități pe care le practic de-a lungul săptămânii – în care am încredere că mă vor menține sănătos, fericit și într-o stare de liniște profundă. Exercițiul zilnic, un regim alimentar pentru rezultate de elită, meditație, timp petrecut în mijlocul naturii și un masaj la fiecare șapte zile sunt lucruri pe care le fac pentru mine însumi, ca să trăiesc mult și să reușesc să fac munca pe care am fost chemat să o fac. Am o misiune în această viață și intenționez să mi-o îndeplinesc. Un masaj pe săptămână poate să pară scump unora, dar pentru mine este o investiție, nu o cheltuială. Sunt bani cheltuiți cu rost. Nu valorez nimic pentru nimeni dacă zac într-un salon de spital. Consider

că ședințele de masaj sunt prețul pe care trebuie să-l plătesc pentru a-mi face treaba, ca să zic așa.

— Interesant mod de a privi lucrurile, Julian.

— Azi a fost o zi mare pentru tine, Dar. Am plantat câteva semințe care în timp vor înflori în revelații minunate. Ai încredere în mine, astăzi ai primit câteva învățături importante.

— Îți sunt foarte recunoscător pentru ziua asta, Julian. Mi-ai împărtășit câteva lecții de mare profunzime. Știu asta, iar modul în care le-ai împărtășit le face să fie de neuitat. N-am știut că învățarea poate să fie atât de distractivă, memorabilă și emoționantă.

— Învățarea trebuie să fie distractivă, memorabilă și emoționantă. Să înveți din cărți, pe plan intelectual, e foarte bine, dar învățarea care te implică la un nivel *emoțional* e și mai puternică și mai durabilă. De aceea încerc să-ți creez experiențe pentru a te ajuta să înveți ceea ce ai nevoie. Experiența e întotdeauna cel mai bun dascăl. Oricum, ai făcut treabă bună astăzi.

Am deschis torpedoul și am găsit înăuntru un pachet învelit în hârtie pentru cadouri. Era evident că Julian îl împachetase singur, judecând după marginile inegale, dar i-am dat notă maximă pentru efort și pentru gândul bun.

— Mulțumesc, Julian. Nu-mi pot imagina ce e înăuntru, dar știu că-l voi prețui foarte mult, fiindcă e de la tine.

— A, apropo. Și astea sunt pentru tine, spuse el, și-mi înmână cheile de la Ferrari.

— Vrei să parchez mașina?, am întrebat, dorindu-mi să-l ajut pe Julian cu tot ce puteam.

— Nu, prietene, răspunse el. Mașina e a ta.

Am rămas *uluit*. Oare Julian chiar îmi oferea fosta lui mașină? În copilărie, nici nu mi-aș fi putut imagina un vis

mai frumos care să devină realitate. Chiar și acum, să am un Ferrari clasic într-o stare perfectă era o perspectivă teribil de emoționantă.

— Nu vreau să creez *Momentul Alegerii* pentru tine, Dar, el se va intersecta cu calea pe care te afli – călătoria căutătorului – în mod firesc. Pe măsură ce continui să deschizi ochii în căutarea adevărului, vei ajunge inevitabil la un *Moment al Alegerii*. Chiar vreau să fac tot posibilul ca să dau viață celor Șapte Etape ale Trezirii Sinelui pentru tine, așa că am încercat să-ți creez câteva experiențe memorabile care să te învețe esența fiecărei etape. Acum îți ofer o alegere și vorbesc foarte serios. Poți să ai acest Ferrari, dacă vrei. Fostul meu client e perfect de acord cu asta. A spus că tot ceea ce vreau eu, vrea și el. În trecut i-am făcut niște servicii mari, dar mai este un mic secret.

— S-auzim, am spus zâmbind, temându-mă de ce era mai rău.

— Ei, bine, dacă alegi să primești mașina, eu nu pot să-ți mai fiu *coach*. Ai de ales între mașină și să-ți fiu *coach*. Putem rămâne prieteni, dar va trebui să trec la următoarea mea sarcină. Vezi tu, la asta se referă *Momentul Alegerii*: să faci un soi de sacrificiu. Nimic bun nu vine fără un anume tip de sacrificiu. *Momentul Alegerii* implică să renunți la lume, așa cum ai cunoscut-o până atunci și să te aventurezi pe tărâmul necunoscut al vieții tale optime, iar pentru a-ți accesa viața optimă, trebuie să o dorești mai mult decât orice altceva pe lumea asta. Trebuie să o vrei chiar mai mult decât vrei acest Ferrari. Cei mai mulți oameni cred că durează luni, chiar ani pentru a-și transforma viața. De fapt, poți să-ți schimbi viața într-o clipă, luând o singură decizie, aceea de a nu mai reveni niciodată la felul în care ai trăit până atunci – oricе s-ar întâmpla. Ceea ce necesită uneori luni, ani și chiar

decenii este *lucrarea de întreținere* pe care trebuie să o faci pentru a nu te abate de la acea decizie.

— Interesantă distincție, Julian, am spus.

— Așadar, e alegerea ta, prietene, această mașină sport extraordinară sau șansa de a-ți fi credincios ție însuți. Depinde numai și numai de tine.

— O, Julian, am oftat eu. Mă omori, omule, am adăugat, râzând. Știi care e răspunsul meu, nu sunt prost. Aleg să-mi fii *coach*. Aleg să-mi trăiesc viața la cel mai înalt nivel!, am exclamat.

Julian bătu din palme, încântat de decizia mea.

— În ceea ce mă privește, asta e singura alegere pe care o ai de făcut în *Momentul Alegerii* – să alegi să tinzi către stele și să înaintezi spre viața care ți-a fost destinată. Dar uite, pentru că te-ai descurcat foarte bine, o să-ți fac o altă ofertă. Dacă nu te deranjează să duci tu mașina acasă la prietenul meu, poți să faci un tur cu ea prin oraș. De acord?

— De acord.

Julian mă îmbrățișă și ieși din mașină. Apoi vârî din nou capul înăuntru.

— Te rog să ne întâlnim din nou aici peste șapte zile, fix la ora 5 dimineața. Vreau să-ți explic *Etapa a Treia* din cele *Șapte Etape ale Trezirii Sinelui*. O să-ți placă ce o să înveți. Până atunci, fii blând cu tine însuți. Treci prin multe schimbări, așa că acordă-ți timp pentru a avea grijă de tine. Fă plimbări lungi prin pădure. Ascultă muzica ta preferată. Du-te la masaj și, desigur, găsește timp pentru a experimenta tăcerea, nemișcarea și solitudinea. Te descurci minunat. Pe curând, prietene.

Cu aceste instrucțiuni, fostul avocat superstar devenit călugăr atotștiutor și life coach înțelept intră în hotelul *The Q* și se făcu nevăzut. Am rămas mult timp în Ferrari, pe locul pasagerului, reflectând la ziua aceea și dorindu-mi

din adâncul inimii să merg în continuare pe calea conștientă a vieții. Am despachetat cadoul de la Julian. Era un exemplar nou-nouț din *Republica* lui Platon. Răsfoind cartea, am văzut scrisul lui Julian pe două dintre paginile albe de la început. Iată ce scria:

Dragă Dar,

Mai întâi, dă-mi voie să te felicit pentru curajul de care dai dovadă. E nevoie de o mare hotărâre și de multă putere pentru a te elibera de forțele gravitaționale ale mulțimii și a începe să trăiești cu adevărat. Racheta spațială folosește mai mult combustibil în primele trei minute de la decolare decât are nevoie în tot timpul cât rămâne pe orbită în jurul Pământului din exact acest motiv: există o forță de atracție pe care o exercită lumea și e nevoie de foarte multă energie pentru a o contracara. Dar trebuie să o contracarezi, prietene, pentru a evita o viață plină de regrete și tristețe.

În momentul când te uiți în această carte, vei fi făcut deja singura și cea mai importantă alegere a vieții tale: să mergi pe calea destinului tău și să-ți revendici viața ta optimă (știam că o să faci această alegere – tatăl tău a fost un om mare și înțelept, iar așchia nu sare niciodată departe de trunchi). Te invit acum să faci câteva alegeri zilnice care te vor ajuta să funcționezi la nivelul cel mai înalt ca ființă umană. Iată cinci activități esențiale pe care să le integrezi în viața ta în următoarele săptămâni și luni, dacă vrei cu adevărat să trăiești viața minunată care-ți este menită. Eu le numesc Cele Cinci Devoțiuni Zilnice:

1. Decide-te să te trezești la ora 5, în fiecare dimineață. Cei care se trezesc devreme sunt cei care obțin tot ce este mai bun în viață.

2. Decide-te să consacri primele 60 de minute din zi ca fiind „Ora Sfântă". Acesta este timpul tău sacru

pentru a face munca interioară care te va ajuta să-ți atingi potențialul maxim. Folosește acest timp pentru a citi cărțile înțelepților, pentru a medita, pentru a te ruga, pentru a reflecta și a scrie în jurnal despre starea vieții tale și progresul înregistrat pe calea împlinirii visurilor tale sau pentru a te gândi profund la ceea ce trebuie să se petreacă în următoarele ore ale zilei pentru ca tu să simți că a fost una reușită. Dacă vei parcurge acest ritual în fiecare zi, el te va ajuta să strălucești puternic în lume și să trăiești la potențialul tău maxim.

3. Decide-te să manifești un standard de iubire, compasiune și forță morală, mult dincolo de ceea ce și-ar putea imagina cineva vreodată despre tine. Procedând astfel, îți vei aduce contribuția la construirea unei lumi noi.

4. Decide-te să afișezi în profesiunea ta un standard de excelență mult mai înalt decât ar putea cineva să aștepte de la tine. Abundența și împlinirea se vor revărsa astfel către tine.

5. Decide-te să fii cea mai iubitoare persoană pe care o cunoști și gândește, simte și acționează ca și cum ești unul dintre cei mai mari oameni care există astăzi pe planetă (pentru că ești un astfel de om). Viața ta nu va mai fi niciodată la fel și vei binecuvânta multe alte vieți.

Închei prin a-ți spune că te admir ca om. Ai trecut prin multe și urmează vremuri mult mai strălucitoare, așa cum se întâmplă întotdeauna. „În inima fiecărei ierni sălășluiește o primăvară plină de freamăt. Dincolo de vălul fiecărei nopți așteaptă zorii zâmbitori", scria poetul și înțeleptul Khalil Gibran. Și tu știi că avea dreptate.

Fanul tău... Julian

N-aveam nicio îndoială că anotimpurile cele mai fericite ale vieții mele urmau să vină. N-aveam nicio îndoială că urma tot ce mi se putea întâmpla mai bun.

CAPITOLUL 6
Discipolul pătrunde în lumea miracolului și a posibilității

Sunt la luptă cu viața, vânând fără răgaz fiecare plăcere,
căutând răspunsuri, storcând din ea chiar și durerea.
Scormonesc viața, o urmăresc până-n pânzele albe.

Marita Golden

Lumea este o carte măreață,
iar cei care nu se clintesc niciodată de acasă
citesc din ea doar o pagină.

Sfântul Augustin

În săptămâna care a urmat întrevederii mele cu Julian, au început să apară schimbări profunde. Am început să mă simt altfel, am observat că încep să-mi trăiesc viața în proprii mei termeni și cu o conștiință mult mai activă decât înainte. Eram atent la alegerile pe care le făceam referitor la modul în care gândeam, simțeam și acționam și mă asiguram că toate astea proveneau dintr-un loc de integritate impecabilă și sinceritate deplină. Procedând astfel, simțeam mai multă încredere și pace interioară decât experimentasem vreodată până atunci. În multe privințe, mă simțeam de neoprit. Mă simțeam viu. Simțeam atât de multă bucurie. Simțeam că devin o versiune mai bună a mea. Am știut că mă trezeam.

Cu toate acestea, ca să fiu cinstit, au început să apară și multe temeri. Un căutător pe calea către casă, către

sinele său superior și autentic, va avea întotdeauna de înfruntat temeri despre care nu a știut niciodată că există. Când trăim inconștient, multe dintre spaimele noastre rămân ascunse în subconștient. La nivel conștient, nici măcar nu știm că le avem, dar le avem, iar ele ne influențează fiecare alegere și ne conduc viața de la un nivel invizibil. Pe măsură ce ne trezim și alegem să ne vedem viața dintr-un cadru de referință autentic, temerile noastre încep să iasă la lumină și trebuie să ne confruntăm cu ele. Asta este de obicei înspăimântător.

Am învățat că temerile noastre sunt monștri de paie. Dacă le negăm, ele rămân în subsol, sabotându-ne în secret viața și împiedicându-ne să ne împlinim visurile. Dacă le înfruntăm, dacă invităm acești monștri înspăimântători să urce și să bea o ceașcă de ceai cu noi, dacă ajungem să-i cunoaștem, ne dăm seama că sunt mult mai mici decât credeam. Așa cum o umbră dispare când e adusă în lumina soarelui, frica adusă în lumina conștiinței noastre umane începe să se destrame. Vedeți voi, lucrurile cărora le opunem rezistență vor continua să existe și, dacă refuzăm să facem munca interioară necesară pentru a ne examina temerile și apoi a lucra asupra lor, ele ne vor conduce întotdeauna, dar dacă avem curajul să ne explorăm pe noi înșine și ajungem să ne cunoaștem temerile, ele vor trece prin noi și apoi vor dispărea. Într-adevăr, lucrurile cărora le opunem rezistență vor persista. Lucrurile cu care ne împrietenim vom reuși, inevitabil, să le depășim.

Julian mi-a spus odată o poveste despre un alpinist care a ajuns în vârful muntelui pe care îl escalada în miezul zilei. Atunci provocarea a fost să coboare până la un loc sigur înainte de apusul soarelui. Pe măsură ce cobora, a observat cum soarele se lăsa tot mai jos. A grăbit pasul, dar pe măsură ce orele se scurgeau, lumina scădea, iar

soarele era înghițit de linia orizontului. I s-a făcea tot mai frică și multe temeri au început să iasă la suprafață. Credea că dacă nu ajunge la baza muntelui, avea să rămână prins la mijlocul drumului, într-o poziție extrem de periculoasă și putea chiar să cadă și să moară.

În sfârșit, soarele a apus și alpinistul a rămas complet în întuneric. Disperat, a bâjbâit după ceva de care să se țină și în cele din urmă s-a agățat de o creangă care creștea dintr-o fisură în stânca muntelui. Alpinistul și-a petrecut noaptea agățat de acea creangă, încremenit de spaimă, crezând că dacă îi dă drumul, avea să cadă și să se zdrobească de stâncile de dedesubt. Noaptea a fost un coșmar pentru el, o adevărată teroare.

Cu toate astea, când s-au ivit primele raze ale dimineții, a început să râdă. Nu i-a venit să creadă ce a văzut. *Frica lui fusese doar o iluzie.* La doar 15 cm sub el se întindea o cornișă. Pe întuneric el nu o văzuse. Când s-a făcut lumină și-a dat seama că nu trebuia decât să mai coboare încă 15 cm și și-ar fi petrecut noaptea în siguranță și relativ confortabil. Temerile sale fuseseră nefondate. Spaima lui nu avea nicio bază în realitate și, după cum am aflat, așa sunt toate temerile. Ele ne fac să ne simțim mici, încătușați, ne distrug viața. Totuși, fiecare dintre temerile care ne limitează are o adâncime de doar 15 cm. Nu lăsați aceste temeri să pună stăpânire pe voi. Nu le lăsați să vă strice viața.

Am ajuns la *The Q* fix la 5 dimineața. Îmi era mult mai ușor să mă trezesc dimineața și mă bucuram de orele suplimentare pe care mi le oferea regula de a mă trezi devreme. Așa cum mă sfătuise Julian, foloseam acest timp, această „tabără de bază" de la începutul fiecărei zile pentru a planifica, a vizualiza, a contempla și a citi din marile cărți de înțelepciune. În felul aceasta, mă conectam la adevărurile esențiale care constituie temelia oricărei

vieți mărețe. Faptul că citeam în fiecare dimineață mă și inspira, amintindu-mi că nicio viață, oricât de minunată ar fi fost, nu e scutită de probleme și de provocări. Singurii oameni care nu au nicio problemă sunt cei îngropați în cimitir. De fapt, tocmai existența problemelor și a provocărilor ne ajută să ne dezvoltăm, să devenim mai puternici și mai înțelepți. Putem să fugim de ele și să ne înverșunăm, să ne plângem că viața e grea sau putem să le acceptăm și să devenim mai buni. În general, exact în momentele de cea mai mare suferință suntem mai strâns conectați cu ceea ce suntem noi cu adevărat și cu ceea ce am fost destinați să fim. Martin Luther King Jr. spunea cândva: *„Valoarea esențială a unui om este dată nu de momentele de încredere, ci de momentele de provocări și controverse."*

Intrând în hol l-am văzut pe Julian discutând cu personalul de la recepție. Îi făcuse să râdă și acum chicotea împreună cu ei. Am început să râd și eu doar auzindu-i râsul. Râsul lui era atât de curat și adevărat, ca al unui copil. Nu mai întâlnisem niciodată pe cineva ca Julian. Era atât de autentic și nu avea nicio mască. Pentru mine părea un om care era așa cum fiecare dintre noi ar vrea să fie: vesel, iubitor, înțelept și fără frică.

Am fost surprins să văd că de data asta Julian își îmbrăcase roba. Mă așteptam să se îmbrace din nou într-o ținută neprotocolară, dar am fost încântat de veșmintele sale și de splendoarea pe care o afișa. Simțeam că Julian era mândru să poarte această robă tradițională a înțelepților din Sivana. După cum bănuiam, roba îi amintea nu doar de calea pe care și-o alesese, ci și de ei, de acei călugări.

— Bună dimineața, prietene, strigă el, din capătul holului. Tocmai mă distram cu acești oameni obișnuiți să se trezească devreme. E un club important din care facem

parte cu toții. Se cuvine să urmezi niște reguli, dacă vrei să trăiești o viață măreață și frumoasă.

— Înțeleg, Julian. Am început să mă obișnuiesc cu asta.

— Foarte bine, exclamă, venind la mine și punându-și unul dintre brațele bronzate în jurul umerilor mei, cu mare afecțiune. Să știi că mi-a fost dor de tine.

— Și mie mi-a fost dor de tine. Am petrecut o zi extraordinară săptămâna trecută. Abia aștept să văd cum va decurge ședința de coaching de azi.

— Astăzi vei învăța despre *Etapa a Treia* dintre cele *Șapte Etape ale Trezirii Sinelui*, Dar. *Etapa a Treia* constă în a privi lumea cu alți ochi. Vezi tu, prietene, majoritatea oamenilor care trăiesc azi pe planetă trec prin viață orbește, pur și simplu urmează mulțimea, se lasă duși de val. Trăiesc în minciună. Ei cred că văd realitatea pe măsură ce înaintează în viață, dar nu sunt decât indivizi din acea mulțime care privește imagini false ce par reale pe peretele peșterii. Ei văd o iluzie. Viața e mult mai mult decât își dau ei seama. Nu trebuie să se trădeze pe ei înșiși trăind după crezuri, valori și presupuneri despre care, în adâncul inimii lor, știu că nu li se potrivesc. Nu trebuie să trăiască așa cum se așteaptă alții. Nu trebuie să-și îngroape visurile și să trăiască vieți mediocre și pline de plictiseală. Pot să-și rupă lanțurile, pot să-și revendice viața optimă și pot să vadă lumea cu alți ochi, cu ochi care văd adevărul, nu cu ochi care văd minciuni.

— Înțeleg. Vrei să-mi amintești cum se numește Etapa a Treia, Julian?, l-am rugat, în timp ce ieșeam din hotel și urcam într-un taxi.

— *Etapa a Treia* se numește *„Conștientizarea Miracolului și a Posibilității"*. Când un căutător aflat pe calea către casă, către adevăratul lui eu – către destinul lui – părăsește minciuna din *Prima Etapă* și ia decizia de a se

angaja pe drumul către viața ce i-a fost destinată parcurgând *Momentul Alegerii din Etapa a Doua*, el va ajunge inevitabil la *Etapa a Treia*. Acesta este momentul în care începe să vadă că există o lume complet diferită de tot ce a știut vreodată. Este un loc incredibil pentru omul care ajunge aici. Gândește-te numai: căutătorul s-a descătușat din mulțime și face lucrurile într-un mod mult mai autentic. Nu mai există limite. Acum e pregătit să se joace cu posibilitățile. Reflectează la valorile, crezurile și comportamentele care i se par corecte lui, indiferent de ce cred ceilalți. E în acord cu el însuși. În plus, pătrunde tot mai adânc în el însuși, mai adânc decât a pătruns vreodată, își cercetează temerile, atitudinile și modurile de a-și conduce viața, despre care cei din jurul lui l-au învățat să creadă că sunt modurile pentru a reuși în lume. Cu siguranță, e o perioadă de schimbări majore, dar este și o perioadă extrem de interesantă.

— Cum așa?

— Pentru că el începe să vadă adevărul. Începe să înțeleagă că această lume a noastră e un miracol. Este un univers minunat, plin de miracole și posibilități. Da, în această etapă, căutătorul părăsește „ceea ce îi este cunoscut", locul în care și-a trăit viața până atunci și se îndreaptă direct către necunoscut, un loc al nesiguranței și misterului. Și, desigur, aceasta va da naștere temerilor, fiindcă oamenii simt întotdeauna teamă când ies din zona lor de confort. Însă doar pe tărâmul necunoscutului sălășluiesc noi posibilități. Nimic nou nu sălășluiește pe tărâmul a ceea ce ne e cunoscut, altfel nu ar mai fi nou, corect?, întrebă Julian.

— Cred că înțeleg, am răspuns, dându-mi seama încotro se îndrepta Julian cu raționamentul lui. Vrei să spui că doar în aceste locuri necunoscute, străine mie, se află posibilitățile cele mai înalte pentru viața mea. Așa e?

— Exact. Columb a fost primul european care a văzut Lumea Nouă pentru că a vrut să părăsească locurile pe care le cunoștea și să viziteze locuri care-l speriau – terenuri noi, neexplorate. Toate descoperirile și inovațiile aparțin femeilor și bărbaților care au îndrăznit să încerce teritorii necunoscute. Trebuie să-ți înfrunți temerile și să vrei să mergi în locuri noi pentru a evolua ca persoană și pentru a descoperi comorile care te așteaptă ca ființă umană. A rămâne în lumea în care ai trăit întotdeauna înseamnă să rămâi mic și temător.

— Am înțeles, am spus, cu satisfacție.

— Deci pe măsură ce căutătorul aflat pe calea către iluminare părăsește minciuna în care a trăit și face alegerea primordială de a-și revendica puterea autentică și viața adevărată, modul în care el vede lumea începe să se schimbe. Într-adevăr, el va vedea lumea cu ochi noi. Va vedea cum începe să se manifeste o experiență complet nouă a realității. Va păși într-o minunată lume nouă, plină de miracol și de alegeri noi. Știu că asta a început deja să se manifeste în viața ta, Dar. Și, pe măsură ce vei înainta pe calea conștientă pe care ai ales-o, ți se va dezvălui tot mai mult.

— Poți să-mi dai câteva exemple?

— Sigur că da. De îndată ce vei trece în *Etapa a Treia*, vei începe să simți emoții pe care nu le-ai mai simțit niciodată. Sau, ca să fiu mai exact, vei simți emoțiile pe care le-ai simțit cândva, în fragedă pruncie, dar apoi le-ai reprimat atunci când lumea din jurul tău te-a învățat că nu e politicos să cânți prea tare ori să strălucești prea puternic. Vei începe să simți acel gen de bucurie care îți aduce lacrimi în ochi și acel gen de recunoștință pentru că ești viu într-o zi însorită care-ți face inima să bată mai puternic.

— Grozav!, am exclamat, nerăbdător să experimentez

miracolele despre care îmi vorbea Julian, știind totodată că unele dintre aceste miracole începuseră deja să apară în viața mea, de când demarasem lecțiile cu el.

— Îți vei experimenta sentimentele la un nivel complet nou și ar trebui să menționez că vei începe să simți nu doar culmile pe care nu le-ai mai simțit de mulți ani, ci și unele abisuri, spuse Julian. Da, în această etapă vei simți o fericire și o încântare mai intense decât ai simțit în ani de zile. Vei reuși să-ți accesezi și izvorul suferinței. Vei începe să te cunoști mai profund ca niciodată, pentru că părăsești minciuna în care ai trăit până atunci și începi să conștientizezi adevărul, iar adevărul e că ai negat o mare parte din tristețea ta. Pe măsură ce ai renunțat la persoana care erai cândva, pe măsură ce ai părăsit natura ta originară prin procesul trădării de sine, o parte din tine a murit și asta te-a durut. Pe măsură ce ți-ai părăsit eul autentic și ai pășit în această lume a noastră, o lume plină mai mult de frică decât de iubire, în tine s-a acumulat o mare tristețe și nu doar atât: lumea te-a rănit în diverse moduri. Oamenii ți-au zdrobit speranțele. Oamenii ți-au înăbușit spiritul. Oamenii ți-au călcat în picioare visurile. Ți-au spus să acționezi în feluri despre care tu știai că nu sunt bune pentru tine. Te-au învățat să-ți fie teamă de lucruri și să te comporți în moduri despre care partea cea mai înaltă și mai bună din tine știa că sunt greșite. Și totuși ai făcut-o.

— Ca să fiu iubit și în rând cu lumea, am spus, amintindu-mi ce mă învățase Julian.

— Exact. Așa că trebuie să procesezi această tristețe. Trebuie să te ocupi de suferința pe care ai acumulat-o și de rănile vechi care supurează în subconștientul tău. În felul ăsta, banda îngustă de sentimente care-i determină pe cei mai mulți oameni să trăiască vieți cenușii, lipsite de culoare, începe să se lărgească. Pe măsură ce simți mai

mult din tristețea și durerea pe care le-ai înghițit, vei reuși totodată să simți mai mult din bucuriile și încântările vieții. Vei începe să te simți emoționat de un răsărit de soare și încântat de un curcubeu. Vei descoperi că lumea e un loc mult mai colorat și mai plin de viață decât ai crezut până atunci și vei începe să simți mai multă iubire decât ai simțit vreodată într-o bună bucată de vreme. Și nu va fi doar iubire pentru cei din jurul tău, ci și iubirea pentru tine însuți.

— Incredibil!

— În *Etapa a Treia*, pe măsură ce părăsești iluzia în care ai trăit și începi să privești lumea așa cum este ea cu adevărat, un loc de o frumusețe uluitoare și ritmul sincronicității în viața ta se va accelera. Vezi tu, prietene, cu cât dai dovadă de mai mult curaj și mai multă încredere în a-ți trăi viața pe care Universul vrea ca tu să o trăiești, cu atât mai mult Universul îți va trimite binecuvântările lui. Îți va da undă verde. Se vor petrece lucruri care te vor ului. În viața ta vor apărea oameni exact la momentul potrivit, aproape ca niște îngeri trimiși să te ajute să obții ceea ce îți dorești. Într-un anume fel, te vei simți ca și cum ai fi aproape ghidat de două mâini invizibile care te conduc către viața minunată care exista până atunci doar în imaginația ta. Visurile tale vor începe să devină realitate.

Pe măsură ce taxiul ne ducea pe străzile pustii ale orașului, Julian căută în robă și scoase o bucată de pânză. Înainte să pot spune ceva, se aplecă și mi-o legă cu blândețe peste ochi.

— Ce faci, Julian?, am spus, cu un amestec de surpriză și emoție. Nu mai văd nimic.

— Relaxează-te, prietene. Toate astea au un rost. Știi, cei mai mulți oameni de pe planetă sunt legați la ochi în timp ce se aventurează prin viață. Trăiesc în întune-

ric, ca să spun așa. Sunt într-o stare de ignoranță totală cu privire la modul în care funcționează de fapt lumea și la rolul care le este destinat în această lume. În esență, majoritatea oamenilor – și nu vreau să manifest lipsă de respect față de nimeni, pur și simplu spun un adevăr – trăiesc într-un mod care ar putea fi descris doar ca „incompetență inconștientă".

— Ce vrei să spui cu asta, Julian?, am întrebat, în timp ce ne continuam cursa cu taxiul către o destinație necunoscută.

— Ei, bine, în învățarea oricărei deprinderi, fie că e vorba de a învăța să mergi pe bicicletă ori de deprinderea de a trăi o viață minunată, există patru niveluri pe care discipolul trebuie să le parcurgă pentru a ajunge la un nivel de măiestrie. Nivelul sau faza inițială este cel al „incompetenței inconștiente". În această fază, discipolul nu e doar incompetent, ci și inconștient cu privire la motivul pentru care e incompetent. Cu alte cuvinte, în această fază, discipolul nu știe ce nu știe. Așadar, folosind exemplul cu bicicleta, discipolul n-are idee ce cunoștințe îi lipsesc pentru a merge pe bicicletă. Din nefericire, mulți oameni trăiesc cei mai buni ani din viața lor la acest nivel de începător.

— Adică, metaforic, merg prin viață legați la ochi, inconștienți de ceea ce sunt ei cu adevărat și de modul în care sunt destinați să trăiască, am confirmat, încă legat la ochi.

— Exact. Astfel de oameni nu-și alocă timp pentru a reflecta la modul în care-și conduc viața, la calitatea și natura alegerilor pe care le fac și la ceea ce trebuie să îmbunătățească pentru a-și trăi viața la nivelul cel mai înalt ca ființe umane pe terenul de joacă al vieții. Dacă există voința de a se perfecționa, unii oameni trec la faza a doua care este cunoscută drept „incompetență conștientă". La

acest nivel, discipolul este în continuare incompetent cu privire la deprinderea respectivă, dar a devenit conștient de tot ceea ce nu știe și trebuie să învețe. În scenariul cu bicicleta, încă nu știe să meargă pe bicicletă, dar știe că trebuie să-și îmbunătățească echilibrul, să se țină de ghidon într-un anume fel și să folosească pedalele într-un mod specific pentru a pune bicicleta în mișcare. Conștientizarea se dezvoltă și, pe măsură ce se dezvoltă conștientizarea a ceea ce nu știi, poți să faci noi alegeri, iar alegerile noi și mai bune conduc la schimbări pozitive.

— Dar cum e o ființă care se află la nivelul „incompetenței conștiente" în ce privește deprinderea de a-și trăi viața? Cum arată ea?

— Excelentă întrebare, observă Julian, în timp ce taxiul accelera. O astfel de persoană este încă departe de măiestrie, dar cel puțin se va trezi la realitate, în sensul că va fi foarte conștientă de tot ce nu știe și de lucrurile asupra cărora va trebui să lucreze. Deși va fi încă incompetentă în a-și trăi viața, va dobândi conștiința necesară pentru a înțelege toate greșelile pe care le făcea. De exemplu, va putea să vadă toate domeniile din viață în care era condusă de temeri sau toate momentele în care nu a fost integră. Va vedea toate momentele în care nu e autentică sau în care alege mediocritatea în locul măreției. Și, întrucât conștientizarea precedă alegerea, iar alegerile noi creează schimbări noi în viața unui om, respectiva persoană va face pași uriași înainte. Acest tip de cunoaștere o va aduce la cel de-al treilea nivel cunoscut sub numele de „competență conștientă". La acest nivel, discipolul a devenit competent. Însă trebuie să mai investească foarte multă energie pentru a fi atent la ceea ce face; încă nu a atins nivelul de măiestrie, dar fără îndoială se descurcă bine. În metafora cu bicicleta, discipolul poate acum să meargă destul de bine pe bicicletă, dar încă trebuie să

fie conștient de modul în care ține ghidonul, de modul în care se echilibrează pe bicicletă și de modul în care apasă pe pedale.

— Și cum arată viața unui om aflat în faza de „competență conștientă"?

— Arată bine. Acești oameni au accesat multe dintre legile naturale care guvernează lumea. Au părăsit minciuna care era cândva viața lor și au devenit extrem de conștienți de întreaga lor trădare de sine. Au părăsit mulțimea și își trăiesc viața în proprii lor termeni, ascultând ce le șoptește inima și ce le spune conștiința. Dar încă trebuie să facă alegerile zilnice în mod foarte conștient și cu multă chibzuință. Încă trebuie să acorde atenție la tot ceea ce fac. Mulți căutători aflați pe calea către viața lor optimă ajung în acest loc și trebuie să-ți spun că e un loc minunat. Însă, dacă vrei au adevărat și ești devotat, poți să ajungi la un nivel de funcționare și mai înalt, iar acesta e nivelul „competenței inconștiente". La acest nivel superior, discipolul atinge nivelul adevăratei măiestrii în deprinderea pe care a învățat-o. La acest nivel, cel care merge pe bicicletă nu mai trebuie să se gândească la nimic. Pur și simplu iese afară, se urcă pe bicicletă și începe să gonească pe stradă, fiind mult mai atent la adierea vântului pe față și la razele de soare care-i mângâie spatele, decât la modul în care manevrează ghidonul, iar cineva care trăiește viața la acest nivel este pe deplin implicat în momentul prezent. El va avansa prin viață cu măiestrie. Va fi infinit de înțelept și de conștient, iar ăsta e un lucru minunat, observă Julian, în timp ce taxiul frână brusc.

— Am ajuns, prietene. Te rog, lasă-ți ochii legați până intrăm în clădire.

— Unde suntem?

— Un lucru foarte important pe care trebuie să-l faci în *Etapa a Treia* din cele *Șapte Etape ale Trezirii Sine-*

lui este să renunți la control. Trebuie să fii dispus să te abandonezi. Trebuie să fii dispus să renunți la tot ceea ce ai știut și să pășești într-o nouă realitate. Da, poate să fie epuizant, dar va fi totodată una dintre cele mai bune mutări pe care le vei face vreodată, îți va deschide un univers de posibilități și îți va aduce o mulțime de daruri prețioase. Scriitorul Marcel Proust spunea foarte bine când afirma: *„Nu aștepta viața. Nu tânji după ea. Fii conștient, întotdeauna și în fiecare clipă, că miracolul se petrece aici și acum."* E. E. Cummings a spus-o și mai succint: *„E nevoie de curaj pentru a evolua și a deveni cine ești tu cu adevărat."*

Am coborât din mașină și Julian mă duse de mână într-o clădire, cu ochii încă acoperiți.

— Gata, prietene. Acum poți să părăsești întunericul și să intri într-un loc al miracolelor.

Mi-am scos legătura. Am înțeles imediat că ne aflam într-una dintre sălile principale de expoziție de la galeria de artă din localitate. Julian zâmbea.

— Luna asta, galeria găzduiește o expoziție internațională a lui Salvador Dali. Aici se află unele dintre cele mai faimoase lucrări ale sale. Arta lui e incredibilă – am petrecut ore întregi aici, în fiecare zi, cu privirea ațintită asupra tablourilor. Te-am adus aici pentru a-ți oferi un indiciu relevant pentru *Etapa a Treia* din călătoria căutătorului. Odată ce părăsești minciuna care a fost odată viața ta și faci alegerea de a păși pe calea conștientă, *Etapa a Treia* se va manifesta inevitabil în viața ta, iar tu vei începe să vezi lumea cu ochi noi, așa cum ți-am spus. Nu-ți va fi întotdeauna ușor să mergi pe această cale – știi deja asta, dar e singura cale pe care trebuie să mergi dacă vrei să trăiești viața nobilă care ți-a fost destinată. *„Curajul de fiecare zi are puțini martori. Dar curajul tău nu e mai puțin nobil doar pentru că nu ești întâmpinat cu sur-*

le și trâmbițe și mulțimea nu te ovaționează", scria Robert Louis Stevenson. Legătura de la ochi care cândva nu îți permitea să vezi cât de vastă, de frumoasă și de bogată este această lume va dispărea și îți vei vedea viața ca pe o operă de artă. Arta lui Salvador Dali nu seamănă cu arta niciunui alt pictor. El a văzut lumea prin altfel de lentile și, ca urmare, a creat opere care îți taie respirația prin forța lor și nu au rival prin impactul lor creativ. Vreau să continui să ieși din întunericul care a fost cândva viața ta. Vreau să continui să fii „competent în mod conștient" în felul în care îți trăiești viața, în așa fel încât să atingi într-o bună zi nivelul de măiestrie și de putere autentică numit „competență inconștientă". Vreau ca tu să creezi o viață care să fie cu adevărat considerată o operă de artă. Ai acest potențial. De fapt, cu toții îl avem. Totul se reduce la cât de mult vrei să faci munca interioară necesară pentru a ajunge acolo. Să devii un Salvador Dali al vieții tale, prietene, și doar să privești cum se petrec miracolele.

Toată dimineața, eu și Julian am parcurs întreaga galerie, studiind arta și bucurându-ne fiecare de prezența celuilalt. Julian s-a deschis și mai mult față de mine, mi-a povestit despre încercările personale cu care se confruntase el ca avocat și despre câteva dintre împrejurările care îl făcuseră să demisioneze din Barou și să se ducă în India, în căutarea răspunsurilor la întrebările cu care se luptase. M-a făcut să râd cum nu mai râsesem de mult, împărtășindu-mi câteva dintre poveștile lui de război și aventurile lui ca avocat de succes, specializat în litigii. M-a impresionat până la lacrimi când mi-a povestit cum mult mediatizatul său deces ca avocat fusese determinat de moartea – despre care n-a vorbit aproape nimeni – a singurului lui copil, o fetiță, când un șofer beat intrase într-o coliziune cu mașina în care se afla și ea.

— *„Viața îți aduce suferință prin ea însăși"*, spuse

Julian, citându-l pe faimosul psiholog Milton Erickson, *„responsabilitatea ta este să creezi bucuria"*. Viața mi-a oferit destul de multe eșecuri, dar sunt un supraviețuitor și nimic nu mă poate doborî. Am descoperit totodată că nimic din ceea ce ni se întâmplă în viață nu are altă semnificație decât cea pe care i-o conferim noi. Durerea și suferința vin doar din judecată. Pe măsură ce renunțăm să judecăm lucrurile și să le etichetăm drept „pozitive" sau „negative" și le acceptăm pur și simplu ca fiind oportunități pentru a evolua către eul nostru superior, viața noastră se transformă. De fapt, nu există o „experiență rea" și nici una bună. Viața pur și simplu este, dacă înțelegi ce vreau să spun. Prin modul în care interpretăm și procesăm experiențele din viața noastră, ne modelăm realitatea. Gândurile noastre sunt cele care dau o formă lumii noastre în foarte multe privințe. Eu văd viața ca pe o aventură splendidă. Perioadele dificile îmi alimentează evoluția și mă fac mai înțelept. Momentele când totul merge ușor mă umplu de bucurie și par să fie recompense pentru că am trăit în acord cu regulile naturale ale jocului. Așa cum ne spunea Peter săptămâna trecută, viața este într-adevăr scurtă, prietene, și trebuie să facem zilnic pași pentru a accesa măreția care sălășluiește în noi. Viața e o călătorie senzațională și în ceea ce mă privește am de gând să mă bucur de ea.

CAPITOLUL 7
Discipolul primește învățături de la maeștri

Mai întâi spune-ți ce vrei să devii,
apoi fă tot ceea ce trebuie să faci.

Epictet

Dar dacă voi descoperi că cei mai săraci cerșetori
și cei mai răi infractori sălășluiesc, cu toții, în mine
și că am nevoie de milostenie din partea propriei mele
bunătăți; că eu însumi sunt dușmanul
pe care trebuie să-l iubesc – ce voi face atunci?

Carl Jung

Trecuse o lună de la ultima întâlnire cu Julian, la galeria de artă. Mă trezeam devreme în fiecare dimineață și petreceam mult timp meditând în tăcere, pătrunzând în mine însumi mai adânc ca niciodată. Deveneam pe deplin conștient de multe dintre tiparele după care mă conduseseem de-a lungul anilor, moduri de a simți, de a gândi și de a acționa pe care, înainte de lecțiile cu Julian, nu le conștientizasem niciodată. Într-adevăr, conștientizarea conduce la alegeri noi. Cum puteam să aleg moduri mai bune de a trăi dacă nici măcar nu eram conștient de ceea ce trebuia îmbunătățit? Noile mele alegeri au generat cu adevărat schimbări. Am început să văd cât de des mă sabotam singur și-mi limitam dimensiunea vieții pe care o trăiam. Mi-am sondat comportamentele și, pentru prima

dată în viață, am făcut o autoexaminare serioasă cu privire la cauzele care le determinau. A fost o perioadă extraordinar de interesantă pentru mine, pe măsură ce mă cunoșteam din ce în ce mai bine. A fost însă și o perioadă de tristețe, pentru că am început să observ cât de des mă trădam pe mine însumi.

În săptămânile cât am fost departe de Julian, am început să mă surprind exact când eram pe punctul de a adopta unul dintre vechile comportamente nocive care, înțelegeam acum, îmi aduseseră atâta durere și suferință. Acolo unde în trecut aș fi reacționat negativ, fără să mă gândesc, acum stăteam să mă gândesc bine înainte de a reacționa. Mi-a fost greu să văd cât de des oamenii și circumstanțele îmi determinau reacțiile. În trecut, dădeam vina pe oameni sau pe împrejurări pentru sentimentele și reacțiile mele. Acum, datorită sfaturilor înțelepte ale lui Julian, mi-am asumat responsabilitatea pentru modul în care mă simțeam și am înțeles că *totul începea cu mine.* A fost uimitor pentru mine să observ asta și m-a făcut să mă simt mult mai bine cu privire la mine însumi. Cred că evoluam cu adevărat și că deveneam tot mai mult persoana care eram destinat să fiu.

L-am sunat pe Julian, iar el mi-a confirmat că într-adevăr acesta era unul dintre semnele evidente ale dezvoltării personale. Mi-a mai spus că neurologii au descoperit recent că oamenii au o fereastră de oportunitate de 0,25 secunde între un stimul și răspunsul corespunzător, un răgaz în care să analizeze modul în care gândesc și să facă o alegere mai bună. Mi-a zis că în acest interval de 0,25 secunde pot să rescriu o mare parte din comportamentul meu și să remodelez o mare parte din viața mea, să iau deciziile optime care să mă conducă spre un nivel de conștiință mult mai înalt.

Cu cât mă gândeam mai mult la tot ceea ce-mi împăr-

tăşise Julian, cu atât începeam să înțeleg mai mult că el concepuse o filosofie înțeleaptă şi totodată extraordinar de practică pentru a trăi o viață frumoasă. Da, alegerile mele zilnice influențau foarte mult modul în care avea să se desfăşoare viața mea. Aveam un rol uriaş în crearea a ceea ce îmi doream. Însă modul în care avea să se desfăşoare în cele din urmă destinul meu avea să fie rezultatul a mult mai mult decât puteam eu, ca ființă umană, să aleg ori să controlez. Aşa cum îmi spusese adesea Julian în şedințele noastre de *coaching*: *„Fă tot ce-ți stă în putință, apoi lasă natura să facă restul."* Tot ce puteam să fac era să încerc să fiu cea mai bună persoană care aş fi putut deveni şi să trăiesc cât mai autentic posibil, în fiecare etapă de pe drumul meu.

Atunci viața avea să preia controlul şi să mă ducă acolo unde eram destinat să fiu. Putea să nu-mi placă întotdeauna locul în care ajungeam, dar Julian subliniase că trebuia să am încredere că orice loc în care voi fi ghidat era locul în care voi experimenta cea mai mare evoluție, cea mai înaltă vindecare şi cele mai eficiente învățături. În ultimă instanță, exista o ordine superioară care guverna totul, o ordine superioară pe care eu nu eram capabil să o înțeleg cu percepția limitată de care dispuneam ca ființă umană.

În copilărie am jucat foarte mult tenis, iar filosofia personală a lui Julian cu privire la parteneriatul dintre soartă şi alegere, la modul în care ele ne influențează destinul, îmi amintea uneori de acest joc. Mi se părea că singurul lucru pe care-l pot controla era ceea ce se întâmpla în partea mea de teren. Singura mea obligație era să servesc cât mai bine şi să trimit mingile cât de bine puteam. În ceea ce priveşte viața, aveam datoria să las lumina să strălucească şi să acționez în direcția visurilor mele. A face mai puțin decât atât ar fi însemnat să nesocotesc darurile care

îmi fuseseră oferite, dar după ce făceam asta, iar mingea ajungea în cealaltă parte a terenului, trebuia să mă detaşez de rezultate şi să mă relaxez. Trebuia să am încredere în bunăvoința Universului nostru infinit de înțelept. Doar teama mea mă făcea să mă îngrijorez de rezultate. Dacă renunțam la frică, îmi promisese Julian, şi aveam încredere în planul mai vast, aveam să văd că *lucrurile se rezolvau întotdeauna în cel mai bun mod posibil.*

De asemenea, în luna care trecuse de la ultima întâlnire cu Julian, am înțeles mai bine că este imperios necesar să-ți asumi responsabilitatea la nivel personal. Chiar dacă eram perfect conştient că în linii mari destinul meu e dinainte stabilit, simțeam mai clar ca niciodată că e în puterea mea să completez spațiile goale în ce priveşte modul în care urma să se desfăşoare destinul meu. Dacă eram autentic, făceam ceea ce trebuia făcut, îmi puneam în practică talentele pentru a crea ceea ce doream şi îmi urmam visurile, eram convins că viața mea avea să arate mai bine ca niciodată.

„Dumnezeu îi ajută pe cei care se ajută singuri", îmi spusese Julian. *„În mare parte, norocul şi-l face omul."* În esență, totul se reduce la efortul de a găsi un echilibru între puterea alegerilor mele şi mâna destinului, între a face ca unele lucruri să se întâmple şi a lua alte lucruri aşa cum vin, între a face şi a fi.

Din tot ce mă învățase Julian, ceea ce m-a uimit probabil cel mai tare a fost să conştientizez toate acele aspecte cărora le opusesem rezistență în viața mea. Julian credea cu tărie în „confruntarea permanentă cu lucrurile cărora le opui rezistență" şi, cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât vedeam mai clar lucrurile de care fugisem. Autorul Sam Keen scria cândva că: *„suntem prinşi de lucrurile de care fugim."* Ce cuvinte adevărate!

Julian îmi ceruse să ne întâlnim la o şcoală patronată

de *Stone Institute for Gifted Children*[7]. Stabilise ca întâlnirea să aibă loc seara, destul de târziu și mă întrebam ce pregătise aventurosul meu *coach* pentru lecția cu pricina. Mă întrebam și cât timp voi mai avea privilegiul să mai fiu antrenat de Julian. Mass-media nu aflase că Julian se întorsese în oraș și știam că prefera să stea în umbră. Din câte auzisem, își petrecea zilele făcând voluntariat la spitalul unde îl întâlnisem pe Peter, în intimitate cu Salvador Dali la galeria de artă, lucrând cu mine la momentul potrivit și lucrând asupra lui însuși prin meditație, citit, scriind în jurnal și reflectând cu perseverență. Îmi spusese că petrecea mult timp plimbându-se prin pădure și intrând în comuniune cu natura. Julian chiar era un om de o mare simplitate. Înțelegeam tot mai clar că Julian era totodată un om minunat – asta era tot.

Intrând în clădire, am văzut o bucățică de hârtie lipită pe perete cu scrisul lui Julian. Pe hârtie scria: „Viața e o școală a evoluției, ideal creată pentru a ne oferi oportunități de a învăța fiecare dintre lecțiile pe care trebuie să le învățăm în timpul vieții noastre pe această planetă. Trăim în «Școala Pământ», iar unul dintre învățătorii tăi îți așteaptă cu entuziasm sosirea. Sunt în sala 101. Programul din această seară se numește: *Trezirea Sinelui Superior.*" În josul paginii se aflau următoarele litere: „C.C.Ș.V.F.". Am știut că asta însemna: „Călugărul care și-a vândut Ferrari-ul". Lângă litere era desenată o față zâmbitoare.

Am înaintat pe holul întunecos. Brusc, am auzit niște bătăi de tobe. Pe măsură ce mă apropiam, mi-am dat seama că se auzeau din sala 101, dar n-aveam nici cea mai vagă idee la ce să mă aștept. Ușa era închisă, iar bătăile de tobă se auzeau din ce în ce mai tare pe măsură ce mă

[7] Institutul Stone pentru Copii Supradotați (n. t.)

apropiam. De emoție, inima începu să-mi bată cu putere. Ce se întâmpla dincolo de ușă?

„Vizitează locurile care te sperie", era una dintre frazele după care mă hotărâsem să trăiesc pe baza învățăturilor lui Julian. Așa că am deschis ușa cu curaj și am pășit înăuntru. În cameră era întuneric, cu excepția strălucirii a sute de lumânărele așezate într-un cerc mare. În centrul cercului stătea nimeni altul decât Julian îmbrăcat în robă și bătând ritmic și dramatic într-o tobă. Avea ochii închiși și îngâna încet următorul slogan: „În inima ta se află toate răspunsurile. Pășește în direcția spaimelor tale și atunci vei învăța să zbori." Repeta aceste cuvinte. Nu a deschis ochii nici măcar o clipă. Părea să fie cufundat în transă. Am închis ușa în spatele meu și am rămas pur și simplu acolo. Cam după cinci minute, Julian încetă să mai bată la tobă. În cameră se făcu liniște. Deschise ochii.

— Bine ai venit, Dar. Iartă-mi metodele de predare neconvenționale, îmi spuse, zâmbind. Ca întotdeauna, judecă după rezultate. În timp, vei descoperi că procesul meu de coaching va face miracole în viața ta. Nu trebuie decât să ai încredere. Până acum ai fost un elev strălucit. Vreau să te felicit pentru asta. Știu că deja atragi către tine viața ta optimă.

— Unde vrei să mă așez, Julian?, am întrebat, într-o stare de anticipare emoționată a ședinței de *life coaching* pe care urma s-o primesc.

— Vino aici, în centrul Cercului Adevărului. Amerindienii cred că viața se trăiește în cerc, ei îl numesc „Cercul Vieții". La sfârșitul vieții ne întoarcem în locul de unde ne-am început călătoria. Cercul înseamnă plenitudine și integritate. În această seară, în acest cerc, vom spune doar adevărul. Ține minte, scopul vieții este să faci călătoria către acasă, către plenitudine, să te întorci într-un loc al integrității, să regăsești eul tău autentic care este

neînfricat, omniscient și infinit de iubitor. Scopul vieții este să închizi *breșa integrității*.

— Nu cunosc sintagma *breșa integrității*. Ar fi trebuit să o cunosc?

— Nu, prietene. Ți-o prezint acum, pentru că ești pregătit pentru ea. Încă de când ne-am întâlnit prima dată, am vorbit despre ce i se întâmplă unui om după ce se naște – procesul prin care pierdem legătura cu ceea ce suntem noi cu adevărat. Ne naștem autentici și puri. Ne naștem neînfricați și cu inima larg deschisă. Ne naștem cunoscând legile naturale care guvernează lumea și motivul pentru care ne aflăm aici. Dar – și știu că acum știi și tu asta – ne dorim să-i mulțumim pe cei din jurul nostru și să fim în rând cu lumea...

— Mulțimea care privește o plăsmuire a realității ce tremură pe peretele peșterii, în locul unei reprezentări exacte a adevărului, am exclamat, referindu-mă la metafora peșterii din *Republica* lui Platon, despre care Julian îmi vorbise în ședința de *coaching* de la Camden Caves.

— Exact, strigă el, ridicând pumnul în aer. Procesul prin care ne părăsim eul autentic și devenim altfel de oameni decât suntem noi cu adevărat, preluând crezuri, valori și comportamente de la cei din jurul nostru, se numește *enculturație* sau adaptare culturală. Și, pe măsură ce ne părăsim eul adevărat transformându-ne în eul nostru social, începe să se formeze o breșă. Ne părăsim natura originară și preluăm masca falsă a personalității. Ieșim din integritate și astfel se creează *breșa integrității*. Cu cât această breșă dintre cine suntem noi cu adevărat și personajele publice pe care le arătăm lumii e mai mare, cu atât mai puțin va funcționa viața noastră. Cu cât ruptura e mai mare, cu atât mai puțin ne va sprijini Universul, pentru că am uitat cine suntem și nu mai respectăm regulile după care am fost destinați să trăim. Când *breșa*

integrității e mare, simțim puțină bucurie, avem puțină energie și trăim o viață măruntă. Trăim în „cultul personalității și nu ăsta e felul în care am fost destinați să trăim. Personalitatea ta nu este reală. Este doar ceva ce ai creat tu pentru ca lumea să te placă – rectific, să te iubească. Ți-ai pus o mască socială, din teamă.

— Serios?

— Serios. Cei mai mulți oameni își trăiesc viața asemeni unui copilaș care tânjește după dragoste. Acest copilaș se teme că nu va fi iubit. Acest copilaș se teme că nu se va integra. Acest copilaș își proiectează mama și tatăl asupra tuturor adulților din jurul lui și speră că dacă acționează ca ei, ca mulțimea, va găsi acceptarea pe care o caută cu atâta disperare. Începi să înțelegi de ce atât de mulți oameni se tem să pășească pe calea adevărului? La un nivel foarte profund și care adesea trece neobservat, ei se tem că nu vor fi iubiți și fiecare om are dorința fundamentală de a fi iubit. Prin urmare, cădem într-o capcană. Ne trădăm pe noi înșine, renunțăm la visurile noastre și adoptăm moduri de a fi care nu ne-au fost niciodată destinate.

— Și în felul acesta se creează o *breșă a integrității* care întrerupe conexiunea și ne limitează viața. Și totul e provocat de teamă. Înțeleg acum de ce e atât de important ca fiecare om să lucreze asupra lui însuși. Când facem munca interioară necesară pentru a depăși spaimele care ne guvernează, aducem aceste umbre în lumina conștiinței umane. Și, după cum spuneai și tu, când aduci o umbră în lumină, ea dispare. Scăpăm de frică.

— De fapt, Dar, nu numai că teama dispare, dar e înlocuită de iubire. Așa cum îți spuneam, întunericul nu e decât absența luminii: când răspândești lumina conștiinței și înțelegerii umane în cele mai întunecate cotloane ale ființei tale, vei deveni o ființă plină de lumină. Acolo

unde cândva era frică, acum va fi iubire. Ține minte ce înseamnă să fii „i-luminat": să fii plin de lumină. Fiecare pas pe care îl faci pentru a închide *breșa integrității* e un pas către casă, către starea de iluminare, către ceea ce ești tu de fapt. De fiecare dată când acționezi cu iubire, când frica încearcă să pună stăpânire pe tine, îți revendici și îți reamintești natura ta originară. Fiecare lucru pe care-l faci pentru a arăta lumii eul tău superior te ajută să redobândești încă puțin din puterea autentică pe care o aveai atunci când te-ai născut. De aceea ți-am spus că, în opinia mea, noțiunea de autoperfecționare e o prostie. Misiunea fiecărui om nu este să se perfecționeze, suntem deja perfecți, la nivelul cel mai profund și nu poți îmbunătăți ceva ce este deja perfect. Ți-am spus povestea cu statuia de aur a lui Buddha, prietene?

— Nu, nu cred.

Julian se așează în centrul Cercului Adevărului și își încrucișă picioarele. Camera părea mistică la lumina tremurătoare a lumânărilor. Julian părea întru totul împăcat, iar privirea lui pătrunzătoare părea să se conecteze cu o parte foarte profundă din mine. Aveam senzația că privea în interiorul meu, îndemnând partea cea mai nobilă și mai autentică din mine să iasă la suprafață.

— Cu mulți ani în urmă, în Orient, erau câțiva călugări care aveau o statuie uriașă a lui Buddha, din aur, pe care o venerau. Se rugau la ea, meditau în prezența ei și se bucurau că exista în viața lor. Dar la un moment dat, locul în care trăiau risca să fie atacat de invadatori străini. Toți călugării se temeau că vor pierde neprețuita statuie din comunitatea lor, așa că începură să se gândească cum s-o protejeze. Unul dintre călugări veni cu un plan simplu, dar care se putea dovedi eficient: călugării aveau să așeze peste Buddha din aur straturi de mâl, în încercarea de a-l acoperi și a-l ascunde. Și, într-adevăr, planul a reușit, iar invadatorii nu au găsit statuia.

— Foarte interesant.

— Stai, prietene, că nu s-a terminat. După mulți ani, un călugăr tânăr își făcea plimbarea de dimineață când văzu ceva strălucind în mijlocul muntelui de noroi pe lângă care trecuse de atâtea ori. Îi strigă pe ceilalți călugări și călugărițe și începură să dea la o parte straturile. Pe măsură ce îndepărtau fiecare strat de mâl care îl acoperea pe Buddha din aur, începu să iasă la iveală tot mai mult aur. În cele din urmă, când toate straturile de nămol au fost îndepărtate, li s-a dezvăluit gloria deplină a lui Buddha din aur. Aveau în fața ochilor o comoară neprețuită.

— Grozavă poveste, am recunoscut.

— Ei, bine, ea este o metaforă puternică pentru noi, în această școală, astă-seară. Vezi tu, în viață este foarte importantă educația. În fiecare zi, viața te învață lecțiile pe care trebuie să le înveți, dacă îi acorzi atenția cuvenită. Problema e că majoritatea oamenilor nu sunt atenți. Problema e că majoritatea oameni sunt adormiți, inconștienți. După cum știi deja, ei rămân la *Prima Etapă* din *Cele Șapte Etape ale Trezirii Sinelui*. Însă, pe măsură ce te trezești și începi să parcurgi etapele pentru a-ți revendica eul superior și a atinge suprema și ultima stare, cea de iluminare, vei ajunge să-ți cunoști natura originară. Fiecare zi îți va oferi oportunități pentru a îndepărta încă un strat de mâl care acoperă strălucirea și aurul care ești tu cu adevărat. De aceea, principala cale pentru a te întoarce acasă și a închide *breșa integrității* este să te descoperi pe tine însuți și să faci munca interioară despre care îți tot spun. Trebuie să-ți acorzi timp pentru a înfrunta lucrurile cărora le opui rezistență și a te examina atunci când frustrările și temerile ies la suprafață, în loc să dai vina pe alții și să eviți să-ți asumi responsabilitatea. Când îi învinovățești pe alții pentru lucrurile care te înfurie sau te irită, pierzi o șansă prețioasă de a cunoaște

mai multe dintre umbrele care te guvernează. Pierzi ocazia de a pătrunde în adâncime și de a aduce ceea ce se afla pe tărâmul subconștientului către tărâmul conștientului, unde poate fi vindecat și deblocat. Fiecare om care trăiește astăzi pe planetă are straturi de mâl care-i acoperă eul autentic. Unii avem mai multe straturi de îndepărtat decât alții. Ne acoperim cu aceste straturi pe măsură ce renunțăm la eul nostru autentic și ne alăturăm mulțimii.

— Și acest proces se numește *enculturație*, am adăugat.

— Corect. Scopul vieții este să îndepărtăm straturile astfel încât tot mai mult aur din interiorul nostru să poată străluci și să vadă lumina zilei, așa cum Buddha din aur s-a dezvăluit treptat pe măsură ce călugării au îndepărtat straturile de mâl. Interesant e că pentru fiecare act de curaj, pentru fiecare act de bunătate și pentru fiecare act în care îți asumi responsabilitatea, vei primi imediat răsplata: de fiecare dată când faci ceea ce tu știi că e bine și urmezi adevărul tău, în loc să faci ce îți dictează mulțimea, un pic mai mult din mâlul care acoperă ceea ce ești tu cu adevărat începe să strălucească. De fiecare dată când acționezi din iubire în loc să acționezi din frică, devii tot mai mult cel care ai fost destinat să fii. De fiecare dată când îți urmărești visurile și îți asculți inima, îți amintești încă un pic cine ești tu cu adevărat. În felul acesta, ajungi să te cunoști. În felul acesta, atingi potențialul tău maxim. În felul acesta, îți trăiești destinul.

Julian se opri.

— Așadar, ceea ce trebuie să te învăț astăzi, cea mai importantă lecție pe care poți să o înveți la *Școala Pământ*, este că scopul vieții este să închizi *breșa integrității*. La modul ideal, nu trebuie să existe nicio breșă, iar persoana care o arăți lumii trebuie să fie persoana care ești cu adevărat. La modul ideal, persoana pe care o arăți lumii

trebuie să fie o imagine perfectă a eului tău autentic. Nu vei avea nicio teamă care să-ți impună să te prefaci în încercarea de a te integra și de a fi iubit. Te vei iubi atât de mult pe tine însuți încât nu va mai conta ce gândesc alții despre tine. Atâta vreme cât rămâi credincios ție însuți, totul va fi bine. Asta, prietene, înseamnă să reușești cu adevărat ca ființă umană.

— Filosofia ta e profundă, Julian. De fapt, îmi transformă complet viața. Ce instrumente specifice pot să folosesc aici, la *Școala Pământ*, cum îi spui tu, pentru a închide *breșa integrității*?

— Scrisul în jurnal cu regularitate are o mare putere. Te ajută să te cunoști și să aprofundezi relația cu tine însuți. Jurnalul va fi un loc în care te vizitezi și te examinezi pe tine însuți. Cu nivelul de conștientizare la care ajungi astfel, poți să-ți promiți ție însuți că vei face alegeri mai bune. Am mai menționat meditația și tăcerea. A petrece timp singur, în tăcere, în fiecare zi, e un instrument care te va ajuta să devii mai conștient și să-ți revendici puterea autentică. Desigur, pentru a reuși la *Școala Pământ* va trebui să ai și profesori buni și astfel ajungem în mod elegant la *Etapa a Patra* din *Cele Șapte Etape ale Trezirii Sinelui*. Căutătorii aflați pe calea conștientizării sunt asemeni călătorilor care părăsesc o lume veche pentru a intra într-una nouă. Când vizitezi un loc nou, ai nevoie de ghizi care să te îndrume și să-ți arate pe unde să mergi. *Etapa a Patra* se referă la a căuta învățături de la maeștri. În această etapă, căutătorii se îndreaptă către maeștri, cărți și alte tipuri de resurse de învățare. În *Etapa a Patra*, mulți căutători scriu în jurnal ore întregi și citesc carte după carte. Uneori, poate să te cuprindă o senzație de panică. Simți *frustrare* și *teamă* pentru că lumea ta se schimbă. Ai foarte multe de învățat într-un timp foarte scurt. Totul este în tranziție. Învățând din surse diferite

joci rolul unui discipol bun și ești mai dedicat ca niciodată să cauți adevărul cu privire la modul în care funcționează viața și care e rolul tău în ea.

— Julian, exact asta mi se întâmplă. Cu cât renunț mai mult la control și pășesc în locuri necunoscute din viața mea, cu atât îmi apar mai multe întrebări. Mă întreb cine sunt eu cu adevărat. Mă întreb care e destinul meu. Mă întreb care sunt cu adevărat cele mai profunde valori ale mele. Mă lupt cu presupunerile pe care le-am făcut cu privire la modul în care funcționează lumea și vreau să aflu adevăratele legi ale naturii pe baza cărora a fost construită lumea. De asemenea, mă întreb dacă există Dumnezeu și de ce a trebuit să sufăr eu atât. Vreau să știu ce va deveni viața mea și ce trebuie să fac în mod specific pentru a trăi viața mea optimă, autentică.

— Toate acele lupte sunt bune. Faptul că îți pui întrebări importante înseamnă că evoluezi și începi să conștientizezi. Părăsești mulțimea și devii mai conștient așa că îți pui întrebări cu privire la orice. Minunat! Când pui întrebarea potrivită, de multe ori ai găsit deja 90% din răspunsul corect. În felul aceasta descoperi adevărul tău și viața ta autentică și reține, faptul că îți pui întrebări deblochează ceea ce tu știi deja în inima ta. Pune întrebarea potrivită și, îți garantez, răspunsul pe care-l cauți va ieși la suprafață la timpul potrivit.

— Cum adică „la timpul potrivit", Julian?

— Ei, bine, una dintre legile naturale esențiale este următoarea: *nu primim niciodată mai mult decât putem duce.* Calea e planificată cu iubire pentru tine și nu vei primi niciodată, absolut niciodată, mai multă cunoaștere sau mai mult adevăr decât ești pregătit să primești. Așa că toate piesele vin către tine numai când ești gata să le primești. *Discipolul* trebuie să fie răbdător, dar răspunsurile vor veni cu *certitudine.*

Julian continuă:

— Ai încredere că te afli exact acolo unde trebuie să te afli. Te afli pe calea pe care au păşit multe suflete înțelepte înaintea ta. Experiența ta nu e unică. Rămâi încrezător și continuă să alegi să forezi tot mai profund în interiorul tău. Toate răspunsurile pe care le cauți se află în tine. Într-adevăr, cărțile, maeștrii, seminariile te vor ajuta, dar reține un lucru: când citești o carte scrisă de o altă persoană, acea carte reflectă adevărul acelei persoane. Când asculți un vorbitor la un seminar, asculți adevărul *lui* și filosofia *lui* cu privire la lume și la viața însăși. Asta e bine în această etapă a călătoriei tale. Aflând ce gândesc alții, vei reuși să-ți dai seama ce gândești tu cu adevărat. Dar să nu faci greșeala să crezi că adevărul altei persoane e neapărat și adevărul tău. Nu adera prea mult la convingerile altora. Fii lider. Liderii merg pe unde n-a mers nimeni și își trasează o cale *a lor.* Toată această aventură are ca scop autenticitatea. Pe măsură ce avansezi către etape din ce în ce mai înalte pe calea către stăpânirea de sine, îți vei dezvolta *propria* filosofie cu privire la modul în care funcționează viața și care este locul tău în ea. Vei selecta acele adevăruri ale celorlalți care sunt în acord cu cele mai profunde părți din ființa ta. Vei integra înțelepciunea altora care ți se pare ție adevărată. Trebuie să renunți la ideile care nu-ți spun nimic și care n-au sens pentru tine. Procedând astfel, îți vei crea propriul cod autentic și propriul sistem pentru a-ți trăi viața optimă. Așa definesc eu succesul – a-ți trăi viața în propriul tău mod. Succesul autentic înseamnă să fii în fiecare clipă a vieții în procesul de a-ți crea viața pe care o alegi. Nu vei trăi viața pe care ți-au trasat-o alții, ci vei trăi conform adevărului din inima ta. În felul acesta, vei dobândi o putere care te va transforma într-o forță a naturii în lume.

— E de-a dreptul fascinant, Julian. Cum spuneam,

exact prin asta trec eu acum. Am devenit însetat de toate aceste aspecte. Am renunțat la control mai mult ca niciodată și sunt foarte conștient de ignoranța mea, iar rezultatul e că citesc carte după carte. Caut toate aceste răspunsuri și cred că *am devenit* cu adevărat un căutător.

— Da, Dar. *Devii* conștient. Te *trezești*. Cauți căi pentru a te întoarce acasă. Unele cărți predică despre calea către iluminare sau, cel puțin, către o viață fericită prin gândire pozitivă. Alte cărți îți spun să ieși din minte și să trăiești în inimă. Unii îndrumători te încurajează să devii o „persoană activă", să-ți stabilești sute de scopuri și să alergi după ceea ce îți dorești, iar alte cărți te îndeamnă „să trăiești în prezent" și să lași viața să-ți arate cu blândețe ceea ce are pregătit pentru tine.

— Exact. Pe cine să cred? Totul pare atât de contradictoriu. Să trăiesc în lume ori să aleg calea spirituală?

— Of, suspină Julian. Acestea sunt întrebări care trebuie puse pentru a afla adevărul *tău*. Tu evoluezi cu adevărat și asta e bine. Cauți modalități pentru a închide *breșa integrității*, pentru a revendica persoana care ești cu adevărat și pentru a-ți *aminti* eul tău autentic. Așa că experimentezi mai multe modalități diferite și ești deschis față de mai mulți maeștri diferiți, iar asta e perfect, observă Julian, cu un zâmbet încrezător.

— Și lucrurile par să nu se oprească aici. Încep să înțeleg cât de departe sunt de integritate, *breșa integrității* trebuie să fie destul de mare la mine. Mi se pare că port masca socială în toate situațiile. Cred că am trăit o mare parte din viață mulțumindu-i pe alții, pe părinți și pe ceilalți din jurul meu. Nici măcar nu cred că mai știu cine sunt. Tu îmi spui că trebuie să am o relație minunată cu mine însumi și „să mă cunosc pe mine însumi" dacă vreau să ajung la iluminare. Eu habar nu am cine sunt. Asta mă întristează mult, ca să fiu sincer. Ochii mi se umplură de

lacrimi. Nu simțisem niciodată o astfel de emoție.

— Simte această tristețe, Dar. Ți-am vorbit despre asta mai devreme, răspunse Julian, punând cu blândețe o mână pe umărul meu. Cu cât îți accesezi mai mult sentimentele, cu atât mai mult ele se vor desăvârși în interiorul tău. Sentimentele sunt ca furtunile: au un început, un mijloc și un sfârșit. Și, pe măsură ce experimentezi până la capăt fiecare sentiment, indiferent dacă acele sentimente sunt mânie, tristețe, resentiment sau dezamăgire, vei îndepărta acele straturi și-ți vei aminti de acel Buddha de aur care sălășluiește în tine.

Julian așteptă cu răbdare să mă liniștesc.

— Bine, Dar. Dacă *scopul* vieții este să închidem *breșa integrității*, se ridică o întrebare: care e *procesul* prin care viața te împinge să faci asta? Vezi tu, așa cum spuneam, Universul vrea ca tu să câștigi. Viața e concepută astfel încât tu ești programat să fii fericit și proiectat să fii măreț.

— Dar trebuie să respect regulile jocului, am răspuns. Și dacă eu nu le conștientizez, dacă mă aflu încă în *Prima Etapă*, viața mea nu are cum să funcționeze.

— Superb!, exclamă Julian, îmbrățișându-mă. Se apucă din nou să bată în tobă, la început cu blândețe și apoi cu afecțiune. Știam că acesta e modul lui de a-mi arăta că mă apreciază pentru înțelepciunea pe care o asimilam. Julian se opri și camera se cufundă din nou în tăcere. *Procesul* prin care Natura, Universul, Dumnezeu sau Inteligența Infinită – oricare ar fi cuvintele prin care etichetăm sursa întregii creații – te impulsionează să închizi *breșa integrității* este cunoscut sub numele de „reciclare". Reciclarea este un termen care explică modul în care funcționează viața. În esență, ea descrie fenomenul prin care în timp ce avansăm prin viață ni se vor trimite oameni și împrejurări specifice care să ne învețe lecțiile pe care avem mare nevoie să le învățăm în acea etapă a

drumului nostru. Să spunem că lecția pe care trebuie să o învățăm la un anumit moment în călătoria noastră este cea a iertării. Ei, bine, în acest caz, acest univers perfect proiectat ne va trimite o persoană, de exemplu, care ne trădează. Ca de fiecare dată, avem de ales cum să răspundem la ceea ce ni se întâmplă în viață. Dacă punem totul pe umerii acelei persoane și jucăm jocul învinovățirii, în viața noastră vor apărea și alți „învățători" de același tip. Tipuri similare de oameni vor *recicla*. Singura problema e că, cu cât opui mai multă rezistență lecției care îți este destinată, cu atât mai puternică, mai intensă și mai dureroasă va reveni ea.

— Deci mi se va atrage atenția, corect?

— Corect. Reține, lucrurile cărora le opui rezistență vor persista, iar lucrurile *cu* care te împrietenești vei reuși până la urmă să le depășești. Natura vrea ca tu să-ți închizi *breșa integrității*, să-ți înveți lecțiile cât timp ești la *Școala Pământ* și, în felul aceasta, să te întorci acasă, în locul tău de autenticitate. Reciclarea apare pentru a sprijini această mișcare, această călătorie de trezire a eului tău superior. Însă, dacă ești adormit față de procesul vieții, viața te va lovi și mai dur. Dacă ești atent, te trezești și trăiești o viață *conștientă* asumându-ți responsabilitatea pentru vindecarea și evoluția ta, vei învăța lecția care-ți este destinată și te vei apropia de eul tău adevărat. Pe măsură ce accepți lecțiile și învățăturile, în loc să le opui rezistență, breșa se va închide și viața ta va deveni mai bună.

— Incredibil, a fost singurul răspuns care mi-a venit în minte, auzind cum înțelegea Julian că funcționează viața. Am înțeles că dacă îi învinovățeam pe ceilalți pentru ceea ce-mi provoca mie mânie, iritare sau gelozie, opuneam rezistență unei oportunități de a învăța o lecție care-mi era destinată. Lecția urma să reapară în viața

mea, cu o mai mare intensitate și suferință. Pentru mine, ideea esențială era următoarea: *asumându-mi responsabilitatea personală pentru ceea ce se petrece în interiorul meu și ajungând să mă cunosc pe mine însumi și cauzele reacțiilor mele negative, puteam să reduc reciclarea în viața mea.* Refuzând să-i învinovățesc pe ceilalți pentru răspunsurile mele mai puțin iubitoare, puteam să reduc suferința din viața mea. Dacă respectam legile naturii, natura avea să mă sprijine. Dacă eram conștient de *adevărul* modului în care acționează cu adevărat viața, viața avea să mă recompenseze din plin.

Julian se ridică și ieși din Cercul Adevărului, îndreptându-se către o tablă de scris din cealaltă parte a clasei. Așezase câteva lumânări aproape de tablă, ca să văd ce urma să deseneze acolo. Luă o bucată de cretă și făcu un cerc mare. Îl împărți în patru. În primul cadran scrise „Mintea", în al doilea cadran, „Corpul", în al treilea cadran notă „Emoții", iar în al patrulea cadran trecu „Spirit". Deasupra cercului scrise următoarele cuvinte: *„Cele Patru Treziri"*. Mă privi și-și continuă discursul.

— Așa cum îți spuneam, ca să te întorci acasă, la eul tău autentic, iar aceasta este o călătorie a *liderului*, e absolut necesar să închizi *breșa integrității*. Integritate înseamnă plenitudine. Plenitudinea se reprezintă printr-un un cerc. *Scopul vieții* e să ne întoarcem la plenitudine. *Procesul* prin care viața sprijină această întoarcere se numește reciclare. Piesa finală implică *activități* specifice care închid *breșa integrității*. În etapa de instruire de pe calea către trezire, *Etapa a Patra*, începi să faci alegeri conștiente pentru a te întoarce la plenitudine. Sunt patru dimensiuni ale eului tău autentic care trebuie trezite pentru ca tu să redevii din nou întreg, deplin. Când îți vei trezi aceste patru dimensiuni, îți vei aminti cine ești tu cu adevărat. Iată care sunt *Cele Patru Treziri*, spuse Ju-

lian, arătând către tablă. Pe măsură ce călătorești către casă, trebuie să-ți trezești Mintea *și* Corpul *și* Emoțiile *și* Spiritul.

— Foarte interesant, Julian. M-am tot întrebat despre asta. Unele cărți, după cum ai spus și tu, afirmă că ne descoperim viața optimă atunci când cultivăm la maximum potențialul minții noastre. Acești autori ne sugerează că trebuie să citim multe cărți și să învățăm tot mai mult pentru a continua să explorăm calitatea gândirii noastre. Ei spun că gândurile ne creează realitatea. Ei spun că viața noastră se va transforma atunci când vom schimba ceea ce gândim.

— Așa este, Dar. Însă povestea nu se termină aici. Trezirea minții constituie doar 25% din întoarcerea la plenitudine și restaurarea integrității tale. Da, trebuie să-ți trezești mintea, ceea ce înseamnă să-ți explorezi crezurile de bază, presupunerile și temerile. Poți face asta învățând și descoperind adevărurile altor oameni din cărțile, CD-urile și seminariile lor. Trezirea minții – pe care o consider *Prima Trezire* – poate fi făcută și dacă ții un jurnal, dacă reflectezi cu răbdare și păstrezi tăcerea, astfel încât să fii mult mai atent la modul în care trăiești și să devii conștient de tot ceea ce nu știi. *Prima Trezire* se referă la acumulare, cunoaștere, învățare și faptul de a fi conștient de alegerile superioare pe care le ai la dispoziție. Aceasta e munca intelectuală pe care trebuie să o facă un discipol aflat pe calea spirituală. Însă, odată cu trezirea minții, există alte trei dimensiuni care trebuie trezite pentru ca tu să te întorci la plenitudine și să închizi *breșa integrității*. Acestea sunt: corpul, emoțiile și spiritul. Cu siguranță, trebuie să trezești corpul. O minte sănătoasă fără un corp sănătos nu reflectă integritate. Nu creează plenitudinea. Așa că, pe lângă *Prima Trezire*, trebuie să realizezi și *a Doua Trezire*.

— Așadar, ce pot să fac pentru a-mi trezi corpul?

— Exerciții zilnice, o dietă sănătoasă, lumina soarelui, aer proaspăt, masaj, multă apă, vitamine și suplimente nutritive, reiki, yoga...

— Înțeleg, Julian, am răspuns. Am la dispoziție o mulțime de instrumente, nu-i așa?

— *Cea de-a Doua Trezire*, vindecarea corpului, implică să te asiguri că dimensiunea ta fizică este într-o formă excelentă. Și, *în timp ce* trezești mintea împreună cu corpul, asigură-te că îți trezești și emoțiile. Aceasta este cea de-a *Treia Trezire*. E important să lucrezi asupra oricărei mânii pe care ai purtat-o în viață. E important să-i ierți pe toți oamenii care te-au făcut să suferi. Iertarea e ceva ce faci pentru tine, știai asta?

— Nu știam, am spus, cu sinceritate.

— Chiar așa este. Când nu ai iertat o persoană e ca și cum ai purta-o în spate și e o povară foarte grea. Când o ierți, te eliberezi. Poți, în sfârșit, să mergi mai departe în viață. Persoana aceea nu te mai trage în jos și ești mult mai liber ca ființă umană. Însă trebuie să-ți spun că a ierta pe cineva nu înseamnă să-i găsești justificări pentru modul în care s-a comportat. A ierta pe cineva înseamnă pur și simplu să înțelegi că oamenii care suferă fac lucruri care provoacă suferință altor oameni, așa cum spuneam mai devreme.

— Dar chiar e sănătos să nu ne exprimăm împotriva comportamentului care ne rănește?, am întrebat.

— Încerc să-ți spun că trebuie să mergi mai profund și să conștientizezi adevărul aflat dincolo de modul în care îi judeci pe ceilalți. Te încurajez să înțelegi că oamenii care-i fac pe alții să sufere au fost ei înșiși răniți. Oamenii care nu se iubesc pe ei înșiși nu pot arăta iubire celorlalți oameni, iar *oamenii care nu se respectă pe ei nu știu cum să îi respecte pe ceilalți*. Ține minte asta și vei fi eliberat.

Continuă să înregistrezi în jurnalul tău aceste realități și aceste adevăruri nemuritoare, astfel încât ele să pătrundă tot mai adânc în conștiința ta. Continuă să dai glas temerilor tale și ele te vor părăsi. Reține: sentimentele sunt ca furtunile, au un început, un mijloc și un sfârșit. Dacă le înăbușim, ele vor supura asemeni rănilor. Dacă le acordăm atenție și le aducem în lumina conștiinței, le parcurgem, iar ele se vor sfârși și noi vom înainta către o sănătate din ce în ce mai bună.

— Și cum rămâne cu a *Patra Trezire*, cea a spiritului?, am întrebat, apropiindu-mă de tablă și arătând spre ultimul cadran.

— Excelentă întrebare. Când ne trezim spiritul, ne hrănim eul superior. Nu toți oamenii procedează la fel. Pentru unii, spiritul poate implica rugăciunea sau dialogul cu Dumnezeu. Alții se îngrijesc de spirit intrând în comuniune cu natura sau ascultând muzică emoționantă. Pentru alții, trezirea Spiritului implică munca în slujba celorlalți, activitățile de voluntariat și viața pentru o cauză mai vastă decât propria lor persoană. Oricare ar fi modalitatea sau instrumentele pe care le folosești, te rog să reții că trebuie să începi procesul trezirii *tuturor celor patru dimensiuni esențiale în același timp.*

— E mult de muncă, Julian, am spus, cu sinceritate.

— Amintește-ți că o călătorie de 1500 de kilometri începe cu un singur pas. Nu trebuie să faci toate astea într-o săptămână sau o lună. Doar asigură-te că faci în fiecare zi ceva pentru a te trezi față de cine ești tu cu adevărat, indiferent cât de nesemnificativ ți s-ar părea. Îți recomand cu tărie să-ți iei un angajament față de tine chiar aici, în această cameră. Folosește primele 60 de minute din fiecare zi – ora ta sfântă – pentru a lucra asupra celor *Patru Treziri.* Este un mod incredibil de a-ți trăi viața la maximum și de a-ți împlini destinul.

— Pot să fac asta, m-am angajat eu. Deja îmi fac timp în fiecare dimineață, așa cum mi-ai spus tu și înregistrez progrese în munca mea interioară. Mi se pare perfect justificat, Julian.

— Promite-ți aici, în această cameră, că vei folosi timpul de la începutul fiecărei zile pentru a lucra asupra acestor patru domenii esențiale ale vieții tale interioare. Poți să petreci acest timp scriind în jurnal, citind sau meditând. Poți să folosești o parte din acest timp pentru a te ruga și o altă parte din cele 60 de minute pentru a face exerciții fizice. Această strategie îți va transforma viața cu adevărat dacă o vei adopta și o vei integra în viața ta de fiecare zi. Ai încredere în mine. Vezi tu, prietene, dacă nu acționezi asupra vieții, va acționa viața asupra ta. Zilele se vor transforma în săptămâni și săptămânile se vor transforma în luni... și înainte să-ți dai seama, viața ta se va încheia. Nu lăsa să-ți scape printre degete comoara strălucitoare și frumoasă care e viața ta. Continuă să faci alegeri care te vor ajuta să-ți amintești cine ești. Acordă-ți șaizeci de minute la începutul fiecărei zile pentru a face munca interioară necesară pentru a pătrunde adânc în interiorul tău și a-l trezi pe Buddha de aur din tine. Va fi cel mai mare dar pe care ți l-ai oferit vreodată.

Julian se întoarse în Cercul Adevărului.

— Mai este un ultim aspect despre care vreau să-ți vorbesc referitor la *Etapa a Patra* – învățături de la maeștri. E o filosofie foarte înțeleaptă ca în fiecare zi să te conectezi la natura ta de ființă muritoare. Amintește-ți că viața e scurtă și nu știi când se va sfârși. Amândoi am putea să nu mai fim mâine, Dar. Cheia e să joci jocul la cel mai înalt nivel și să trăiești la potențialul tău maxim acum. Oamenii înțelepți își amintesc că fiecare zi ar putea să fie ultima zi din viața lor. În felul acesta, ei își iau angajamentul să-și trăiască zilele în iubire în loc să le trăiască în teamă.

Julian întinse mâna spre o bancă din apropiere și ridică o bucată de hârtie de scris, foarte elegantă. Apoi continuă:

— Cu toții avem posibilitatea de a alege și oportunitatea de a scrie povestea vieții noastre dacă ne dorim acest lucru. Fiecare zi e un prilej de a schimba modul în care va arăta necrologul nostru. Viața nu trebuie să acționeze asupra noastră. Putem alege să facem pași conștienți în fiecare zi din viața noastră pentru a închide *breșa integrității* și pentru a reduce reciclarea. Putem să luăm decizia de a face ceva în fiecare zi pentru a avansa în cele *Patru Treziri*. Putem folosi fiecare zi ca pe o trambulină pentru a trăi o viață mai înaltă și mai rodnică. Destinul nostru specific e modelat prin alegerile noastre. Unul dintre cele mai puternice lucruri pe care le poți face este să scrii dinainte povestea vieții tale. Poate că nu va ieși exact așa cum ai conceput-o tu, dar așa cum spune o zicală veche: *„Dacă nu știi încotro te îndrepți, orice drum te va duce într-acolo."* Mai bine să ai un plan decât să nu ai niciunul. Îmi cunoști filosofia: *trebuie să facem tot ce ne stă în putință*, apoi să lăsăm natura să facă restul. Fă tot ce-ți stă în putință, fixează-ți scopuri clare, urmărește-ți visurile și apoi acceptă ceea ce vine. Viața este un echilibru fin între *a face* lucrurile să se întâmple și *a lăsa* lucrurile să se întâmple. Fă lucrurile cât de bine știi tu să le faci. Fixează-ți scopuri, definește-ți intențiile, urmărește-ți visurile cu privire la ceea ce vrei să primești de la viață. Apoi ai curajul și înțelepciunea de a te abandona. Renunță la intențiile tale și acceptă absolut *tot ce vine*, știind că totul este spre binele tău, chiar dacă în acel moment nu ți se pare așa. Viața este o tapiserie minunată care a fost țesută perfect. Adesea, nu primim ceea ce dorim, dar *întotdeauna* primim ceea ce avem nevoie. Întotdeauna primim ceea ce este în interesul nostru superior. Aceasta este una dintre cele mai importante lecții ale vieții.

— Deci, ce vrei să fac?

— Vreau să scrii povestea vieții. Vreau să-ți scrii necrologul. Vreau să visezi din nou la scară mare și să te joci cu potențialul pe care îl deține viața ta, prietene. Aceasta este o experiență emoționantă; poate chiar să-ți aducă lacrimi în ochi. Dar vreau să scrii cu toată emoția și cu întreaga ta iubire, până la ultima picătură. Deschide-ți inima pentru acest exercițiu.

În acea cameră, în acea noapte de primăvară, am scris povestea vieții mele, înconjurat de lumânări, alături de o persoană iubitoare care dorea tot ceea ce e mai bun pentru mine. Am scris despre *persoana care doream* să devin și despre viața pe care doream să o creez. Am scris despre femeia pe care urma să o găsesc și despre soțul care aveam să fiu eu.

Am scris despre viața de familie pe care am simțit dintotdeauna că o merit și am scris ce voiam să reprezinte viața mea ca ființă umană. Am scris cu energie despre valorile, crezurile autentice și standardele după care aveam să-mi conduc viața. În acea noapte magică, mi-am luat angajamentul să joc cea mai înaltă partidă a mea ca persoană și să las strălucirea pe care o descoperisem în interiorul meu să vadă lumina zilei. Straturile care mascau aurul din mine aveau să cadă. Lanțurile care mă țintuiau aveau să fie rupte, unul câte unul. Voi continua să merg către adevăr și iluminare. Voi continua să mă trezesc la viață.

Lacrimile au început să mi se verse pe obraji. Am început să plâng în hohote. Curând, suspinam ca un copilaș. Julian începu să plângă și el, emoționat de curajul meu și de dorința mea „de a vizita locurile care mă înspăimântau" și de a merge mai profund decât ajunsesem vreodată. Simțeam că inima acestui om era larg deschisă. Își puse brațele în jurul meu pentru a-mi alina suferința.

Apoi îmi ceru permisiunea să citească ceea ce scrisesem. Eram fericit să-i împărtășesc dorințele inimii mele. După ce puse jos hârtia, mă privi și îmi spuse doar atât:

— Minunat! Ți-ai trasat drumul către casă.

CAPITOLUL 8
Discipolul începe să se transforme și să se recreeze

Visătorul este cel care-și poate găsi drumul
numai la lumina Lunii, iar pedeapsa lui e
că poate vedea zorile înaintea restului lumii.

Oscar Wilde

Îndoieli mici, iluminare măruntă.
Îndoieli mari, iluminare măreață.

Proverb Zen

În vremuri întunecate ochiul începe să vadă.

Theodore Roethke

Era perioada cea mai dificilă din viața mea. Se împliniseră șase săptămâni de când îl întâlnisem pe Julian în clădirea școlii. Vedeam acum lumea cu alți ochi și însăși fundația pe care se sprijinea vechea mea lume începu să se dărâme. De multe ori mă întrebam ce se întâmplă și uneori mă simțeam confuz. Înainte să plece, la sfârșitul ultimei noastre ședințe, Julian îmi explicase că pe măsură ce renunț la vechiul meu mod de a privi lumea, *cele mai mari* temeri ale mele vor ieși la suprafață și mă voi agăța de ceea ce știam cândva, de vechea mea perspectivă asupra lumii. Spusese că la fel ca de fiecare dată aveam de ales. Puteam să merg mai departe pe calea către casă,

către ceea ce eram eu cu adevărat sau puteam să mă opun acestei călătorii de lider și să stagnez. Julian îl citase pe filosoful Joseph Campbell, care spunea: *„Viața eroică înseamnă să trăiești aventura individuală. A refuza chemarea înseamnă stagnare."* În adâncul sufletului îmi doream să continui călătoria pe care o începusem când l-am întâlnit pe Julian la acel seminar motivațional, dar devenea din ce în ce mai greu.

Și dacă Julian nu are dreptate, mă întrebam uneori. Dacă modul în care el vede lumea și toate teoriile lui sunt greșite? Dacă vechiul meu mod de a vedea lumea este corect și renunțând la această paradigmă familiară aveam să ajung într-un loc necunoscut în care viața mea să se înrăutățească și mai mult? Dacă toate acele crezuri și presupuneri pe care mă bazasem până atunci, de pildă: „Dacă dai prea mult celorlalți, ei vor profita de tine" sau „Singurul mod de a reuși este să domini competiția" sau „Cu cât acumulezi mai mult, cu atât te simți mai fericit" – erau adevărurile *reale* care guvernează lumea? Dacă nu le ascultam, poate că viața mea avea să devină un eșec *total*. Poate că filosofia lui Julian, deși el era bine intenționat, era dezechilibrată și dusă la extrem.

Mare parte din perioada pe care o petreceam la birou eram în ceață. Eram mistuit de lupta interioară cu care mă confruntam. În momentele de claritate, mă gândeam că era posibil ca starea mea de confuzie să fi apărut din cauză că rămăsesem cu un picior în vechea mea lume și cu celălalt pătrundeam într-una complet nouă. Găsisem un citat din Aristotel care explica întrucâtva dificultățile pe care le întâlneam pe acest drum al meu către casă, către autenticitate și o viață trăită la nivelul cel mai înalt. L-am lipit pe oglinda din baie ca să-l pot citi în fiecare dimineață. Iată ce scria acolo: *„Frumusețea sufletului iese la iveală când omul rabdă cu calm eșec după eșec, nu*

pentru că el nu le-ar simți, ci pentru că el are un caracter plin de noblețe și eroism."

Mă speria idea să renunț la lumea pe care o cunoșteam și să mă deschid către o lume nouă pe care nu o cunoscusem niciodată. Dar Julian îmi spusese că suntem cu adevărat vii atunci când pășim în necunoscut și avem curajul să trecem dincolo de zidurile temerilor noastre. Îmi aminteam mereu ceea ce îmi spusese Julian despre confuzia care face întotdeauna loc clarității și despre haosul care, în cele din urmă, duce la încredere. *Trebuia* să am încredere în Julian. Niciunul dintre prietenii mei nu înțelegea despre ce vorbeam eu în acele zile, iar colegii mei de la serviciu credeau, probabil, că înnebunisem. În această perioadă m-am simțit foarte singur și am decis să petrec mai mult timp în natură. Ieșeam și mă plimbam prin pădure. Mă mai linișteam. Mă simțeam parte dintr-un univers mai larg și un sentiment de pace îmi umplea ființa.

În această perioadă de introspecție și de tranziție, mă trezeam în miez de noapte transpirat și tremurând, uneori cu o durere ascuțită în inimă. „În ce m-am băgat cu acest proces de *coaching*?", mă întrebam. Înainte lucrurile erau *atât* de ușoare. Acum înțeleg de ce filosofii spuneau că ignoranța e o binecuvântare. Poate că nu cunoscusem adevărul înainte de a-l întâlni pe Julian, dar în iluzia vieții mele anterioare exista un oarecare confort.

Totuși, cu toate temerile uriașe, cu toată confuzia care începuse să apară, cu toate întrebările care-mi treceau prin minte și cu vechea durere care începuse să iasă la suprafață pe măsură ce pătrundeam mai adânc în perspectiva mea despre lume, simțeam o bucurie pe care nu o cunoscusem până atunci. La început, nu apărea prea des, dar începeam să mă *simt* mult mai viu decât mă simțisem vreodată. Poate mă trezeam cu adevărat la viață,

cum nu o făcusem niciodată până atunci. Toate acestea se petreceau pe măsură ce începeam să lucrez asupra acelor „răni vechi" despre care îmi vorbise Julian și să-mi asum responsabilitatea pentru greșelile pe care le făcusem în trecut. Reflectând la copilăria mea, dar și la experiențele mele ca adult, au început să apară emoții și amintiri vechi, demult uitate. Scriam despre ele în jurnal în fiecare zi. În plus, îmi adresam mie însumi scrisori, încercând să înțeleg ceea ce simțeam. Și, cu cât începeam să-mi simt mai profund emoțiile, cu atât pătrundeam mai adânc în mine. Era ca și cum treceam prin diferite straturi, îndepărtând ceea ce era vechi, ca să pot ajunge la adevăr. Începeam să aflu cine eram cu adevărat, iar Julian spusese că asta era o „îndeletnicire nobilă".

Repet, trebuie să fiu sincer cu voi: acest proces nu era unul simplu, dar cu cât pătrundeam mai adânc, aveam un sentiment *acut* de împlinire. Și, cum spuneam, începeam să simt din ce în ce mai mult o fericire pe care n-o mai simțisem până atunci. Locul cunoașterii, aflat profunzimile interiorului meu, știa că aceasta era bucurie *adevărată.*

Într-o zi m-am trezit în zori și am privit cum răsare soarele. Am început să plâng, copleșit de frumusețea acestui spectacol pe care mi-l oferea natura. Alteori, muzica pe care obișnuiam să o ascult în fiecare zi devenea acum un lucru pe care îl percepeam la un alt nivel. Pe față îmi apărea un zâmbet când eram mișcat de o operă compusă genial sau inspirat de o piesă de muzică pop. Relațiile mele cu oamenii au început, și ele, să se schimbe. Îmi vedeam prietenii, familia și colegii cu alți ochi și simțeam pentru ei o iubire pe care n-o cunoscusem niciodată. Anumite lucruri pe care le făceau oamenii și care în trecut m-ar fi enervat, mă deranjau acum mult mai puțin, pentru că îmi dădeam seama că ei acționau așa doar pentru că fuseseră

răniți și le era frică. Făceau tot ce puteau pe baza a ceea ce știau și așa cum spunea Maya Angelou: *„Când știm mai bine, putem să acționăm mai bine."* Mi-am reamintit că adânc în fiecare dintre ei erau ascunse aur, măreție și o ființă umană plină de iubire. De fiecare dată când cineva făcea ceva care mă rănea, chiar și foarte puțin, îmi aminteam ideea lui Julian: *„oamenii care suferă îi fac pe ceilalți să sufere".* Oamenii care se tem acționează mânați de teamă. Ei aveau nevoie de iertarea, nu de mânia mea. Dacă nu reușeam să găsesc iertare în ființa mea, trebuia să-mi asum responsabilitatea pentru asta și să merg mai profund până când puteam să accesez mai mult din inima mea. În fiecare lucru care mă deranja la altă persoană se afla un cadou pentru dezvoltarea mea personală. În fiecare împrejurare care îmi provoca frustrare exista o oportunitate superbă pentru a trece prin unul dintre straturile mele și, astfel, pentru a-mi *aminti* mai mult din eul meu superior, pentru a recupera mai mult din puterea mea autentică. Alegerea îmi aparținea: *să învinovățesc sau să recuperez.*

Aceasta era, evident, o nouă filosofie pentru mine. Puțini oameni din lumea de unde veneam gândeau așa, dar mi se părea corect, ceva din mine știa că pe măsură ce îmbrățișam mai mult acest mod de viață, viața mea avea să devină din ce în ce mai bună. Instinctele mele îmi spuneau că acest mod de a trăi era calea înțelepciunii.

Julian îmi ceruse să ne întâlnim la Metro Zoo. Îmi spusese să ne vedem la zona cunoscută ca Butterfly Heaven, acolo unde erau găzduiți mii de fluturi, de la cei foarte cunoscuți până la cei din specii exotice.

Pe când mă îndreptam spre locul de întâlnire, mirosul dulce al florilor de pe alee mă făcea să mă simt minunat și îmi amintea de frumusețea vieții. Cu adevărat, viața e o binecuvântare. De multe ori, ne preocupăm prea mult

de lucrurile care nu funcționează în viața noastră și nu mai acordăm atenție lucrurilor care funcționează. Julian îmi spusese că una dintre legile naturale care guvernează lumea este că *atunci când te focalizezi asupra a ceea ce nu funcționează în viața ta, blochezi intrarea lucrurilor pe care vrei să le obții.* Iar lucrurile asupra cărora îți concentrezi atenția sunt lucrurile care se vor amplifica în viața ta. Focalizează-te asupra a ceea ce nu dorești și vei obține tot mai mult din ceea ce nu dorești. Lumea e o oglindă. După cum mă învățase el, primim de la viață nu ceea ce dorim, ci ceea ce suntem noi, ca ființe spirituale. Ajunsesem să înțeleg că în foarte multe privințe plăcerile simple ale vieții sunt cele care îți oferă cu adevărat sentimentul de împlinire, așa că am început să mă concentrez asupra lor.

M-am uitat după Julian, dar nu îl găseam nicăieri. Am întrebat pe câțiva ghizi, care erau acolo pentru a îndruma turiștii, dacă văzuseră un bărbat chipeș, îmbrăcat într-o robă de călugăr. „Nu se poate să nu-l fi observat", le-am spus. Mi-au zâmbit și mi-au spus că nu văzuseră o astfel de persoană. În timp ce-l așteptam pe Julian, am folosit ocazia pentru a revedea câteva dintre însemnările pe care le făcusem în jurnal. Am constatat că procesul de a scrie nu doar că înregistra pașii acestei călătorii remarcabile pe care o începusem, ci îmi oferea un mijloc pentru a mă cunoaște pe mine însumi, pentru a încerca să înțeleg mai bine schimbarea care avea loc în viața mea.

Scrisul în jurnal îmi permitea să gândesc pe hârtie, apoi să ies din mine însumi și să-mi evaluez obiectiv gândurile și acțiunile. Scrisul în jurnal îmi oferea șansa de a mă gândi cu adevărat la calitatea gândirii mele. Dacă un mod de a gândi sau de a mă comporta nu era adecvat vieții pe care mă angajasem să o creez, puteam să fac alegeri noi, care să fie mult mai în acord cu ceea ce voiam eu să

devin și să am. Mă simțeam minunat să am un loc în care să mă pot exprima și, așa cum descrisese Julian, să port o conversație cu mine însumi. Ideea era foarte bună: dacă nu purtăm conversații cu noi înșine, cum putem să ne cunoaștem pe noi înșine? Și, cu cât ne cunoaștem mai profund pe noi înșine, cu atât putem face alegeri autentice pentru a întreprinde măreața călătorie înapoi către casă, către locul unde am știut dintotdeauna, în adâncul sufletului nostru, că vrem să fim. În trecut, deasupra intrării în templele greco-romane se găseau următoarele cuvinte: *„Cunoaște-te pe tine însuți și vei cunoaște Universul și toți zeii."* Acum, mai mult ca niciodată, aceste cuvinte dobândeau înțeles pentru mine.

M-am ridicat și am continuat să-l caut pe Julian, dar nici după zece minute nu-l găsisem. Deodată, am auzit o bătaie puternică dintr-una dintre serele în care erau adăpostiți fluturii rari. M-am uitat într-acolo și nu mi-a venit să cred ce vedeam. Julian nu înceta niciodată să mă uimească! Era înăuntru, acoperit de sute dintre cei mai frumoși fluturi pe care-i văzusem vreodată. Erau atât de multe culori și era atâta viață în sala aceea! El era îmbrăcat tot în roba roșie. În picioare avea nelipsitele lui sandale. Dar de data aceasta, Julian purta și una dintre pălăriile pe care le poartă adesea paznicii de la grădinile zoologice, cu o plasă care-i acoperea complet fața. Râdea și striga la mine prin geam:

— Hai, vino aici, prietene. Lecția de azi e una grozavă! Știu că ești gata să o descoperi. În fața ușii ai să găsești o pălărie ca asta. Am aranjat totul cu cei de la grădina zoologică.

M-am îndreptat către ușă și mi-am pus pălăria, așa cum fusesem instruit de excentricul, dar extrem de eficientul meu *life coach*. Am intrat în seră și am rămas copleșit de miracolul naturii pe care îl întruchipau acei fluturi. Poa-

te că lumea e perfectă și tot ceea ce se petrece urmează un plan extrem de inteligent. Noi încercăm să înțelegem de ce viața noastră se desfășoară așa cum se desfășoară, dar poate că încercăm să găsim o justificare pentru ceva ce a fost creat de o inteligență mai înaltă decât rațiunea umană. Poate că există o perfecțiune în *fiecare* dintre viețile noastre, o perfecțiune pe care o ratăm dacă privim prin lentilele judecății și ale fricii. Da, alegerile noastre contează. Da, acțiunile noastre au consecințe. Da, avem o mare putere de a modela felul în care arată destinele noastre. Există însă o forță mult mai puternică care, în ultimă instanță, acționează și controlează totul.

Julian arăta ca un copilaș, jucându-se cu fluturii și manifestând un sentiment de bucurie și de uimire. Râdea și bătea din palme, zburdând prin cameră, cu fluturii după el. Apoi alungă fluturii printr-un gest al mâinii; fluturii păreau să-i dea ascultare. Julian se îndreptă către mine.

— Ce faci, prietene?, mă întrebă fericit, venind la mine și îmbrățișându-mă, cu câțiva fluturi pe umăr.

— Ei, bine, am avut și săptămâni mai bune, am răspuns cu sinceritate. Descopăr atât de multe. Câteodată sunt complet dezorientat, Julian. De fapt, experimentez foarte multă durere. N-am crezut niciodată că această cale a trezirii va implica suferință.

— Toate astea fac parte din procesul în șapte etape, Dar. Această cale necesită un curaj imens. Tu înveți asta prin experiență directă și ăsta e cel mai bun mod de a învăța. Nicio carte n-ar putea să te învețe vreodată ceea ce te învață viața dacă trăiești cu ochii larg deschiși și ești atent la lecțiile ei. Să-ți asumi riscuri înseamnă să trăiești, prietene. Noi jucăm la scară mică gândind că acesta e un mod sigur de a trăi, când, de fapt, acesta este cel mai nesigur loc în care putem trăi. Face parte din iluzia despre care îți spuneam.

— Sunt de acord, Julian. Neale Donald Walsh spunea: *„Îți este atât de teamă să trăiești, îți este atât de teamă de viața însăși, încât ai renunțat la însăși natura ființei tale în schimbul siguranței."*

— Frumos, spuse Julian. Pe asta n-am mai auzit-o până acum.

Închise ochii, aparent în contemplație, reflectând la ceea ce tocmai îi spusesem. Julian era un ascultător minunat. Îmi plăcea să fiu lângă el. Mă făcea să mă simt special.

— Uită-te aici, spuse Julian, arătându-mi un cocon. Richard Bach scria undeva așa: *„Ceea ce omida percepe ca fiind sfârșitul lumii, maestrul vede ca fiind un fluture."*

Cuvintele acestea m-au uns pe suflet. *Simțeam* că așa era.

Julian continuă:

— Tu treci printr-o metamorfoză. Experimentezi o transformare profundă. Ți-ai trăit întreaga viață ca o mare minciună. Te-ai trădat pe tine însuți și ai trăit într-un mod lipsit de autenticitate, doar pentru a fi în rând cu lumea. Alegerile tale și conduita ta s-au bazat pe o iluzie. Îți amintești acele imagini care păreau reale pe pereții peșterii?

— Cum aș putea să uit, Julian?, i-am zis.

— Îți amintești că *Etapa a Doua* pe calea căutătorului de adevăr implică o alegere fundamentală: să rămâi adormit și mic sau să te angajezi într-o călătorie conștientă către iluminare și către eul tău superior. Dacă ia ultima decizie, căutătorul trece apoi prin *Etapa a Treia*, unde vede că începe să se desfășoare o realitate complet nouă, apoi prin *Etapa a Patra*, în care își dorește cu înfocare răspunsurile oferite de maeștri cu privire la ceea ce i se întâmplă și caută o înțelegere mai adevărată a lumii care există în spatele iluziei. Așa ajungem la *Etapa a Cincea*, etapa „Transformării și Renașterii". Aceasta este o etapă

extrem de grea pentru căutător, pentru că este o etapă de tranziție profundă, dar este și perioada cea mai interesantă și mai importantă din viața lui. Uneori evoluția se produce în moduri dificile, dar evoluția este întotdeauna benefică. *„Drumul către visurile tale poate fi găsit numai cu un picior în eternitate și cu celălalt pe un teren nesigur"*, spunea renumitul gânditor Rick Tarquinio.

Julian continuă:

— Știu cât de confuz te simți în aceste zile. Îți înțeleg durerea. Există, într-adevăr, suferință pe măsură ce înaintezi pe această cale. Nu vreau să minimalizez stările prin care treci, dar trebuie să-ți spun că dacă ai putea să-ți privești viața de la o distanță de 15.000 de metri, tot ceea ce se întâmplă este, de fapt, foarte frumos.

— Frumos? N-am suferit atât în toată viața mea. N-am fost atât de confuz în toată viața mea. Viața mea pare să se îndrepte către haos, nu către un loc mai bun.

— Asta e percepția ta în acest moment, răspunse Julian. Ochii tăi umani văd confuzie și haos, dar ești pe cale să dobândești o nouă viziune. Când o vei dobândi, vei vedea că tot ceea ce ți se întâmplă face parte dintr-un proces prin care renunți la vechea ta paradigmă despre viață. Tot ceea ce ți se petrece reflectă faptul că treci printr-o perioadă de dezvoltare intensă. Te eliberezi de tot ceea ce știi și renunți la toate modurile de a privi și de a te comporta care ți-au guvernat viața până acum. Și, pe măsură ce te abandonezi și te golești de tot ceea ce ai fost, faci loc lucrurilor noi care vor veni în viața ta. Faci loc unei conștiințe noi și unui nou mod de a funcționa și de a fi. Da, uneori e cam dezordine. Cum ar putea să nu fie? Înseși bazele pe care ți-ai sprijinit viața se zguduie și apoi se dărâmă. Totuși, ai încredere în mine când îți spun că acesta e cel mai bun lucru care ți s-a întâmplat vreodată. Mintea ta se trezește. Inima ta se deschide. Emoțiile tale se vin-

decă și spiritul tău se înalță. Îți recuperezi puterea autentică care e foarte diferită de puterea exterioară conferită de titluri înalte, conturi bancare substanțiale și birouri impunătoare. Aceste lucruri vin și pleacă fiind purtate de valurile vieții, iar când au dispărut, dispare și puterea ta. Însă puterea autentică nu poate să ți-o ia nimeni, Dar. O dobândești și apoi o păstrezi pentru totdeauna. Prin urmare, toate acestea *sunt* frumoase. Renunți la controlul care ți-a dominat cândva zilele. La fel ca o omidă care iese dintr-un cocon, tu treci prin întuneric și te transformi în ceva nou. Și da, e întuneric în acest cocon și în unele zile ai senzația că nu există nicio ieșire. Însă omida se transformă cu adevărat în fluture. Stagnarea se transformă în libertate. Așa arată schimbarea profundă și să știi că te cred când spui că nu e plăcut. Această etapă a călătoriei tale de căutător e ca și cum întregul sistem interior după care ți-ai guvernat viața până acum e răsturnat și înlocuit de un regim complet nou. Are loc o adevărată revoluție. Se formează crezuri noi. Se creează noi presupuneri cu privire la modul în care funcționează lumea. Temerile sunt expuse și depășite. Ești mult mai dedicat să-ți revendici autenticitatea ta ca persoană. Îți dai seama că e ceva de-a dreptul incredibil? Încearcă să nu opui rezistență la ceea ce ți se întâmplă. Te îndrepți către un loc minunat, prietene. Fazele de tranziție din viața noastră sunt perioadele cele mai fertile ale vieții. Te îndrepți către lumină. Întunericul va trece. Fluturele e pe cale să apară.

— Chiar?, nu m-am putut abține să nu întreb.

— Legile naturii explică legile vieții, răspunse Julian. Știi asta. Omida nu poate să rămână în cocon la nesfârșit. Fluturele *trebuie* să iasă *la momentul potrivit*. Trebuie să ai încredere în ritmul naturii. Ea are alt ceas decât tine. Să nu uiți asta niciodată. Durerea ta va trece – întotdeauna trece și așa cum spunea Carl Jung: *„Nu poți ajunge*

la conștiință fără durere." Repet, renunță la control și conștientizează faptul că ceva mult mai vast se petrece și că totul e spre binele tău.

— Cum știi că asta e adevărat?, am întrebat.

— Pentru că am parcurs eu însumi această cale a trezirii în propria mea viață. Amintește-ți ce spunea T. S. Eliot: *„Doar cei care riscă să meargă prea departe au ocazia să afle cât de departe se poate merge."* Tu treci prin ceea ce misticii au numit noaptea întunecată a sufletului. Știu că te îndoiești de toate. Asta e bine. Faptul că te îndoiești de toate înseamnă că nu mai iei starea de fapt ca fiind adevărul. Nu mai ești o oaie care urmează orbește turma. Te trezești și evoluezi. Așa fac liderii. Ei părăsesc mulțimea odată pentru totdeauna și își creează propriile cărări. Mahatma Gandhi nu a urmat mulțimea. Și-a stabilit propria viziune originală și apoi a avut curajul să o urmeze. Hellen Keller, Amelia Earhart, Maica Tereza, Martin Luther King Jr. și toți ceilalți lideri – de la lideri de națiuni până la lideri în domeniul artei, cum au fost Salvador Dali și Picasso – au făcut același lucru. Dali nu a încercat să semene cu Rembrandt sau Michelangelo. A trăit pe baza propriei sale imaginații și a avut curajul să reverse în lume geniul creator care-i fusese sădit în inimă.

— Perfect adevărat, am recunoscut eu, lăsând doi fluturi să mi se așeze pe mână.

— Nu-ți mai trăiești viața pentru a-i mulțumi pe ceilalți și pentru a fi în rând cu lumea din cauză că ți-e teamă să nu fii abandonat. În loc de asta, pătrunzi în inima ta și începi să reverși în lume mai multă iubire prin modul în care te manifești ca ființă umană. Îți recuperezi cu adevărat autenticitatea. Te transformi în fluture și îți redobândești libertatea. Mă bucur nespus pentru tine! Și, da, acest proces produce suferință în viața personală.

Julian continuă cu o altă metaforă utilă:

— Când copilul iese din uter, acolo este multă durere, dar copilul și mama nu renunță. Ei parcurg cu îndârjire faza de tranziție știind că rezultatul va fi un miracol. Tu vei experimenta *cu adevărat* un miracol dacă vrei asta și continui să alegi asta. Ca ființe umane avem întotdeauna de ales. Fiecare dintre noi avem mai multe alegeri de făcut decât ne dăm seama. Credem că suntem atât de limitați în viață încât trebuie să trăim și să facem ceea ce facem de obicei. Asta ține tot de acea atitudine de victimă. *Întotdeauna* depinde numai de tine – cât de departe vrei să mergi pe calea spre casă, dinspre eul tău social către eul tău autentic. Unii oameni nu ajung niciodată pe calea conștientă și rămân adormiți întreaga viață. Alții fac câțiva pași către casă și-și amintesc câte ceva din ceea ce sunt ei cu adevărat. Doar câțiva bărbați și femeii parcurg întregul drum către casă și își amintesc pe deplin cine sunt. Aceste suflete curajoase își recuperează în întregime puterea lor autentică, o putere pe care fiecare dintre noi o are în interior și lumea îi numește „iluminați". Aceștia au fost adevărații lideri ai planetei, uriași ai spiritului, dacă vrei. Durerea pe care o înduri tu acum se datorează faptului că ieși din uter. Experimentezi o renaștere și, la momentul potrivit, va apărea o ființă complet nouă. Acest univers este cu mult mai inteligent decât credem noi, chiar este. Există o coerență genială care ne guvernează viețile. Cu cât încetăm să forțăm apariția rezultatelor și ne abandonăm pur și simplu cursului vieții, cu atât mai mult va apărea magia căreia îi este destinată viața noastră. A încerca să faci ca totul să se întâmple și a forța rezultatele fără să echilibrezi situația cu disponibilitatea de a lăsa lucrurile să se întâmple nu înseamnă altceva decât control. Trebuie să fii conștient că treci printr-o perioadă de transformare și să trăiești în armonie cu această transformare. Ia decizia să te bucuri și să

apreciezi perioada pe care o parcurgi și locul unde te va duce acest proces. Pur și simplu, experimentează-l fără să-l etichetezi ca fiind ceva rău. Renunță să mai judeci lucrurile, asta face parte din iluzie. Nu e ceva real. Mulțimea te-a învățat că acest tip de lucruri este „rău". Ai încredere. Trăiește sentimentele care apar și parcurge-le până la capăt. Pe măsură ce timpul trece, vei privi înapoi la toate acestea și vei considera că ele au constituit *momentul definitoriu* al întregii tale vieți.

Julian scoase din rucsac o carte jerpelită.

— Uită-te aici: sunt câteva dintre poemele lui Rumi. Mie îmi plac foarte mult. Citi de pe o pagină: *„Am văzut cum durerea bea o cupă de tristețe și am strigat: «E dulce, nu-i așa?», «M-ai prins», răspunse durerea, «Și mi-ai distrus afacerea. Cum pot să vând tristețe când tu știi că e o binecuvântare?»"* Tristețea ta este cu adevărat o binecuvântare. Ea te modelează și te trezește. Te rog, amintește-ți asta pe măsură ce parcurgi etapa a cincea.

— Și cum o să trec prin această etapă, Julian? Trebuie să fiu sincer cu tine. Simt nevoia să renunț. Nu știu pe cine să mai ascult. Prietenii și colegii mei vin dintr-o lume diferită. O parte din mine știe că ei aparțin mulțimii și crezurile lor se bazează pe o iluzie. Însă e atât de greu să nu țin cont de ceea ce-mi spun ei. Vreau să spun că uneori e greu să-mi amintesc că modul în care obișnuiam să văd lumea e o minciună și că există un mod complet nou și cu mult mai autentic de a funcționa ca ființă umană. Mă simt prins între două lumi. Uneori îmi dau seama că mă îndoiesc dacă tot ceea ce-mi spui tu chiar e adevărat. Nu mă îndoiesc deloc de sinceritatea și integritatea ta. Nu asta vreau să spun, Julian. Doar că mă întreb: *dacă tu greșești? Dacă îmi înrăutățesc viața și o complic și mai mult?*

— Excelentă treabă, Dar. Cu cât vei da glas fricii tale,

cu atât frica te va părăsi. Cu cât poți vorbi mai mult despre asta, cu atât umbrele ascunse ies la lumină, unde pot fi examinate și destrămate. Îți mulțumesc pentru că spui adevărul tău, puțini oameni fac asta. Reține: când vorbești despre frica ta și o aduci la lumină e ca și cum ai invita monstrul care trăiește în subsol să urce și să bea o ceașcă de ceai cu tine, la masa din bucătărie. Monstrul începe să se descompună când este adus în lumina conștiinței. Ceea ce a fost cândva ascuns în tărâmul subconștientului intră acum pe tărâmul conștientului, unde poți să-l examinezi și să-l evaluezi, apoi să faci alegeri în ceea ce-l privește, dacă asta vrei. Cele mai multe temeri nu sunt decât o iluzie. Acum știi asta. Totuși, ele ne guvernează viața. Ne fac să fim mărunți. Ne țin înlănțuiți și ne umplu viața de limitări, în loc să ne-o umple de posibilități. Tot ceea ce-ți cer e să continui să ai încredere în mine. Întotdeauna e întuneric înainte de apariția zorilor. În viața fiecărui om, vine o vreme când trebuie să danseze pe marginea prăpastiei și să-și asume riscuri. Pentru fiecare căutător, vine o vreme când el știe, în adâncul inimii lui, că refuzând să-și asume riscuri, se condamnă la o viață de mediocritate. Însă dacă face saltul, deși asta implică o mare frică și totodată un mare curaj, el va putea să ajungă într-un tărâm cu totul nou. Un tărâm al potențialului, al fericirii și al libertății. Mergi în profunzime și ascultă-ți vocea interioară. Apoi ai încredere în îndrumările ei. *„Viața se restrânge sau se extinde direct proporțional cu curajul tău", scria Anais Nin.*

— Știi ce, Julian? În aceste zile am început să aud din ce în ce mai tare un fel de voce interioară. E o altă schimbare care s-a produs. Înainte, eram pur și simplu ghidat de înțelepciunea ta. Îndrumările tale m-au adus în acest punct. E aproape ca și cum nu puteam să-mi accesez înțelepciunea interioară și adevărul personal, dar

asta începe să se schimbe, dacă stau să mă gândesc bine.

— Foarte bine spus, Dar. Și ăsta e un alt motiv pentru care vrei să continui să ai *conversații*, nu doar cu tine însuți, ci și cu alți oameni care merg pe aceeași cale pe care mergi și tu. Mulți oameni din ziua de azi fac asta. Așa cum ți-am spus mai devreme, conversația întărește convingerea. Cu cât poți discuta mai mult despre lucrurile la care vrei să ajungi, cu atât vei fi mai capabil să te dedici pentru a face ceea ce trebuie făcut.

Julian începu să se joace cu fluturii. Copilul din el era cu siguranță viu și se simțea foarte bine. Fluturii păreau să-l iubească, i se așezau pe brațe și pe umeri. Am intrat și eu în joc. Eram ca doi copii care zburdau prin curtea școlii, trăind momentul prezent, pe deplin vii, liberi de orice limitare sau inhibiție. Poate că în trecut luasem viața mult prea în serios. Poate că aceasta era perioada cea mai bogată și mai importantă a vieții mele. Cu cât reflectam mai profund, cu atât îmi dădeam seama că acesta era adevărul. Simțeam în corpul meu, în miezul ființei mele. Gălăgia din mintea mea voia să-mi spună altceva, dar Julian avea dreptate: adesea, gălăgia din minte nu era decât vocea fricii. Capul ne limitează, inima ne eliberează. Mai mult ca niciodată, voiam să mă comport ca un lider în viața mea. Voiam să mă manifest plenar și să joc pe miză mare în zilele care îmi rămâneau de trăit. Voiam să renunț la limitări și să întreprind călătoria către casă. Voiam să revendic, să-mi amintesc și să recuperez persoana care eram cu adevărat, dincolo de toate straturile acumulate pe măsură ce preluasem crezurile limitatoare, presupunerile și temerile lumii din jurul meu. Măreția mea chiar era pe punctul să iasă la iveală.

Nouă ne e realmente frică de ceea ce suntem cu adevărat. Ne e teamă de lumina noastră. Ne e teamă de strălucirea noastră. Ne e teamă de posibilitățile noastre cele

mai înalte. Ne e teamă să ne ridicăm cu mândrie și să lăsăm lumina noastră să strălucească în lume. Odată cu marile daruri vine și o mare responsabilitate. Eu cred că majoritatea oamenilor nu vor să-și privească darurile pentru că nu vor să-și asume responsabilitatea pe care o implică acele daruri, responsabilitatea de a trăi fără teamă și de a aduce o contribuție în lume. Procedând astfel, ei își refuză măreția. M-am jurat că nu voi lăsa niciodată să mi se întâmple așa ceva.

În zilele care au urmat întâlnirii mele cu Julian la grădina zoologică, am început să înțeleg din ce în ce mai mult. Lucrurile începeau să dobândească tot mai mult înțeles. *Aveam nevoie de răbdare pe calea către adevăr și trezire a sinelui.* Dacă tot ceea ce doream să aflu și să se întâmple în viața mea s-ar fi întâmplat imediat, cred că acea călătorie se termina acolo. Am înțeles că singurul motiv pentru care venim pe lume este să ne petrecem viața căutând drumul pentru a ne întoarce acasă și este într-adevăr o *călătorie*. Au început să apară multe răspunsuri. Am observat că ele veneau doar în momentul când eram pregătit să le accept. Întrebările care îmi dăduseră de furcă păreau să-și primească răspunsul într-un mod aproape organic. Cu cât munceam mai mult cu interiorul meu, cu atât primeam mai multe soluții și mă dezvoltam mai mult. Cu cât pătrundeam mai adânc în mine însumi, cu atât lumea mea exterioară începea să se schimbe.

În lumea mea anterioară, credeam că drumul către mântuire și fericire era să mă focalizez asupra lucrurilor exterioare. Cu alte cuvinte, credeam că o mașină mai scumpă sau un costum modern mă vor face să mă simt mai bine în interior. Dar cu cât petreceam mai mult timp cu Julian, cu atât înțelegeam mai bine că fericirea ține de ceea ce avem în interiorul nostru. Nu înseamnă să alergăm după câștiguri mai mari, înseamnă să cultivăm un

respect mai mare pentru noi înşine. Nu înseamnă să avem mai mulţi bani, înseamnă să găsim mai mult înţeles, un rost mai adânc. Şi nu e suficient să ai mai mult succes, trebuie să fii cu adevărat semnificativ – o persoană care creează o valoare durabilă în lume. Prin asta vreau să spun că totul părea să se desfăşoare în mod firesc ca şi cum eram condus de o inteligenţă superioară. Mă luptasem întotdeauna cu viaţa. Ştiu că asta înseamnă să vrei să deţii controlul. Acum trăiam altfel, lăsam viaţa să mă conducă. Asta nu înseamnă că nu acţionam responsabil. Totul în viaţă este un echilibru delicat. Îmi fixam în continuare scopuri, făceam acţiunile pe care trebuia să le fac şi acţionam în mod practic, dar în loc să opun rezistenţă vieţii, mă relaxam. Mă abandonam din ce în ce mai mult. *Făceam tot ce-mi stătea în putinţă şi lăsam viaţa să facă restul.* Dacă după ce făceam tot ce-mi stătea în putinţă, ceva tot nu funcţiona, simţeam că lucrul acela nu era destinat să fie făcut şi avea să apară ceva şi mai potrivit pentru evoluţia mea personală. Când o uşă se închide, întotdeauna se deschide o alta şi, într-adevăr, orice sfârşit este un nou început.

Am început să creez un echilibrez între *a face* ca lucrurile să se întâmple şi *a lăsa* lucrurile să se întâmple. Am început să creez un echilibru între a face şi a fi. Am început să creez un echilibru între a-mi folosi mintea şi a-mi asculta inima. Raţiune şi pasiunea. În ultimă instanţă, cred că am început să creez un echilibru între Pământ şi Cer.

CAPITOLUL 9
Discipolul e pus la încercare

Dacă există ceva minunat în tine,
nu va apărea la prima strigare.
Nu va apărea şi nu va veni la tine uşor,
fără muncă şi fără efort.

Ralph Waldo Emerson

În cele patru săptămâni de la întâlnirea cu Julian la grădina zoologică, în viaţa mea apăruseră foarte multe binecuvântări. Relaţia cu copiii mei, pe care-i vedeam în fiecare săptămână, a devenit tot mai deschisă şi mai afectuoasă. Am început să-i ascult la un nivel pe care nu-l cunoscusem până să-l întâlnesc pe Julian, iar legăturile de dragoste dintre noi au crescut exponenţial. Mi-au spus că eram mult mai relaxat, mai grijuliu şi mai jucăuş decât mă cunoscuseră ei vreodată. În sfârşit, deveneam tatăl care sperasem întotdeauna să devin.

În acelaşi timp, într-o seară, la o conferinţă despre descoperirea de sine şi transformare personală, organizată la biblioteca noastră locală, am întâlnit-o pe Sasha, o femeie frumoasă şi inteligentă, medic chiropractician. M-am îndrăgostit de ea; n-am crezut niciodată că pot simţi aşa ceva pentru o femeie. Era atât de calmă şi de echilibrată, atât de înţeleaptă, de iubitoare şi de amuzantă. Când am întâlnit-o, am ştiut că suntem destinaţi să ne petrecem restul zilelor împreună. A fost doar un sentiment pe care l-am avut – unul căruia aveam de gând să-i acord multă atenţie în zilele următoare.

Mulţumită învăţăturilor lui Julian şi conceptului său

de „oră sfântă", lumea mea interioară era cu totul alta. Pentru a avansa până la *Prima Trezire*, am citit multe cărți pentru a-mi dezvolta și a-mi rafina fundamentele înțelepciunii. De asemenea, am scris în jurnal în fiecare zi, definind filosofia de viață pe care intenționam să o urmez. Grație sfaturilor primite de la Julian, decisesem să gândesc cu propria mea minte și să nu-i mai las pe alții să gândească în locul meu. Am refuzat cu îndârjire să mai trăiesc viața altcuiva – viața pe care mulțimea mă încuraja să o trăiesc. Dar întrucât trezirea minții constituie doar 25% din ceea ce trebuie făcut pentru a reveni la plenitudine și a închide *breșa integrității*, am avut grijă să-mi hrănesc corpul, să-mi vindec emoțiile și să-mi cultiv spiritul. De patru ori pe săptămână mergeam la cursuri de yoga. De trei ori pe săptămână îmi rezervam timp pentru a mă ocupa de eul meu emoțional și treceam în revistă orice mânie reprimată sau tristețe latentă pe care le acumulasem, astfel încât ele să nu afecteze în mod subtil modul în care gândeam, simțeam și mă comportam. În fiecare zi făceam ceva, cât de puțin, pentru a-mi trezi latura spirituală. În unele zile mă rugam, în altele mergeam și stăteam în grădină o parte din ora mea sfântă, doar mirosind trandafirii și simțind razele soarelui pe față și, desigur, îmi respectam cu sfințenie angajamentul de a rămâne credincios mie însumi și de a trăi conform valorilor pe care eu le simțeam ca fiind autentice, în loc să mă las atras în mulțimea din prim-planul conștiinței mele.

Din toate acestea s-ar putea crede că am consumat mult timp și multă energie pentru a-mi trezi viața optimă. Adevărul e că timpul pe care l-am petrecut cu această muncă interioară a fost luat din timpul pe care-l foloseam în viața mea anterioară implicându-mă în diferite activități care-ți distrag atenția, de pildă să privesc la tele-

vizor ori să dorm mult. De asemenea, mi-a devenit mai clar ca niciodată că motivul pentru care petreceam atât de mult timp făcând acele lucruri era că la nivel profund și subconștient eu sufeream. Sufeream din cauză că mă trădam pe mine însumi prin faptul că nu trăiam viața extraordinar de frumoasă și plenară pe care eram destinat s-o trăiesc. Până când am început să mă cunosc pe mine însumi și să conștientizez mai bine ce se petrecea cu adevărat în interiorul meu, nu știam absolut deloc de ce trăiam așa cum o făceam. Doar urmam mulțimea și nu mă gândeam prea mult la asta. Eram prins într-o minciună. Eram prins într-o iluzie și asta mă ucidea. *„Câți oameni sunt prinși în obiceiurile lor zilnice: în parte amorțiți, în parte înspăimântați și în parte indiferenți?"*, spunea Albert Einstein. *„Pentru a avea o viață mai bună, trebuie să continuăm să alegem modul în care trăim."*

Viața a devenit o bucurie de a trăi. Aveam mai multă energie decât simțisem vreodată. Toți prietenii mei îmi spuneau că arătam cu zece ani mai tânăr. Mă simțeam grozav de conectat cu ceilalți oameni. Încrederea mea și dorința de a fi o ființă umană minunată creșteau exponențial, iar afacerea mea înflorea. Cred că e adevărat ceea ce îmi spusese de atâtea ori Julian: *„Atragem în viața noastră nu ceea ce ne dorim, ci ceea ce suntem."* Pe măsură ce deveneam mai iubitor, mai înțelept și mai autentic, acest univers al nostru, infinit de inteligent, venea la mine și îmi punea vânt sub aripi.

Julian mi-a oferit exemplarul său personal din lucrarea *The Saint, The Surfer and the CEO*, cartea pe care o observasem în camera lui de hotel. E povestea unui om care pleacă într-o odisee pentru a-și descoperi viața optimă; cartea se învârte în jurul a trei profesori speciali care-i dezvăluie lecții puternice și-l ajută să realizeze această transformare. A fost o lectură extrem de utilă

și mi-au plăcut nenumăratele citate pe care le conținea. Acum înțelegeam de ce Julian o considera atât de importantă. Un citat pe care l-am găsit spre sfârșitul cărții a devenit pentru mine o afirmație zilnică în această perioadă a vieții mele. Am pus-o pe oglinda din baie, lângă citatul din Aristotel despre care spuneam mai devreme și le citeam cu voce tare în fiecare dimineață. Erau cuvintele lui Henri Frederic Amiel: *„Procesul vieții trebuie să fie nașterea unui suflet. Aceasta este cea mai înaltă alchimie și justifică prezența noastră pe pământ. Aceasta este chemarea și virtutea noastră."*

Printre celelalte cărți pe care le-am citit în această perioadă și care m-au încurajat să continui să forez adânc și să strălucesc cu mai multă putere se numără următoarele: *Hope for the Flowers* de Trina Paulus, *Siddharta* de Herman Hesse, *Synchronicity* de Joseph Jaworski, *Sacred Hoops* de Phil Jackson și o cărticică minunată care ne îndeamnă să nu renunțăm numită *The Go-Getter* de Peter B. Kyne. Nu apreciasem niciodată pe deplin puterea cărților de a-mi face cunoștință cu eul meu superior.

În această perioadă de introspecție și dezvoltare personală, am dedicat o mare parte din timpul meu pentru a înțelege pe deplin procesul pe care mi-l predase Julian. Am înțeles că cele *Șapte Etape ale Trezirii Sinelui* reprezentau un model elegant al căii pe care fiecare căutător trebuie să meargă pentru a ajunge acasă, la eul lui esențial. El sintetiza gândirea atâtor culturi și atâtor mistici în ce privește motivul pentru care noi ne aflăm aici și la modul în care viața noastră funcționează după o structură simplă, ușor de înțeles. Călătoria pe care o descrisese Julian era călătoria către casă, către adevăr și iluminare, două țeluri către care oamenii tind de când există ca specie. Am mai înțeles, în lunile în care Julian mi-a explicat acest proces și a conceput scenarii care să mă ajute să

înțeleg fiecare etapă, că urma să parcurg *în mod natural* fiecare dintre cele șapte etape ale căii pe măsură ce înaintam în viață, cu condiția să rămân credincios și devotat călătoriei pe acest drum al trezirii sinelui și al autenticității. Așa cum spusese el cândva, *„cele Șapte Etape al Trezirii Sinelui constituie procesul pe care fiecare căutător trebuie să-l parcurgă în drumul lui spre casă, spre locul unde inima lui și-a dorit dintotdeauna să fie."* Julian îmi explicase că în loc de câteva luni călătoria ar putea să dureze o viață întreagă. De fapt, nu toți cei care se angajează pe calea către casă vor ajunge la destinație. Cei mai mulți nu ajung acolo. Dar fiecare zi ne oferă oportunitatea de a ne apropia cu încă un pas de ideal și de a deveni un pic mai mult din ceea ce suntem destinați să devenim. Fiecare zi parcursă pe această cale ne aduce binecuvântări și mai multă putere personală. Fiecare moment din călătoria conștientă înlătură încă unul dintre straturile care-l acoperă pe Buddha cel de aur din interiorul nostru și îl face să strălucească dincolo de mâlul creat de temerile, crezurile limitatoare și presupunerile noastre false. Julian pur și simplu sintetizase procesul pentru a mă ajuta să-l înțeleg mai repede. Încerca să-mi ofere un cadru clar și puternic care să explice calea spirituală. Încerca să-mi ofere cât mai multă valoare și să mă ajute cât mai mult în timpul limitat pe care îl avea la dispoziție.

Am înțeles că erau foarte mulți oameni în întreaga lume pe care Julian dorea să-i slujească și știam că trebuia să treacă la următoarea lui misiune. Îmi exprimam adesea recunoștința față de el, pentru că mă găsise și mă ajuta să-mi transform viața, pentru că fără îndoială asta făcea. Fusese un prieten credincios al tatălui meu, iar eu îi spuneam asta des și îl făcea tare fericit.

— Prietenia e incredibil de importantă pentru mine, Dar. Îmi prețuiesc prietenii și îi iubesc. Tatăl tău a fost un

om minunat. E o mare bucurie pentru mine să te ajut, în singurul mod pe care-l cunosc.

Nu demult, Julian îmi spusese că voia să se implice în mișcarea pentru pacea mondială și că explora moduri prin care să aducă o contribuție în acest domeniu. Mai mulți lideri politici aflaseră despre munca lui, pe măsură ce mesajul lui se răspândea, iar Julian mi-a spus că se bucură că are șansa să ajute atât cât îi stă în putință. Era încredințat că înțelepciunea și filosofia lui puteau să reducă mult conflictele care se desfășurau în multe zone de pe glob, de pildă în Orientul Mijlociu și în Irlanda de Nord, ca să numesc doar câteva. Eram total de acord și așteptam ziua în care Julian avea să apară pe scena lumii ca om de stat, să explice președinților și prim-miniștrilor că a-ți deschide inima și a-ți revendica eul superior constituia adevărata soluție pentru a pune punct războaielor, pentru a dezvolta alianțe din care toată lumea să aibă de câștigat și nimeni de pierdut și pentru a face ca lumea să fie un loc mai bun, mai plin de iubire.

— Pentru a elimina ura din lume, trebuie mai întâi să eliminăm orice urmă de ură pe care o purtăm în interiorul nostru, mi-a spus Julian, într-o seară, când vorbeam la telefon. Știam că era pregătit să-și dea viața pentru a apăra acest adevăr.

Julian mi-a povestit că un producător de film reușise cumva să dea de el în urmă cu câteva luni. I-a spus că era interesat să facă un film despre viața lui și despre tot ce făcea el pentru a construi o lume nouă. Pe Julian îl așteptau lucruri mari. Știam că el nu căuta recunoaștere și că făcea totul complet dezinteresat. Eu însă eram fericit să văd că Julian începe să fie apreciat pentru meritele lui. Era un evanghelist în cel mai adevărat sens al cuvântului – tot ce-și dorea era să răspândească veşti bune pe o planetă care avea nevoie disperată de ele.

Trebuia să-l întâlnesc pe Julian la tribunal, la 9:00 dimineața. Îmi spusese că planificase pentru mine o ședință de *coaching* foarte specială, una care să-mi prezinte următoarea lecție de viață într-un mod de neuitat.

În timp ce urcam scările de beton ale tribunalului, un ofițer de poliție veni repede la mine. Am rămas surprins să aflu că îmi știa numele.

— Domnul Sandersen?

— Da, am răspuns, întrebându-mă despre ce era vorba. Ce se întâmplă?

— Vă rog să mă însoțiți. Sunt ofițerul Perez și mi s-a cerut să vă conduc în clădire. Nu vă pot spune nimic altceva. Am jurat să păstrez secretul.

O parte din mine bănuia că la mijloc era Julian, dar o altă parte din mine începea să-și facă griji. Ofițerul de poliție părea cât se poate de serios. Totuși, eu eram un cetățean bun, un om care respecta legea, își vedea de treaba lui și se ferea de necazuri, ce putea să dorească de la mine?

Ofițerul Perez mă conduse pe un hol cu pereții garnisiți de tablouri vechi înfățișând judecători îmbrăcați în robe. Era foarte tăcut și oficial. Mergeam cu un pas sau doi în urma lui. Nu fusesem niciodată într-un tribunal și eram curios de tot ce vedeam. Cândva îmi plăcea să urmăresc serialele despre lumea justiției care se dau azi la televizor. Mama își dorise ca eu să devin avocat.

— Am ajuns, domnule Sandersen. Să aveți o zi frumoasă, domnule, îmi spuse ofițerul, cu o umbră de zâmbet.

Fusesem adus la Sala de Judecată nr. 6 și mă aflam acum în fața a două uși uriașe din lemn. Clădirea mirosea a stătut, iar covoarele aveau mare nevoie să fie înlocuite, după atâția ani de du-te-vino. Nu era nimeni prin preajmă. Am împins ușile și am intrat în sală fără să am idee la ce să mă aștept. Inima îmi bătea cu putere.

Sala tribunalului era goală, cu excepția a doi oameni. În partea din față a încăperii întunecate se afla un judecător în vârstă, care stătea în spatele băncii de judecată, iar dinaintea lui, cu spatele la mine, era un avocat înalt, îmbrăcat într-un costum gri cu dungi fine. Fiind un cunoscător al costumelor de foarte bună calitate, mi-am dat seama că cel purtat de avocat era unul foarte scump. Judecătorul și avocatul discutau ceva, dar eu nu auzeam ce spun. Amândoi păreau foarte agitați, judecătorul dădea întruna din mâini, iar avocatul încuviința. Am înaintat câțiva pași și m-am așezat pe una dintre băncile lungi, de lemn, rezervate publicului care asista la procese. Mi-am pironit privirea în podea.

— Nu acolo, domnule Sandersen, aici, sus, mi-a ordonat judecătorul, arătându-mi locul rezervat în mod normal deținuților.

— Cu ce-am greșit?, am întrebat, străduindu-mă să-mi păstrez calmul. Un prieten de-al meu mi-a dat întâlnire aici, la tribunal, la ora 09:00 dimineața. Când să urc scările de la intrare, un ofițer de poliție, ofițerul Perez, m-a oprit și m-a escortat în această sală de judecată. N-am idee despre ce e vorba. Probabil că prietenul meu mă caută, iar eu mă simt frustrat fiindcă nu știu de ce mi s-a cerut să vin aici. Sunt acuzat de vreo infracțiune?

— Infracțiunea trădării de sine, prietene, declară cu convingere avocatul cel înalt, după care se întoarse spre mine și începu să râdă. Era Julian! Veni la mine și mă îmbrățișă mai afectuos ca niciodată.

I-am aruncat o privire judecătorului care râdea ca un școlar.

— Sper că nu te-am speriat, Dar. El e Walter... adică judecătorul Ford, spuse Julian, făcându-i din ochi complicelui său, și a acceptat să participe la această mică șaradă pentru a mă ajuta să-ți predau lecția de astăzi. Walter

și cu mine am petrecut mult timp împreună în perioada când eu practicam Dreptul și am devenit foarte buni prieteni. L-am sunat noaptea trecută și i-am cerut o mică favoare, îmi explică Julian, cu un zâmbet.

Apoi vorbi judecătorul, adresându-se lui Julian cu mare afecțiune și căldură.

— Ești cel mai bun avocat pe care l-am întâlnit vreodată, Julian. Nu aveai egal ca avocat specializat în litigii. Adevărul e că n-am întâlnit niciodată o minte mai bună în materie de Drept, în întreaga mea carieră de judecător și am cunoscut mulți avocați geniali. Mă bucur mult să te revăd, prietene. Ne-am întrebat cu toții unde ai dispărut după ce ai plecat din Barou. Extraordinară poveste despre transformarea ta acolo, sus, în Himalaya și-ți mulțumesc că mi-ai împărtășit-o. Îmi va lua ceva timp să mă obișnuiesc cu felul în care arăți acum. Vreau să spun că ai întinerit! Incredibil! N-am auzit și n-am văzut niciodată așa ceva. Dacă vrei să vii la cină într-o seară, ușa mea îți este întotdeauna deschisă, știi asta, nu-i așa, Julian?

— Da, știu. Îți mulțumesc, Walter, răspunse Julian.

— Julian, întreaga comunitate juridică îți simte lipsa. Cât despre dumneata, domnule Sandersen, nu știu ce te învață Julian, dar presimt c-o să-ți schimbe viața.

— Deja mi-a schimbat-o, domnule. Deja mi-a schimbat-o, am răspuns. Mă simțeam mai relaxat și mă amuzau nesfârșitele pozne ale lui Julian. Știam că-i plăcea să facă lucrurile să pară interesante și neconvenționale.

Judecătorul coborî de la locul lui și-i strânse mâna lui Julian, în felul în care politicienii aflați în campanie își arată aprecierea față de votanți. Apoi părăsi sala de judecată printr-o intrare privată din spate.

— Sigur că nu ai comis nicio infracțiune, prietene. Știu că ai părăsit scena trădării de sine cu multe săptămâni în urmă. Doar că am vrut să fac ceva pentru ca tu să înțelegi

cât mai bine cea *de-a Șasea Etapă* din cele *Șapte Etape ale Trezirii Sinelui*. Vezi tu, *Etapa a Șasea* se referă la o încercare.

— Într-o sală de judecată?

— Nu, Dar, e vorba despre o *încercare*[8] de o cu totul altă natură. Înainte ca un căutător să atingă destinația finală a eului său superior, el se va confrunta cu o încercare. Înainte de a ajunge la comoara după care tânjește, va fi supus unui test. Așa funcționează viața pe această cale. Dacă studiezi orice carte care descrie această călătorie către trezirea de sine, vei vedea că acel căutător – sau eroul – se confruntă întotdeauna cu un test sau cu o încercare, exact înainte de a primi premiul – viața pe care și-a dorit-o dintotdeauna.

— De ce funcționează lumea așa, Julian? De ce sunt legile naturii stabilite astfel încât să-i trimită căutătorului o încercare exact înainte ca el să ajungă la sfârșitul călătoriei?

— Bună întrebare. Sunt două motive pentru care natura trimite o încercare. Mai întâi, pentru a se asigura că acel căutător a învățat și a integrat pe deplin toate lecțiile pe care era destinat să le învețe în viață. În al doilea rând, pentru a cerceta cât de hotărât este căutătorul. *Majoritatea oamenilor renunță chiar înainte de a-și atinge visurile. Majoritatea oamenilor renunță când mai au doar câțiva pași până să obțină tot ceea ce și-au dorit.* Este ca în vechea poveste a căutătorului de aur. Și-a petrecut întreaga viață căutând uriașa pepită de aur care avea să-l facă un om bogat. Într-o zi, pe când cioplea cu ciocanul o bucată uriașă de piatră, decise că i-a ajuns.

[8] Joc de cuvinte în limba engleză: „trial" înseamnă atât proces judiciar, cât și încercare, test. (n. t.)

Trecuseră treizeci și cinci de ani și el continua să trăiască de azi pe mâine. Așa că aruncă piatra, puse jos ciocanul și părăsi mina pentru totdeauna. În dimineața următoare, un tânăr aflat în prima lui zi de lucru ridică piatra uriașă pe care o aruncase bătrânul miner. Observă că fusese destul de bine cioplită, așa că decise să-i mai dea o ultimă lovitură. Făcând asta, tânărului nu-i veni să creadă ce se întâmpla. Piatra se despică în două scoțând la iveală cea mai mare bucată de aur pe care o văzuse vreodată un miner. Tânărul s-a îmbogățit peste noapte, pentru că bătrânul miner nu avusese înțelepciunea și curajul să persevereze până când avea să obțină ceea ce-și dorise. Julian vorbea acum cu foarte multă pasiune. *„Necazurile declanșează curajul sufletului de a înfrunta neobosit tot ce ne trimite cerul"*, observa Euripide. Nu trebuie niciodată, absolut niciodată, să renunți când în drumul tău apare o încercare. Vor apărea multe încercări pe cale. Da, înainte de cea mai mare victorie a ta, te vei confrunta cu siguranță cu cele mai mari provocări. Exact înainte să atingi punctul maxim al evoluției tale personale, poți fi sigur că te vei confrunta cu un test de *amploare*. La asta se referă *Etapa a Șasea*. Acestea fiind spuse, înainte de a primi câștigurile pe care le vei dobândi mergând tot mai profund și amintindu-ți cine ești tu cu adevărat, ți se vor trimite multe încercări. Dacă ești conștient că toate acestea fac parte din drumul pe care trebuie să-l parcurgi pentru a te întoarce acasă, la eul tău autentic, îți va fi mai ușor, vei fi pregătit.

— Înțeleg și ai dreptate. Faptul că știu că trebuie să mă aștept să întâlnesc obstacole mă ajută să înțeleg mai bine modul în care funcționează acest proces. Când vor apărea capcanele, o să știu că toți ceilalți căutători care au parcurs această cale au trecut prin ceva asemănător. Așa o să-mi fie mai ușor și am sentimentul că obstacole-

le vin întotdeauna pentru a mă întări. Perioadele dificile chiar ne fac mai puternici, am spus. Frumos costum, apropo, am adăugat, zâmbind.

— L-am împrumutat pentru astăzi dimineață. Nu puteam să apar fără el în Palatul de Justiție. Revenirea în acest tribunal îmi trezește multe amintiri. Știi, prietene, îmi iubesc viața, cea pe care o trăiesc de când m-am întors din India. Niciodată nu m-am simțit așa de bine în pielea mea. Simt că sunt complet motivat și că trăiesc viața pe care am fost destinat să o trăiesc. Mă trezesc în fiecare dimineață cu un sentiment de bucurie splendid și cu o energie nemărginită, nerăbdător să ies în lume și să fac ceva cu darurile și harurile care mi-au fost date. Chiar nu-mi este dor de vechiul meu mod de viață. Nu eram eu acela. Văzut din afară, știu că părea că aveam totul. Femei superbe în jurul meu, un stil de viață luxos, procese câștigate care apăreau pe prima pagină a ziarelor, atâția bani că nu mai știam ce să fac cu ei. Dar eu, în interiorul meu, mă simțeam ca un cadavru viu. Îmi lipsea scânteia. Lumina mea interioară abia dacă se mai vedea. Aceea nu era viață și, crede-mă, nu-mi lipsește acea existență. Faptul că am venit azi aici îmi trezește multe amintiri. Mi-am făcut o mulțime de prieteni în această profesie și am întâlnit foarte mulți oameni cu adevărat buni. Știi, Dar, *fiecare* om are bunătate în el. Când oamenii acționează în moduri egoiste sau care le provoacă suferință altora, să nu faci greșeala de a crede că ceea ce vezi este o reprezentare exactă a ceea ce sunt ei cu adevărat. Nimeni nu e rău în esență. Ei doar *se comportă* în moduri rele. Nu spun în niciun caz că trebuie să rămâi lângă oamenii care te tratează rău. Desigur, trebuie să-ți stabilești granițe și să te protejezi. Spun doar că nu trebuie să cazi în iluzia că există oameni răi. Cei care provoacă suferință sau fac lucruri răutăcioase au fost tratați rău și au fost făcuți să

sufere de către alții. Să nu crezi că ceea ce ei îți fac reprezintă ceea ce sunt ei cu adevărat, pentru că nu e deloc așa.

— Înțeleg, Julian. Interesantă idee. În societatea noastră ne grăbim să judecăm foarte multe lucruri. Cineva face ceva care nu ne place și imediat îl etichetăm ca fiind „rău", „crud", „egoist" sau „dominator". Înțeleg că tu spui că acesta e un mod foarte superficial de a privi lucrurile. Trebuie să mergem mai profund pentru a descoperi lucrurile. A fi căutător înseamnă să ajungi la adevărul a ceea ce se petrece cu adevărat într-o anumită situație sau în viață, în general, corect?

Julian încuviință zâmbind. Era fericit că învățam toate lucrurile acestea.

— Și, la un nivel mai profund, oamenii care acționează în moduri mai aspre nu fac decât să deruleze din nou vechile benzi care le-au condus dintotdeauna viața. Ei transpun în acțiune tiparele și modurile de a se comporta pe care le-au adoptat din copilărie, în efortul de a se adapta și de a supraviețui în lume. Ei nu știu cum să facă altceva, pentru că nu conștientizează ce se întâmplă în interiorul lor, ei dau vina pe lumea exterioară pentru ceea ce nu merge în viața lor. Procedând astfel, ei nu-și aduc niciodată în lumina conștiinței umbrele care-i guvernează. Așa că rămân mărunți și încătușați în minciuna care este viața lor și când oamenii sunt învățați un mod mai bun și mai înțelept de a face lucrurile, pot începe să trăiască o viață mai înțeleaptă și mai bună. Când înțeleg că pentru a-și schimba viața trebuie să se transforme ei, se trezesc și încep să pășească către viața lor optimă.

Julian bătu din palme. Se urcă apoi pe masa strălucitoare din fața lui și începu să danseze un dans oarecum ciudat. Nu știam dacă învățase asta acolo sus, în Himalaya, sau de la unul dintre ceilalți oameni pe care-i antrenase. Nu văzusem niciodată așa ceva. Julian vedea că

râd, dar nu-i păsa. Continuă să-și fluture mâinile prin aer și să-și mişte picioarele dintr-o parte în cealaltă. După câteva minute, coborî de pe masă și mă conduse afară din sala de judecată.

— Fie ca această sala de judecată și falsul proces pe care ți l-am înscenat să-ți amintească de *Etapa a Șasea* din *Cele Șapte Etape ale Trezirii Sinelui.* Înainte să se petreacă lucruri minunate, uneori trebuie să treci prin perioade grele. Aș vrea ca micul meu dans ciudat să-ți aducă aminte că viața e un joc. Nu o lua prea în serios. Dansează. Distrează-te. Râzi. Păstrează o doză sănătoasă de perspectivă. Știu că te-ai confruntat cu perioade dureroase în ultimul timp. Sunt conștient de asta, dar te invit să-ți amintești că ai multe, foarte multe binecuvântări în viață. Știai că astăzi, pe planetă, peste un miliard de oameni se vor duce la culcare flămânzi? Există copii care n-au ce mânca. Există oameni închiși și torturați în închisori. Și sunt alți oameni – frații și surorile noastre din acest trib numit umanitate – prizonieri în saloane de spital, care se luptă să supraviețuiască ravagiilor unor boli. Există atât de mulți oameni care au cu mult mai puțin decât avem noi, iar inima mea plânge cu gândul la ei, spuse Julian, iar tonul vocii i se înmuie. Mi-aș dori să-i pot ajuta pe fiecare dintre ei. Amintește-ți că Maica Tereza spunea: *„Nu există fapte mari, există doar fapte mici făcute cu o mare iubire."*

— Tot ea a spus: *„Dacă nu alegeam acea primă persoană în Calcutta, nu-i alegeam nici pe restul de 42.000"*, am adăugat. Am citit asta într-una dintre cărțile pe care le-am studiat și ai dreptate, Julian. În trecut m-am focalizat întotdeauna pe ceea ce lipsea din viața mea, nu pe tot binele pe care-l aveam. Cred că maturitatea ca ființă umană înseamnă să iubești ceea ce ai, în loc să te îngrijorezi prea tare să ai ceea ce iubești. Știu că tu crezi că

trebuie să inițiem schimbarea și să ne urmărim visurile, dar te-am mai auzit spunând că e important să aducem un sentiment profund de recunoștință în viața noastră.

— Asta mă face să mă gândesc la acel proverb persan străvechi: *„Blestemam faptul că nu am pantofi până când am văzut un om care nu avea picioare"*, observă Julian.

Părăsirăm sala de judecată în tăcere. În drum spre ieșire, Julian privea tablourile care se aliniau de-a lungul coridorului. Când am ieșit din clădire, Julian se opri și privi la parcul luxuriant de dincolo de stradă. Căută în haina de la costum și îmi întinse o bucată de hârtie liniată, pe care obișnuiesc avocații să ia notițe în timpul proceselor. În capul paginii scria: „Reguli pentru a câștiga procesele."

— Iată, prietene, asta e pentru tine, spuse Julian, înmânându-mi bucata de hârtie. Aș vrea să memorezi aceste reguli astfel încât atunci când vor apărea perioade dificile pe calea trezirii eului tău cel mai înalt și mai bun, să ai la îndemână câteva idei și instrumente specifice care să te ajute să le depășești.

Julian se opri și privi în sus, către cer. L-am auzit spunând următoarele cuvinte care nu se adresau cuiva anume.

— Te rog, dă-mi puterea să lucrez cât mai bine în slujba celorlalți.

Apoi se uită din nou la mine. În ochii lui se citea tristețea.

— Ești un om puternic, îmi spuse. Cu doar câteva luni în urmă erai gata să-ți iei viața, dar ceva din tine nu te-a lăsat să faci asta. În loc de asta, ai început să lași viața să te conducă și ai început să te deschizi către un nou mod de a vedea lucrurile. Această schimbare necesită un curaj imens și spune extraordinar de mult despre persoana care ești. De când îți predau lecții, ți-ai investit încre-

derea în mine și mi-ai urmat instrucțiunile, deși uneori păreau ciudate. Ai pătruns adânc în tine, te-ai confruntat cu lucrurile cărora le opuneai rezistență, ți-ai examinat umbrele și ți-ai deschis inima. Ești un om bun pe cale să devii un om mare, Dar. Simt din tot sufletul că lumea are nevoie de mai mulți oameni ca tine. De mai mulți bărbați și femei care să asculte de chemarea inimii și să se trezească spre viața lor optimă. Mi se rupe inima să văd că oamenii trăiesc doar la o proporție minusculă din puterea și potențialul lor. Mă doare să văd că oamenii se comportă egoist, că pun interesele lor deasupra intereselor celorlalți, când ar trebui să trăiască ajutându-i pe ceilalți *și* ajutându-se pe ei înșiși. Știi ce fericit ar fi fiecare om de pe planetă dacă și-ar face un pic de timp în fiecare zi pentru a se pune mai mult în slujba semenilor? Ai idee ce bucurie pătrunde ființa unei persoane când se dedică pentru a crea o valoare reală și durabilă pentru alți oameni? Când privești lucrurile din această perspectivă, a-i ajuta pe ceilalți să-și realizeze visurile înseamnă să-ți faci ție însuți un dar neprețuit, dar majoritatea oamenilor nu conștientizează acest adevăr. Julian tăcu. Majoritatea oamenilor trăiesc legați la ochi crezând că lumea pe care o văd este singura realitate. Acum știi asta. Ei cred că viața mediocră și măruntă pe care o trăiesc este singura pe care o au la dispoziție. Fiecare om e destinat să aibă o viață măreață. Asta face parte din „destinul în linii mari" care a fost deja trasat pentru noi. Nouă ne revine sarcina să construim detaliile acestui destin. E acel parteneriat despre care ți-am vorbit într-o ședință anterioară. Viața este un proces care se desfășoară în colaborare. Fă tot ce-ți stă în putință. Urmează-ți visurile. Deschide-ți inima. Realizează munca interioară. Implică-te în multe feluri. Trezește-te devreme și fii disciplinat. Fă tot ce poți tu să faci pentru a închide *breșa integrității*, pune punct reci-

clării și conștientizează *Cele Patru Treziri.* Apoi – și numai apoi – abandonează-te și acceptă ceea ce vine, știind că totul se întâmplă spre binele tău.

Credința lui Julian în potențialul ființei umane m-a impresionat. Era un optimist într-o societate în care mult prea mulți oameni renunțaseră la ideea că fiecare dintre noi poate fi măreț. La un anumit moment din viață, cei mai mulți dintre noi am început să credem în minciuna că măreția e apanajul câtorva aleși. Undeva, pe drum, cineva ne-a păcălit că viața noastră nu e destinată să fie extraordinară. Julian știa că lucrurile stau exact invers. Știa că suntem destinați să trăim la nivel înalt. Înțelegea că am fost proiectați să strălucim cu putere. Era conștient de adevărul că pe această planetă nu există oameni care să fie mai buni decât alții și că avem cu toții datoria de a influența și a binecuvânta viața semenilor noștri.

— Mâine trebuie să plec din oraș. Următoarea mea misiune este în Anglia și trebuie să prind un avion la 09:00 dimineața. Sunt trist că trebuie să te părăsesc, prietene. Sunt grozav de mândru de ceea ce ai devenit și de ceea ce continui să devii. Meriți tot ceea ce ți se întâmplă. Eu ți-am arătat drumul și ți-am transmis înțelepciunea, dar tu ai avut curajul și înțelepciunea să pui în practică toate cunoștințele pe care ți le-am împărtășit. Dacă nu e pusă în practică, *înțelepciunea nu are nicio valoare.*

Nu-mi venea să cred că Julian pleacă. Ajunsesem să-l iubesc pe acest om cu puține posesiuni materiale care conducea mașini rapide și uneori se îmbrăca în costume scumpe. Ajunsesem să-l respect enorm și binele lui mă preocupa profund. Ca să fiu sincer, îmi era puțin teamă, acum că aflasem că rămân pe cont propriu, fără un ghid care să mă îndrume. Ca de fiecare dată, Julian și-a dat seama prin ce treceam.

— Știi că nu vei fi niciodată singur, Dar. Acum o ai

pe Sasha şi ar trebui să ştii că pe măsură ce înaintezi pe această cale, vei atrage în viaţa ta, în mod firesc, tot mai mulţi căutători. Vei găsi mai mult sprijin decât ţi-ai imaginat vreodată. Te rog, nu te îngrijora şi te mai rog, continuă Julian, să-ţi aminteşti că în ultimă instanţă toate răspunsurile se află în tine. Nu ai nevoie de un ghid. Această călătorie nu înseamnă să înveţi lucruri noi, ci să-ţi aminteşti lucrurile pe care le-ai uitat. Buddha cel de aur se află deja în tine. Nu trebuie decât să îndepărtezi straturile şi totul va fi bine în universul tău.

— Mulţumesc, Julian. Te iubesc ca pe un tată, ştii asta?

— Ştiu. Şi îţi mulţumesc. Am să mă uit pe cer, să văd cum răsare steaua ta, răspunse el. Hai să ne întâlnim mâine dimineaţă, la ora 5. Aş vrea să ne întâlnim la cimitirul Rolling Hills. Ştiu că te întrebi de ce ne întâlnim acolo, dar o să afli în curând răspunsul.

Julian mă îmbrăţişă cum făcea de obicei, ca un urs, apoi coborî încet scările tribunalului. Am văzut cum salută un cerşetor şi apoi intră în parc. Ochii mi se umplură de lacrimi în timp ce-l priveam. Fără Julian, avea să rămână un mare gol în viaţa mea.

M-am uitat la hârtia pe care o aveam în mână. Am citit: *„Reguli pentru a câştiga procesele"*; erau şapte astfel de reguli şi ştiam că mă vor ajuta să trec prin perioadele grele. Iată cum sunau aceste reguli:

Regula nr. 1: Aminteşte-ţi că viaţa e alcătuită dintr-o succesiune de anotimpuri. Fiecare om va trebui să îndure asprimea câtorva ierni pentru a atinge gloria celor mai bune veri. Nu uita niciodată că iernile nu durează.

Regula nr. 2: Înscrie-te în *Clubul Speranţei*. Scopurile mari, frumoase şi aparent imposibile sunt mijloace super-

be pentru a te ajuta să depăşeşti necazurile. Ţi-am povestit ce spunea Da Vinci: *„Fixează-ţi cursul după o stea şi vei putea naviga prin orice furtună."* Când te angajezi să urmăreşti scopuri măreţe şi nobile care scot la iveală tot ce-i mai bun în tine, dorinţa de a le atinge te va ajuta să depăşeşti perioadele dificile pe care le vei întâlni pe calea de căutător.

Regula nr. 3: Aminteşte-ţi întotdeauna că noi evoluăm cel mai mult când trecem prin cele mai mari suferinţe. Cât timp trecem prin ele, ne doare, dar pe măsură ce le depăşim, ele ne vindecă. Când un vas cu apă cade pe podea şi se sparge, ceea ce a fost ascuns în interior începe să se reverse. Când viaţa îţi trimite una dintre cotiturile ei, aminteşte-ţi că ea a venit ca să te ajute să te deschizi, astfel încât toată iubirea, toată puterea şi tot potenţialul care dormitau în tine să se poată revărsa în exterior. Şi, aşa cum se întâmplă cu un os fracturat, *devenim mai puternici în locurile unde a fost ruptura.*

Regula nr. 4: Eşecul e o alegere. Nimic nu poate opri un bărbat sau o femeie care refuză pur şi simplu să fie subjugat. Cartea despre care ţi-am spus, *The Go-Getter*, îţi va fi de folos în acest sens. Citeşte-o adesea. Pur şi simplu, ia decizia din adâncul inimii tale că *indiferent ce ţi se întâmplă* vei continua să mergi pe calea autentică. În felul aceasta, îţi vei asigura o viaţă de *real* succes.

Regula nr. 5: În perioadele dificile apare tendinţa de a renunţa. Când dai de necazuri, fii disciplinat şi păstrează-ţi rutina. Trezeşte-te devreme. Respectă-ţi ora sfântă. Mănâncă foarte bine. Fă exerciţii fizice. Petrece timp în natură şi asigură-te că faci tot posibilul pentru a-ţi păstra toate cele patru dimensiuni centrale – mintea, corpul, inima şi spiritul – într-o stare de funcţionare bună.

Regula nr. 6: Simte-ți emoțiile! Când te confrunți cu perioade dificile, unii oameni îți vor spune: „Gândește lucruri pozitive." Un astfel de sfat *nu* este de ajutor. Deși sunt de acord că nu poți face mașina să înainteze dacă privești în oglinda retrovizoare și că nu e sănătos să trăiești în trecut, nu trebuie să ne grăbim să reîncadrăm un așa-zis eveniment negativ ca fiind unul pozitiv. Dacă faci asta, vei fi aruncat în negare. Conștientizează sentimentele de durere, mânie sau tristețe care vor apărea, în mod firesc, la suprafață. E bine să le simți. Chiar e sănătos să faci asta. Simțindu-le, vei putea să te eliberezi de ele. Important e să nu te blochezi acolo. Esențial este să atingi o stare de echilibru. Experimentează emoțiile care apar, astfel încât să nu sfârșești prin a le înghiți și a le permite să te macine. În același timp, folosește-ți puterile intelectuale pentru a vedea că tot răul e spre bine. Acesta nu este un proces științific și, în ultimă instanță, tu trebuie să faci ceea ce simți că e bine pentru tine.

Regula nr. 7: Amintește-ți că indiferent cât îți este de greu, *nu ești niciodată singur.*

Am împăturit hârtia. Înțelepciunea lui Julian era profundă și totodată practică, deși nu prea înțelegeam ce însemna fraza de la sfârșit, cum că nu sunt niciodată singur. Bănuiam că timpul și experiența îmi vor aduce răspunsul. Descopeream că viața era cel mai minunat învățător.

Am rămas pe scările de la tribunal timp de o oră, poate chiar mai mult. Am privit oamenii care treceau și păsările care se înălțau spre cer. Am simțit razele soarelui pe față și briza blândă care îmi trecea prin păr. Julian avea să mă părăsească a doua zi. Instructorul meu pleca. Adusese atât de multe în viața mea. Am jurat să încep să ofer și eu, la rândul meu.

CAPITOLUL 10
Discipolul se trezește

Când ești animat de un scop înalt, de un proiect extraordinar, toate gândurile tale se descătușează; mintea își depășește limitările, conștiința se extinde în toate direcțiile și te găsești într-o lume nouă, măreață și minunată. Forțe, facultăți și talente adormite se trezesc la viață și descoperi că ești o persoană mult mai minunată decât ai visat vreodată să fii.

Patanjali

Soarele răsărea în timp ce mă îndreptam cu mașina către cimitirul Rolling Hills. Acest cimitir micuț și puțin cunoscut era situat în afara orașului, într-o zonă faimoasă pentru spațiile deschise și pajiștile frumoase. Ieșind de pe autostradă am luat-o pe un drum șerpuit, apoi am trecut pe lângă un lac unde pescuiam cu tata când eram mic.

Când m-am apropiat de cimitir, am auzit răsunând o melodie liturgică. Am oprit, am coborât din mașină și mi-am dat seama că cineva pusese un CD cu muzică gregoriană. Melodia aceea liturgică și ceața dimineții care încă plutea deasupra dealurilor dădeau întregului peisaj un aer mistic. Julian nu se vedea nicăieri.

Am pășit pe cărarea prăfuită către micuța clădire care se odihnea pe culmea unui deal acoperit cu iarbă. Urcând, m-am uitat la câmpul de cruci și am reflectat la viața oamenilor îngropați acolo. Mai mult ca niciodată, am înțeles că până și cea mai lungă viață e incredibil de

scurtă când o raportăm la scara eternității. Pe măsură ce înaintăm prin viață, acordăm atâta importanță unor lucruri neînsemnate, uitând ce este mai important și ignorând faptul că viața trece pe lângă noi dacă nu intrăm în joc. Adesea ne trezim că e prea târziu și că anii noștri cei mai buni s-au dus deja.

Îmi petrecusem atâția ani din viață alergând după faimă și avere. Totuși, oricât de mult dobândeam, nu era niciodată suficient. Era aproape ca o dependență. Voiam mereu mai mult și, oricât de mult încercam să lupt cu această dorință, ea mă trăgea întotdeauna înapoi. Pe drum, pierdusem ceea ce însemna cel mai mult pentru mine. Știam că nu voi mai face niciodată această greșeală. Desigur, succesul exterior este important. Îmi plăcea că filosofia lui Julian despre împlinirea personală accepta să faci bani, să ai lucruri frumoase și să fii „în lumea asta". Ba chiar mă lăsase să cred că astfel de scopuri sunt pozitive. Suntem ființe spirituale, dar trăim într-o lume a oamenilor și nu avem niciun motiv să ne scuzăm pentru că ne bucurăm de darurile materiale pe care ni le oferă această lume. Ideea măreață a lui Julian era că urmărirea acestui gen de recompense trecătoare nu trebuie să fie *principalul* scop al vieții. Era de fapt o chestiune de priorități, iar trezirea eului meu superior trebuia să rămână sarcina mea principală.

Cu cât mă apropiam de clădire, cântecul se auzea din ce în ce mai tare. Știam că Julian era pe undeva, pe acolo. Fără îndoială, asistam la încă unul dintre scenariile lui neconvenționale de predare. Pe față îmi apăru un zâmbet.

— Julian, am strigat. Știu că ești aici, așa că ai face bine să te arăți.

Nu am primit niciun răspuns. Am strigat și mai tare.

— Haide, Julian. Știu că ești aici. Unde te-ai ascuns?

Atunci am văzut o siluetă apropiindu-se de mine prin

ceață. Era Julian, îmbrăcat cu roba lui, cu gluga pe cap. Ținea în mâini un buchet de flori proaspete, iar în spate avea rucsacul.

— Bună dimineața, Dar, îmi spuse, pe un ton serios. O să plec la aeroport un pic mai târziu, dar trebuia să mă întâlnesc cu tine. E ultima noastră ședință de *coaching*. Trebuie să-ți împărtășesc etapa finală din *Cele Șapte Etape ale Trezirii Sinelui*. Te rog, urmează-mă, îmi zise Julian. Am plecat de lângă clădire și am pătruns în zona cu morminte. Cântecul liturgic continua să se audă.

Merserăm doar un minut sau chiar mai puțin, apoi Julian se opri la un mormânt proaspăt săpat. Îngenunche și încercui zona mormântului cu florile proaspete pe care le adusese. Era tăcut și părea să fie extrem de respectuos în fața locului sacru în care ne aflam.

— Julian, al cui e mormântul ăsta?, am întrebat, încetișor.

— Al tău, veni răspunsul.

Nu înțelegeam ce voia să spună Julian cu acest comentariu. În viață, oamenii ne spun tot felul de lucruri și acționează în multe feluri. O mare parte din suferința pe care o experimentăm ca ființe umane provine din faptul că facem presupuneri cu privire la ceea ce ni se întâmplă. De exemplu: mergem la serviciu și un coleg nu ne salută. Presupunem că e supărat pe noi. E o presupunere falsă. Adevărul poate fi că are un copil bolnav și e îngrijorat din pricina asta. Singurul mod de a afla adevărul despre presupunerile noastre este să avem curajul de a pune întrebări pentru a ne clarifica înțelegerea. Asta înseamnă că trebuie să devenim buni în comunicare. Dar cei mai mulți oameni nu fac niciodată asta. În ultimele săptămâni, mă angajasem să descopăr adevărul în toate situațiile. Mi-am dat seama că, în trecut, de multe ori am interpretat greșit anumite situații și eram hotărât să pun întrebări când aveam nevoie de mai multe răspunsuri.

— Julian, ce vrei să spui? Cum poate să fie mormântul meu? Nu sunt mort. N-am fost niciodată mai sănătos sau mai fericit. Nu am fost niciodată atât de viu. Ce vrei să sugerezi? Nu prea înțeleg.

— Relaxează-te, prietene. Acest mormânt e o metaforă pentru ultima lecție pe care vreau să ți-o împărtășesc. Acest mormânt *ar putea* fi mormântul tău. Acest mormânt ar putea fi mormântul *meu*. Ar putea fi mormântul oricui. Ideea este pur și simplu următoarea: *pentru a te trezi la viața ta de nivel înalt, este important să mori când ești viu.*

— Ce vrei să zici cu asta?

— Cei mai mulți oameni trăiesc ca și cum ar avea la dispoziție tot timpul din lume. Vor să aibă mai mult timp în viața lor, cu toate astea își irosesc timpul pe care-l au. Amână să trăiască până nu apare cine știe ce eveniment viitor. Astfel de oameni spun: „O să petrec mai mult timp cu familia mea după ce obțin promovare aceea" sau „O să mă distrez mai mult în viață după ce cresc copiii" sau „O să-mi urmez visurile după ce o să câștig mai mulți bani" sau „O să am mai multă grijă de sănătatea mea imediat după ce trec de perioada asta stresantă." *Viața nu așteaptă pe nimeni.* Unul dintre lucrurile cele mai importante pe care pot să te învăț este să te conectezi cât mai des la natura ta de ființă muritoare. Amintește-ți că timpul e bunul tău cel mai de preț. A-ți spune că îți vei revendica eul tău autentic cândva, în viitor, înseamnă să te bazezi pe o mulțime de presupuneri. Tu sau eu am putea să murim astăzi. Așa cum ți-am spus când ne-am întâlnit la *The Q*, niciunul dintre noi nu știe când îi sună ceasul. Fiecare zi trebuie trăită ca și cum ar fi ultima zi pe planetă. Poartă-te cu toți cei pe care-i întâlnești ca și cum nu i-ai mai vedea niciodată. Asumă-ți riscuri mari și folosește toate oportunitățile de dezvoltare personală care apar. Îți recomand să te trezești devreme în fiecare duminică sau măcar o dată la câteva duminici și să vii aici. Vino singur și fă din asta un ritual pe care să-l practici cu regularitate.

— Și ce-ar trebui să fac mai exact, după ce ajung aici?

— Conectează-te cu moartea ta. Gândește-te la viața pe care știi că poți să ți-o creezi și amintește-ți că te insulți singur dacă n-o trăiești și n-o respiri în fiecare zi. Fiecare clipă pe Pământ e o oportunitate uriașă. Ți-am spus asta, Dar. Fiecare zi în care te trezești e un dar care trebuie sărbătorit. Ești destinat să strălucești. Vino aici pentru a te reconecta cu fragilitatea vieții. Gândește-te numai: unii dintre oamenii care se vor trezi azi vor fi morți până la apusul soarelui. Cei mai mulți dintre ei nici nu-și imaginează că are să li se întâmple așa ceva. Aveau atâtea planuri mărețe pe care să le pună în practică la momentul potrivit. *Nimeni nu plănuiește vreodată să moară.*

Ultima frază m-a lovit în plin. Știam că trăiam mai conștient, cu o mai mare bucurie și cu mai mult entuziasm decât experimentasem vreodată. Cu toate astea, continuam să am rețineri. Reprimam o parte din iubirea mea pentru Sasha. Puteam să-i arăt mult mai mult din ceea ce eram eu cu adevărat. Și, reflectând mai profund, am înțeles că în spatele acestei împotriviri era teama. Mă temeam că dacă îmi deschideam complet inima față de ea, putea să mă facă să sufăr ori să profite de mine. Frica mea nu avea nicio bază reală: Sasha era o femeie incredibilă, în toate privințele. Adesea, temerile n-au nicio bază în realitate. Ele sunt simple iluzii pe care ni le creăm noi. Și, într-adevăr, sunt superficiale, lipsite de adâncime.

Tot așa, eram reținut când era vorba despre copiii mei. Știam că puteam să devin un tată extraordinar și în clipa aceea mi-am promis că așa voi fi. Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât înțelegeam mai bine că puteam să fiu și să fac mult mai mult. De ce să nu fiu unul dintre cei

mai mari lideri din domeniul meu? De ce să nu adaug o valoare incredibilă în viața a sute, poate chiar mii de oameni? De ce să nu mă apropii de starea de iluminare, mai aproape decât mi-aș fi imaginat vreodată?

— Îți amintești exercițiul pe care ți-am cerut să-l faci când ne-am întâlnit la școală?, mă întrebă Julian.

— Cum aș putea uita? Mi-ai zis să-mi scriu necrologul. Mi-ai cerut să scriu povestea vieții mele, ca să am înțelepciunea și conștiința de a-mi trăi viața retrospectiv. Când știu unde vreau să mă aflu la sfârșitul vieții, pot să fac alegerile potrivite în fiecare clipă, în fiecare oră, în fiecare zi, pentru a ajunge acolo.

— Perfect spus.

— Mi-am citit de multe ori necrologul, cu voce tare, în ora mea sfântă din fiecare dimineață. De obicei, e unul din primele lucruri pe care le fac imediat după ce mă trezesc. Această acțiune simplă a schimbat în profunzime modul în care gândesc, simt și acționez în viața mea.

— Așa ajungem, cu eleganță, la cea de-a șaptea și ultima etapă din procesul de Trezire a Sinelui. După ce renunți la minciuna care a fost viața ta și te angajezi să urmezi calea către adevăr, la Momentul Alegerii...

— Prima și a doua etapă din proces, am intervenit eu.

— Corect. Ei, bine, după ce parcurgi primele două etape, ajungi la etapa a treia, în care începi să vezi totul cu alți ochi. Începi să descoperi adevărul. Îți dai seama câtă putere latentă ai în tine. Începi să conștientizezi cum te-ai trădat pe tine însuți și ți-ai fixat limite. Începi să înțelegi cât de minunată e lumea noastră și cât de multă bucurie te așteaptă. Ce urmează, prietene?, întrebă Julian.

— Etapa a Patra. În această etapă, căutătorul, înaintând pe cale, e însetat să afle răspunsuri la nenumăratele întrebări care încep să iasă la suprafață. E etapa în care căutătorul începe să caute îndrumători și maeștri care

să-l ajute să-și găsească drumul. Căutătorul învață acum atât de multe lucruri și ajunge la un asemenea nivel de conștiință încât intră într-o stare de confuzie.

— Da. Însăși temelia pe care căutătorul s-a sprijinit până acum începe să se dărâme. Toate crezurile și toate presupunerile despre modul în care funcționează lumea și modul în care el se integrează în ea sunt puse sub semnul întrebării și reevaluate. Etapa a Cincea e o perioadă de revoluție și de schimbări uriașe, dar e și o perioadă foarte frumoasă de dezvoltare personală. Omida stă în întunericul coconului, dar ghici ce se întâmplă de fapt?

— Se naște un fluture, am răspuns, cu convingere.

— Întocmai. *Totul e bine.* Urmează încercarea inevitabilă pe care o va experimenta fiecare căutător aflat pe calea adevărului. Exact înainte de marea victorie, viața îi trimite întotdeauna un test important. Modul în care reacționăm în astfel de momente ne definește, în multe privințe, destinul. Cea mai bună mutare e să alegem să fim curajoși și să mergem înainte. Așa ajungem la ultima etapă, Marea Trezire a Sinelui. Tu ai experimentat câte ceva din fiecare etapă în timpul cât am fost împreună. Da, am construit câteva scenarii pentru tine, ca să dau viață fiecărei părți a procesului. Am făcut asta pentru a te ajuta să înveți și să înțelegi mai bine. Însă foarte mult din ceea ce ai experimentat a venit de la sine. Când ai părăsit minciuna și ai ales să te trezești, te-ai îndreptat singur spre cărți și îndrumători care să te ajute să înveți și să-ți construiești baza de înțelepciune. Și, procedând astfel, ai experimentat singur confuzia și transformarea pe care le implică Etapa a Cincea. Și pentru că nu ai renunțat, o transformare reală s-a petrecut în viața ta. Acum totul arată foarte diferit față de cum era nu cu mult timp în urmă, nu-i așa?

— Cu siguranță. Viața mea a devenit frumoasă, Juli-

an. N-am fost nicicând mai fericit. Îți sunt atât de recunoscător!

— Cu multă plăcere, Dar. După ce voi pleca, viața îți va aduce propriile ei scenarii și experiențe și vei parcurge unele dintre aceste etape fără ca eu să fiu lângă tine. Viața va deveni cel mai bun *coach* și maestru al tău – dacă îi permiți.

Julian își trecu o mână peste broderia robei.

— *Etapa a Șaptea* este destinația finală. A ajunge complet în acest punct de pe cale înseamnă să devii iluminat. Așa cum spuneam, puțini au ajuns în acest loc măreț, dar situația se va schimba. Vreau să mă ajuți, să împărtășești filosofia mea tuturor celor cu care intri în contact. Am un sentiment puternic că vrei să-mi dai înapoi o parte din ceea ce ți-am dăruit eu. Să știi că n-am nevoie de niciun lucru material. Sigur că mi-a plăcut să conduc vechiul meu Ferrari și să îmbrac acel costum superb la tribunal, dar ele nu sunt cele mai importante lucruri pentru mine. Vreau să schimb lumea, prietene. Vreau să influențez viața cât mai multor oameni, atât cât îmi stă în putință. Am fost un avocat nefericit care se chinuia să răzbească în viață din punct de vedere spiritual. Viața mea era complet dezechilibrată și scăpase cu totul de sub control, iar acum, privește-mă!, spuse Julian, entuziasmat. Ceea ce am învățat sus, în munți, chiar funcționează și vreau ca fiecare om pe care am ocazia să-l influențez să descopere ceea ce am aflat eu acolo, alături de acei înțelepți iluminați. Singurul lucru pe care ți-l cer e să spui și altora ceea ce ți-am împărtășit eu. Cel mai bun mod de a învăța este să-i înveți pe alții, așa că poți să-ți faci ție însuți o favoare în acest proces.

Julian se apropie și-și puse ambele mâini pe umerii mei. Se mai uită o dată la cerul albastru. Apoi închise ochii.

— Dar, ai fost un discipol excelent. Mă bucur nespus

pentru tine, pentru felul cum arată viața ta astăzi. Te îndrepți către locuri magnifice și nici nu-ți imaginezi minunile care te așteaptă acolo. Mi-a plăcut enorm să-mi petrec timpul alături de tine. Mi-ai arătat multă bunăvoință, mult respect și multă dragoste. Te rog să dai în continuare ascultare acelui glas care crește în tine. Este glasul inimii tale și, dacă vei continua să ai încredere în el, acest glas te va conduce acolo unde trebuie să ajungi. Continuă să lași să iasă la lumină harurile cu care ai fost înzestrat. Continuă să creezi valoare pentru toți oamenii din viața ta și continuă să mergi pe această cale, indiferent ce s-ar întâmpla. Procedând astfel, viața ta va fi minunată și vei lăsa o moștenire însemnată.

Julian deschise ochii. O lacrimă îi alunecă pe obraz și căzu pe robă. Privi în jos, la pata pe care o făcuse și începu să râdă.

— Fiecare sfârșit e un nou început. Tu m-ai învățat asta, nu demult – nu uita, *coach*, i-am spus, vesel.

— Bine zis, prietene, doar că mi-e greu să mă despart de oameni pe care am ajuns să-i iubesc. Tu și ceilalți oameni pe care i-am instruit de când m-am întors din India sunteți eroii mei. Curajul de care dați dovadă mă face să mă simt umil. Mi-aș dori să rămân aici și să te îndrum pe calea aleasă, dar nu de asta ai tu nevoie și nu asta sunt eu destinat să fac. Înainte să plec, vreau să fac un lucru, se poate?, mă întrebă Julian.

— Sigur, Julian. Sunt de acord cu orice ai vrea să faci.

Julian își dădu jos rucsacul și-l deschise. Scoase din el un jurnal uzat, legat cu piele și-l deschise la o pagină anume. Stând în picioare pe marginea mormântului și vorbind cu o voce puternică, Julian spuse:

— Vreau să fac ceva ce n-am făcut niciodată. Vreau să-mi citesc necrologul cu voce tare.

Făcu o pauză, apoi începu să citească:

Necrologul lui Julian Mantle

Julian Mantle a fost un om care credea în puterea spiritului uman de a fi o forță a binelui pe această planetă. A fost un idealist și o persoană care credea cu adevărat că fiecare om viu poate să producă schimbări autentice dacă alege să accepte că acesta este destinul său.

Julian a fost un om simplu. Îi plăceau cărțile bune, apusurile de soare, nopțile înstelate și, din când în când, o felie zdravănă de tort cu ciocolată. Însă, mai presus de toate, Julian a iubit oamenii și și-a petrecut viața ajutându-i să descopere cine sunt ei cu adevărat.

A făcut multe greșeli în viața lui, dar a învățat din ele. S-a confruntat cu multă suferință personală, dar suferința l-a ajutat să evolueze.

Julian n-a fugit niciodată de temerile lui. Dimpotrivă, le-a înfruntat și, în felul acesta, și-a recuperat libertatea. A fost autentic, curajos și iubitor.

Julian a murit noaptea trecută, la frageda vârstă de 108 ani. A influențat multe vieți și ne va fi dor de el.

Auzind cuvintele lui Julian, am început să plâng. Când mi-am ridicat privirea, am văzut că Julian plecase. M-am uitat pe câmp, dar Julian nu se zărea nicăieri. Cântecul liturgic încă se auzea din micuța clădire de pe deal, iar soarele strălucea cu putere. Nu era niciun nor pe cer.

Când am trecut pe lângă morminte, am zărit ceva strălucind în iarbă. M-am aplecat și am rămas uluit de ceea ce am văzut. Era un mic Buddha de aur care fusese prins de o bucățică lungă și subțire de piele, astfel încât să poată fi purtat la gât. Pe spatele obiectului confecționat cu grijă erau scrise micuț următoarele cuvinte:

Trezește-ți Sinele Superior și continuă să strălucești.
Cu dragoste, JM

Mi-am pus la gât darul lui Julian și m-am îndreptat spre mașină. Eram tot un zâmbet. Viața mea devenise minunată.

Cel Şapte Etape ale Trezirii Sinelui

ETAPA 1: Trăirea în Minciună (Etapa Trădării de Sine)

ETAPA 2: Momentul Alegerii (Etapa în care elimini controlul şi rupi lanțurile.)

ETAPA 3: Conștientizarea Miracolului și a Posibilității (Etapa în care vezi lumea cu alți ochi.)

ETAPA 4: Învățături de la Maeștri (Etapa în care înveți, te confrunți cu eşecuri şi te pregăteşti.)

ETAPA 5: Transformare și Renaștere (Etapa în care te goleşti şi te umpli din nou.)

ETAPA 6: Testarea (Etapa testării şi confirmării)

ETAPA 7: Marea Trezire a Sinelui (Etapa în care nu mai ai nicio frică.)

Cele 5 devoțiuni zilnice

1. Trezeşte-te în fiecare dimineață la ora 5:00. Cei care se trezesc devreme sunt cei care obțin tot ce este mai bun în viață.

2. Consacră primele 60 de minute din zi ca fiind „ora sfântă". Acesta este timpul tău sacru pentru a face munca interioară (rugăciune, meditație, scrisul în jurnal, citirea unor lucrări ale înțelepților, reflectare asupra stării în care se află viața ta) care te va ajuta să-ți trăieşti viața la nivelul cel mai înalt.

3. Afişează un standard de iubire, compasiune şi forță morală, mult dincolo de ceea ce şi-ar putea imagina vreodată cineva despre tine. Procedând astfel, îți vei aduce contribuția la construirea unei lumi noi.

4. Afişează în profesiunea ta un standard de excelență mult mai înalt decât ar putea cineva să aştepte de la tine. Abundența şi împlinirea se vor revărsa astfel către tine.

5. Decide-te să fii cea mai iubitoare persoană pe care o cunoşti şi gândeşte, simte şi acționează ca şi cum eşti unul dintre cei mai mari oameni care există astăzi pe planetă (pentru că eşti un astfel de om). Viața ta nu va mai fi niciodată la fel şi vei binecuvânta multe alte vieți.

Despre Robin Sharma

Robin Sharma este unul dintre cei mai buni experţi mondiali în leadership, performanţă de elită şi descoperire de sine. Este autorul a numeroase bestselleruri, printre care bestsellerul numărul 1 la nivel internaţional *Călugărul care şi-a vândut Ferrari-ul* şi volumele care i-au urmat: *Atinge măiestria în leadership cu Călugărul care şi-a vândut Ferrari-ul* şi *Învăţături spirituale pentru familia ta de la Călugărul care şi-a vândut Ferrari-ul, Cine va plânge când vei muri?* şi *Sfântul, Surferul şi Managerul*, numărul 1 pe lista de bestselleruri de pe www.amazon.com. Oaspete frecvent al mass-mediei naţionale, Robin a fost protagonist în propria emisiune la PBS şi a apărut în peste 1.000 de emisiuni la radio şi televiziune. Este foarte solicitat în toată lumea ca orator şi adesea se află pe aceeaşi scenă cu personaje ca Jack Welch, Bill Clinton, Christopher Reeve, Dr. Phil, Deepak Chopra şi Wayne Dyer.

Fost avocat cu două diplome în Drept, dintre care una de master, Robin este liderul vizionar de la Sharma Leadership International (SLI), o firmă de servicii de învăţare care ajută angajaţii şi antreprenorii să-şi realizeze potenţialul lor cel mai înalt din punct de vedere profesional şi personal. SLI organizează şi celebra *The Elite Performers Series*™, un proces de *coaching* de două zile, extrem de eficient, care ajută indivizii să demonstreze excelenţă în tot ceea ce fac şi programul *The Monthly Coach*™, cartea şi CD-ul lui Robin de la Month Club. De asemenea, Robin este *life coach* pentru manageri, antreprenori şi pentru unii dintre cei mai de succes oameni

de pe planetă. Misiunea personală a lui Robin este de a ajuta oamenii să redescopere cine sunt cu adevărat şi să trăiască într-un mod care creează valoare pentru ceilalţi. Prin *The Robin Sharma Foundation for Children*, el ajută copiii defavorizaţi să-şi împlinească visurile.

Pentru mai multe informaţii cu privire la Robin Sharma sau la serviciile de învăţare de la SLI, vă rugăm să vizitaţi **robinsharma.com** sau să ne contactaţi la numărul de telefon 1.888.RSHARMA (774.2762).

Călugărul care şi-a vândut Ferrari-ul
Robin S. Sharma

Această carte prezintă povestea lui Julian Mantle, un avocat faimos, care din cauza stilului de viaţă dezechilibrat ajunge la un pas de moarte suferind un atac de cord într-o sală de tribunal aglomerată. Colapsul fizic îi generează o criză spirituală obligându-l să-şi înfrunte condiţia şi să caute răspunsuri la cele mai importante întrebări ale vieţii. Sperând să-şi găsească fericirea şi împlinirea, el porneşte într-o odisee extraordinară a unei culturi vechi în care descoperă un remarcabil sistem de eliberare a potenţialului minţii, trupului şi sufletului şi învaţă să trăiască cu mai multă pasiune, cu un scop bine definit şi într-o pace deplină. Îmbinând în mod strălucit înţelepciunea spirituală nemărginită a Estului cu principiile de succes avansate ale Vestului, această poveste vă inspiră şi vă arată pas cu pas calea pentru a vă trăi viaţa cu mai mult curaj, în armonie, abundenţă şi bucurie.

„Pur şi simplu senzaţională. Această carte vă va binecuvânta viaţa."
Mark Victor Hansen, co-autor al cărţii *Supă de pui pentru suflet*

„O aventură amuzantă, fascinantă şi entuziastă pe tărâmurile dezvoltării, eficienţei şi fericirii personale. Ea conţine comori de înţelepciune care pot îmbogăţi şi îmbunătăţi viaţa oricui."
Brian Tracy, autor al cărţii *Maximum Achievement (Realizare Maximă)*

„Robin S. Sharma a creat o poveste fermecătoare care înglobează instrumentele clasice ale transformării într-o filozofie simplă de viaţă. O carte minunată care vă va schimba viaţa."
Elaine St. James, autor al cărţilor *Simplify your Life* şi *Inner Simplicity*

„O poveste captivantă care ne educă şi ne încântă deopotrivă."
Paulo Coelho, autor al bestsellerului *Alchimistul*

Atinge măiestria în leadership
cu Călugărul care și-a vândut Ferrari-ul,
Robin S. Sharma

Această carte foarte specială a schimbat deja viețile a mii de oameni din întreaga lume – atât pe plan **profesional**, dar și la nivel spiritual. Ai ales-o pentru că ești pregătit pentru darurile ei deosebite. Apreciată de corporații de top precum Microsoft, FedEX, IBM și General Motors, ***Atinge măiestria în leadership*** cu *Călugărul care și-a vândut Ferrari-ul* este una dintre cele mai puternice și mai inovato*are cărți pe care o vei citi vreodată despre cum să fii un* lider autentic în carieră și în viață. Scrisă de un orator renumit și totodată un coach – Robin S. Sharma – această lucrare profund inspiratoare dezvăluie un sistem pas cu pas extraordinar care va readuce încrederea, angajamentul și entuziasmul în organizația pe care o conduci... în timp ce îți va transforma complet modul de a gândi, de a simți și de a trăi procesul de evoluție.

Cu o cunoaștere de maestru și o simplitate ingenioasă, Sharma a extras din cele mai puternice învățături de leadership 8 lecții extrem de practice pe care liderii, managerii și antreprenorii le pot aplica cu succes în organizațiile lor. Rezultatul va fi acela că moralitatea și productivitatea vor lua avânt, iar ei își vor construi în timp o viață mult mai împlinită.

După ce vei citi această carte, vei fi inspirat să devii un lider adevărat care transformă vieți, aduce valoare profundă lumii în care trăiește și lasă o moștenire frumoasă și de durată.

Învățături spirituale pentru Familia ta
de la Călugărul care și-a vândut Ferrari-ul
Robin S. Sharma

În această carte ce reprezintă o sursă imensă de inspirație și care a transformat existența oamenilor și a familiilor din toată lumea, gurul în leadership, Robin S. Sharma, dezvăluie un sistem surprinzător de simplu și, totuși, extrem de eficient care te învață cum să trezești po-

tențialul de lider înnăscut din copilul tău și în același timp să readuci echilibrul, bucuria și pacea interioară în viața ta. Scrisă ca o poveste de suflet, ***Învățături spirituale pentru Familia ta*** continuă aventurile celebrului avocat, Julian Mantle, personajul din cartea care a făcut senzație în întreaga lume – *Călugărul care și-a vândut Ferrari-ul.*

Julian, un *avocat renumit* care devine *călugăr iluminat*, oferă răspunsuri înțelepte celor mai profunde întrebări de viață. În aceste pagini vei descoperi cum să stimulezi aptitudinile copilului tău; să aprofundezi relația cu cei dragi; să construiești o cultură de familie bogată, trainică și frumoasă; să te conectezi cu adevăratul tău destin și să trăiești după pofta inimii; să-ți inspiri copilul să aibă un caracter puternic și o minte înțeleaptă; să aduci echilibru în viața ta prin simplitate, veselie și împlinire; să îți înveți copilul să viseze la lucruri măreție și să trăiască adevăratul succes; să îți canalizezi din nou atenția pe ce este cel mai important în viața ta și să te bucuri pe deplin de darurile ei.

Ghidul lui Richard Bandler pentru TRANS-*formare*
Richard Bandler

Fenomene hipnotice, lucrul cu transa și stări modificate de conștiință. Iată conținutul acestui ghid. Sunt tehnici originare abordate în mod revoluționar de către cel mai mare hipnotizator din lume, Dr. Richard Bandler. Cu înțelepciunea sa distinctivă și abordarea controversată a terapiei, Bandler demonstrează că orice individ își poate remodela în mod constructiv comportamentul subconștient cu rezultate durabile și un impact profund asupra vieții.

Pentru a învăța un lucru nou este nevoie să accesăm o anumită stare de transă sau de conștiință modificată. Hipnoza facilitează acest proces și în plus, ne ajută să minimalizăm și chiar să anulăm impactul experiențelor din trecut, ca apoi să ne putem crea în locul lor trăiri pozitive și constructive. În stare de transă descoperim opțiuni noi și ne familiarizăm rapid cu ele, dar și cu lucruri necunoscute pe care vrem să le învățăm așa încât lucrul cu subconștientul este cheia oricărei deprinderi.

Ghidul lui Richard Bandler pentru TRANS-formare este un instrument de schimbare extrem de eficient și la îndemână; oferă tehnici rapide de programare a creierului cu ajutorul cărora oricine poate rezolva orice problemă cu care se confruntă, poate deprinde abilități noi și se poate perfecționa. Cazurile de studiu controversate, dialogurile cu clienții și exercițiile propuse fac din această carte o experiență antrenantă indiferent dacă suntem familiarizați cu domeniul hipnozei sau pur și simplu ne dorim să producem o schimbare pozitivă în viața noastră.

Fă-ți viața exact cum vrei tu!
Richard Bandler

„De multă vreme, cine a vrut să învețe de la Richard Bandler a avut două opțiuni: să plătească sute de dolari pentru a participa la cursurile sale sau să cumpere cărți ale altor autori care, deși excelente, erau cu zece până la treizeci de ani în urma tehnologiilor de vârf. Cu această carte, tehnologiile de vârf în sfârșit au sosit – și sunt mai eficiente ca oricând!"

Michael Neil

Când oamenii și chiar terapeuții au probleme pe care nu le pot rezolva, apelează la Richard Bandler pentru că el are soluții – adesea miraculoase. Recunoscut ca fiind cel mai mare geniu în domeniul dezvoltării personale și părintele NLP-ului (Programare Neuro-Lingvistică), Richard Bandler a ajutat zeci de mii de oameni din toată lumea să se vindece de fobii „incurabile", frici, anxietăți, dependențe, obiceiuri negative și traume din trecut – adesea într-o singură ședință.

Fă-ți viața exact cum vrei tu reprezintă cea mai bună carte a lui Richard Bandler în care, cu amprenta sa spirituală, își împărtășește cunoașterea remarcabilă și oferă peste 35 de tehnici de NLP care vor produce o schimbare rapidă și durabilă în toate domeniile din viața ta – de la eliberarea de relații toxice și distructive, la îmbunătățirea sănătății tale emoționale și bucuria datorată unor relații sociale și profesionale

de succes, la sporirea sănătății fizice prin renunțarea la obiceiuri precum fumatul, mâncatul în exces și depășirea lipsei de voință de a-ți face exercițiile zi de zi.

În timp ce terapeuții clasici se focalizează pe „de ce-urile" problemelor voastre, NLP te conduce rapid spre găsirea soluțiilor. Punând în aplicare tehnicile lui Bandler, îți poți schimba neurochimia fără medicamente scumpe sau ședințe nesfârșite de terapie. Cel mai important, vei învăța cum „să-ți conduci *propriul* creier" și **să îți faci viața exact cum vrei tu** – și cum meriți.

Elogiu pentru

DESCOPERĂ-ȚI DESTINUL
cu
CĂLUGĂRUL CARE ŞI-A VÂNDUT FERRARI-UL

„Robin S. Sharma este înzestrat cu talentul nepreţuit de a scrie cărţi pe care le citeşti cu plăcere şi care au totodată capacitatea de a-ţi schimba cu adevărat viaţa. Descoperă-ţi destinul te va marca până la cel mai profund nivel şi îţi va arăta cum să trăieşti viaţa la care ai visat dintotdeauna."
RICHARD CARLSON, autor al cărţii Don't sweat the small stuff

Descoperă-ţi destinul, o altă carte din seria bestsellerului internaţional **Călugărul care şi-a vândut Ferrari-ul**, te va ajuta să vezi lumea cu alţi ochi. Îţi va arăta calea pentru trezirea Sinelui, pentru a-ţi trăi viaţa la maxim şi pentru a atrage în viaţa ta fericirea, prosperitatea şi pacea interioară pe care le meriţi.

Scrisă ca o povestire captivantă, **Descoperă-ţi destinul** cu **Călugărul care şi-a vândut Ferrari-ul** împărtăşeşte înţelepciunea transformatoare a lui Julian Mantle, faimosul avocat care a renunţat la stilul de viaţă luxos pentru a atinge iluminarea şi împlinirea de durată. Citind această poveste de neuitat vei descoperi care este adevăratul scop al vieţii tale, cum să îţi deblochezi potenţialul maxim, secretul bucuriei neţărmurite şi care este cea mai scurtă cale către libertatea personală. Îmbinând în mod remarcabil înţelepciunea profundă şi lecţiile de viaţă practice, această povestire îţi va oferi posibilităţi noi şi îţi va transforma viaţa pentru totdeauna.

Robin S. Sharma este expert mondial în leadership, descoperirea sinelui şi schimbare personală. Autor a şapte cărţi, printre care se numărul bestsellerul internaţional **Călugărul care şi-a vândut Ferrari-ul**, Robin este director executiv la Sharma Leadership International, o companie celebră care oferă servicii de coaching şi ajută organizaţiile să-şi dezvolte angajaţi de elită. Este unul dintre cei mai renumiţi oratori printre clienţii lui numărându-se companii din FORTUNE 500 ca Microsoft, FedEx, IBM, General Motors şi Kraft. De asemenea, **Robin S. Sharma** este life coach pentru manageri, antreprenori şi pentru unii dintre cei mai de succes oameni de pe planetă. Pentru mai multe informaţii, vizitaţi site-ul **robinsharma.com.**

VIDIA

ISBN: 978-606-92477-8-5